

Dẫn Ta Bỏ Trốn Được Không?

Contents

Dẫn Ta Bỏ Trốn Được Không?	1
1. Chương 1: Triệu Lam Là Nông Phu	1
2. Chương 2: Cổ Nhân	3
3. Chương 3: Trai Đẹp Đi Bán Rau	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5: Chuyện Xưa Của Hai Bánh Bao Nhỏ (1)	11
6. Chương 6: Chuyện Xưa Của Hai Bánh Bao Nhỏ (2)	15
7. Chương 7: Sẽ Không Để Người Phải Cô Đơn Nữa	19
8. Chương 8: Lão Công Chăm Chỉ Làm Việc	23
9. Chương 9: Ngủ Chung?	26
10. Chương 10: Khai Trương	30
11. Chương 11: Người Đến Từ Phương Xa	34
12. Chương 12: Rối Rắm	37
13. Chương 13: Ta Thích Người!	41
14. Chương 14:	46
15. Chương 15: Chúng Ta Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc	50
16. Chương 16: Phiên Ngoại 1: Truyện Của Tôn Gia Khánh X Lý Minh	55
17. Chương 17: Phiên Ngoại 2: Truyện Của Trần Lão Sư X Hứa Bỏ Đầu	59
18. Chương 18: Phiên Ngoại 3: Trở Về	63

Dẫn Ta Bỏ Trốn Được Không?

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, 1×1, mỹ công x bình phàm thụ, bình thần ấm áp, HE. Hai nhân vật chính của câu chuyện quen biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ta-bo-tron-duoc-khong>

1. Chương 1: Triệu Lam Là Nông Phu

Lúc Triệu Lam mang sọt rau đến quán trọ Phúc Lai thì đã là xế trưa.

Mặt trời giữa hè bóng râm, cây cối héo rũ rụi, trên đường rất ít người đi lại, ai cũng nhanh chóng rảo bước để tránh cái nóng như thiêu như đốt này.

Triệu Lam đi vào giao rau cho đầu bếp Vương, hàn huyên vài câu rồi nhận tiền ra về. Từ xưa đến nay, rau của y luôn tươi ngon ít bị sâu, y lại mang hàng giao tận nơi, thái độ hiền lành nên rất được khách hàng ưng ý. Lúc về, đầu bếp Vương còn dúi cho y ít thức ăn, y biết Vương thức có lòng tốt nên cũng không từ chối.

Phúc Lai tuy là quán trọ lớn nhất trong trấn nhưng vì đã qua thời điểm ăn trưa nên khó tránh khỏi có chút

vắng vẻ. Khách hàng đã về hết, chỉ còn đám tiểu nhị cùng với mấy ông chú bà thím ngồi buôn chuyện, đặc biệt có thím Hà là vợ lão bản của quán, đang kể chuyện nước miếng cũng tung bay.

“... Tôi đã nói mà, từ lâu đã cảm thấy Trương tú tài và Mai tiểu thư có chút mờ ám, quả thật đúng như tôi đoán, tối hôm qua Trương tú tài cứ nhiên dấm dấm Mai tiểu thư chạy trốn...”

Xuân Phong là một trấn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ước chừng có trên dưới năm trăm hộ, dân cư chất phác thành thật vì thế cũng không có nhiều chuyện bát quái mà kể. Do đó việc hai người trẻ tuổi bỏ trốn quả là sự kiện chấn động không nhỏ.

“Nghe nói Mai tiểu thư sắp thành thân với con trai Huyện lệnh mà, ngay cả sính lễ cũng đã đưa đến. Sao lại xảy ra chuyện này?” Mọi người nhao nhao.

Thím Hà dương dương tự đắc vì thu hút được sự chú ý của mọi người, nước miếng tiếp tục tung bay:

“Biểu tỳ của tôi làm bà vú trong Mai phủ nên tôi biết, tuy Mai lão gia đã cố dìm chuyện này xuống nhưng cái kim làm sao giấu mãi được trong bọc chứ. Đúng là Mai tiểu thư đã có hôn ước với con trai của Tôn đại nhân. Nhưng đó là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, Mai tiểu thư kỳ thực không có cảm tình với Tôn công tử, nghe nói hẳn ta dâm mê tửu sắc, thường xuyên ăn nằm trong kỹ viện, hơn nữa Mai tiểu thư đã có người trong lòng, chính là Trương tú tài đó. Đáng tiếc Mai lão gia tham giàu, dứt khoát nhốt con gái lại đợi đến ngày thành thân thì tổng xuất đi. Mai tiểu thư một nháo hai khóc ba thất cổ, cuối cùng nhờ nha hoàn thân cận đưa thư cho Trương tú tài, hai người lên kế hoạch rồi bỏ trốn trong đêm.”

“Thật không ngờ... ngày thường thấy Trương tú tài thật thà như vậy, ai ngờ dấm dấm con gái nhà người ta bỏ trốn...” Một tiểu nhị lên tiếng.

“Đúng vậy... đúng vậy...” mọi người đồng ý.

“Nhưng Mai tiểu thư và Trương tú tài cũng xứng đôi đó chứ, tuy nhà họ Trương không giàu có gì nhưng ít ra Trương tú tài cũng một bụng kinh thư, không biết cá chép hóa rồng lúc nào đâu.” Trần đại nương bán đậu cảm khái.

“Chắc là đưa nhau đi đâu vài năm, đợi gạo nấu thành cơm rồi dẫn con nhỏ về, lúc đó Mai lão gia cũng chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt thôi...” Thím Hà bổ sung.

Mọi người còn đang thổn thức không thôi, thím Hà ngẩng mặt lên thấy Triệu Lam đi qua, lớn tiếng gọi: “A Lam, cháu mang rau đến à, vào uống chén trà đã.”

Thấy kế hoạch chuẩn đi lảng lạng của mình đã thất bại, Triệu Lam mỉm cười đáp: “Dạ thôi thím ạ, ở nhà cháu còn đang có việc, hôm nào rảnh cháu lại đến chơi. Cháu xin phép mọi người.” Không đợi mọi người đáp lại đã nhanh chân chạy ra khỏi quán.

“Tiểu tử này, lúc nào cũng vội. Haizzz” thím Hà cười cười, lại tiếp tục câu chuyện dở dang lúc nãy.

Kỳ thực Triệu Lam cũng không có việc gì gấp, chẳng qua là y xưa nay vốn ít lời, không thích tham gia vào mấy chuyện bát quái của các bà các cô. Y dạo bước trên đường. Nghĩ đến lu gạo trong nhà đã thấy đầy mà hôm nay vừa có tiền bán rau, y liền đi đóng gạo. Ôm một bao gạo nhỏ, tay xách chút thức ăn được cho, y thông thả về nhà.

Nhà của Triệu Lam nằm sâu trong ngõ nhỏ. Mảnh đất của y khá rộng nhưng căn nhà thì nhỏ đến đáng thương, biểu thị cuộc sống không dư dả gì của chủ nhân nó. Đây là căn nhà từ thời phụ mẫu để lại, có hai phòng ngủ, một phòng khách, bên hông nhà là một cái bếp cùng một cái chuồng để nuôi gia súc gia cầm. Không khác được, phụ thân y qua đời sớm để lại hai mẹ con côi cút nuôi nhau, đến năm y chín tuổi thì mẫu thân y cũng lâm bệnh nặng, bao nhiêu tiền tích góp được đều đổ vào mua thuốc, cuối cùng cũng chẳng qua khỏi. A Lam chín tuổi nhỏ nhỏ liu liu cứ như vậy trở thành cô nhi. Một đứa nhỏ chín tuổi thì có thể làm gì được chứ? May thay có hàng xóm láng giềng cứu mang, người góp gạo người góp rau nuôi y qua ngày, có điều học đường thì y không đến được nữa.

Tuy còn nhỏ tuổi nhưng Triệu Lam rất có tinh thần tự giác, y cảm thấy không thể ăn nhờ ở đậu người khác mãi được. Cũng may mảnh đất phụ mẫu để lại khá lớn, quyết định trồng trọt để cải thiện cuộc sống. Thời gian qua đi, cuộc sống của y cũng dần ổn định hơn trước, y trồng trọt rất kỳ công, dành nhiều thời gian để

chăm sóc, nhặt cỏ, bắt sâu... vì thế rau luôn tươi ngon hơn của người khác. Trong vườn có đủ các loại rau như rau cải, củ cải, su hào, cà chua, dưa chuột, khoai tây... tươi non mơn mẫm. Bên cạnh đó y còn nuôi hơn hai chục con gà mái, cứ vài ngày y lại có trứng gà mang bán.

Ngoài thời gian ra ngoài giao hàng thì y chỉ ở trong nhà chăm sóc vườn cây của mình, thành ra càng ngày càng kiếm lời, ít tiếp xúc với người khác.

*

Mấy ngày nay không khí Xuân Phong trấn có chút náo nhiệt hơn ngày thường, ngay cả kẻ thần kinh thô như Triệu Lam cũng cảm giác được.

Trên đường cái, một đoàn xe ngựa đi qua, trên xe chở đầy đồ đạc, che kín không nhìn thấy là gì nhưng khẳng định là đồ đắt tiền vì mỗi xe có bốn thủ vệ đi kèm hai bên.

Hôm nay Triệu Lam lại đi đưa hàng, hiện giờ y đang phải đứng tránh ở ven đường chờ đoàn xe này đi qua.

“Đây là đoàn thứ ba trong hai ngày rồi đó, chờ gì mà lăm thế...”

“Nghe nói có một đại phú ông chuyển nhà về đây, họ đã mua đứt viện phủ lớn nhất trong trấn rồi...”

“Ai ai ai, nói rõ chút xem nào... Người nào mà giàu có thế?” mọi người xôn xao.

“Ta ở đây lâu rồi nên biết, Phong gia vốn là gốc ở đây, sau khi buôn bán thuận lợi trở nên giàu có thì họ chuyển nên ở kinh thành. Nghe nói Phong lão gia hiện tại tuổi cũng đã lớn nên muốn về quê an dưỡng, cơ ngơi trên kinh thành để cho Đại công tử và Nhị công tử tiếp quản, chỉ dẫn theo phu nhân và con trai nhỏ nhất về quê.”

“Thì ra là vậy, không ngờ Xuân Phong trấn chúng ta lại có một đại nhân vật như thế này.”

Phong gia? Có chút gì đó lóe lên trong đầu Triệu Lam, thấy đoàn người đã đi hết, y công giỏ lên tiếp tục đi, quảng suy nghĩ qua đầu.

./.

Uke là nông dân, nhưng ta sẽ không viết cường tráng thụ đâu >”

2. Chương 2: Cổ Nhân

Triệu Lam có một mơ ước.

Lúc nhỏ khi mẫu thân còn khỏe mạnh, y cũng đã từng được đến học đường một vài năm. Y rất thích đi học, bởi vì đến lớp có nhiều bạn cùng tuổi chơi với nhau, được học chữ, và nhất là được nghe lão sư kể chuyện.

Lão sư của Triệu Lam tuy chỉ là một tú tài không làm quan nhưng ông có kiến thức rất uyên bác. Thời trẻ tuổi, sau khi thi đỗ tú tài thì ông không thi tiếp nữa mà dành thời gian để đi đó đi đây. Lão sư đã từng nói với học trò của mình: “Kiến thức không chỉ nằm ở trong sách vở. Nếu chỉ chăm chăm đọc sách thánh hiền mà không chịu quan sát và thu thập những thông tin từ cuộc sống xung quanh thì kiến thức đó chẳng giúp ích gì cả.” Nhìn lũ học trò nhỏ mở to đôi mắt nhìn, lão sư cười ha ha vuốt chòm râu bạc trắng: “Quên mất là các con còn nhỏ, không sao, sau này lớn lên sẽ hiểu thôi.”

Lão sư đã đi qua nhiều nơi trên quốc gia này, gặp gỡ rất nhiều người, chứng kiến biết bao câu chuyện, ông thường kể cho lũ học trò của mình nghe những câu chuyện thú vị khiến bọn nhỏ say mê. Qua lời kể của lão sư, Triệu Lam như nhìn thấy được thế giới thật rộng lớn, ngoài Xuân Phong trấn này thì còn rất rất nhiều thôn xóm làng bản khác, có kinh đô hào hoa náo nhiệt, có đại mạc cát trắng trải dài, có đại dương xanh thẳm, có tuyết sơn phủ tuyết ngàn năm... và còn rất rất nhiều nơi mà lão sư đã đi qua. Ngày qua ngày, y càng hy vọng được đến thăm thú những nơi đó dù chỉ một lần. Ước mơ đó cứ âm sâu bén rễ vào trong lòng y, trở thành một chấp niệm.

Từ lúc sinh ra đến giờ, Triệu Lam chỉ quanh quẩn trong Xuân Phong trấn, sau khi phụ mẫu lần lượt qua đời, y lại càng sống khép kín, cả ngày chỉ biết bó mình trong khu vườn nhỏ của mình mà trồng rau. Vậy nhưng khát vọng đi khám phá vẫn luôn được y ấp ủ.

Một tiếng đập cổng gấp gáp cắt ngang suy nghĩ của Triệu Lam. Y ra mở cổng, thì ra là Lý đại thúc ở cách vách. Lý thúc thở hổn hển nói với Triệu Lam: “A Lam à, cháu có bận gì không?”

“Dạ, giờ thì cháu đang rảnh đây ạ.”

“Thế hả, may quá. Có chút việc muốn nhờ cháu giúp đây. Có người đặt mua số lượng lớn rượu mang đến tận nơi, thế mà thằng Đại Cầu nó lại có chút việc sang trấn bên. Giờ thúc không biết phải xoay sở thế nào đành sang nhờ cháu đi cùng.”

“Vâng, thúc cứ về trước, đợi cháu thu xếp một chút rồi cháu sang ngay ạ.”

Lý đại thúc cảm tạ rồi xoay người về, Triệu Lam vào thu xếp một chút, đóng cổng rồi đi sang theo. Lý đại thúc là có truyền thống làm rượu nổi tiếng nhất trong trấn. Rượu của gia đình thúc làm từ gạo ngon, không pha nước lã để tăng số lượng như những hàng khác nên bán rất chạy, trong trấn phàm là nhà ai có đám cỗ đều đến đặt rượu ở đây. Hôm nay số lượng đặt quá lớn mà con trai thúc không có nhà nên phải sang nhờ Triệu Lam. Triệu Lam từ nhỏ nổi tiếng hiền lành chịu khó, nghe vậy liền đáp ứng ngay.

Lý thúc kéo một chiếc xe chở rượu, ước chừng có đến năm chục vò, Triệu Lam đi đằng sau đẩy cho thúc. Đi qua nửa trấn thì đến nơi. Lần này đặt hàng chính là hộ đại phú mới chuyển từ kinh thành về.

Triệu Lam đang đứng trước cánh cửa sơn son thiếp vàng, hai bên có hai con sư tử uy nghi. Hai chữ ‘Phong phủ’ như phượng múa rồng bay trên tấm bảng, đủ nhìn ra khí thế của chủ nhân nơi này.

Sau khi thủ vệ vào báo thì ngay lập tức có một người đi ra, là quản sự trù phòng của Phong phủ. Người này nói với Lý đại thúc mấy câu, Lý đại thúc liền quay sang bảo Triệu Lam: “Mang rượu vào thôi cháu.”

Thế là hai người cùng với một gia đình nữa chuyển rượu vào trong trù phòng của phủ. Mấy người đi theo quản sự, vòng vo mấy lần trong đường nhỏ thì đến trù phòng.

Chuyển xong, Lý đại thúc quay ra bảo Triệu Lam: “Thúc còn phải đi thanh toán tiền, nếu cháu có việc bận thì cứ về trước.”

“Vâng, vậy cháu về trước.”

“Tối nay nhớ sang nhà thúc ăn cơm nhé.” Lý thúc biết hoàn cảnh của Triệu Lam, thương y một mình cô độc nên thỉnh thoảng lại gọi sang ăn cơm.

“Ôi tháng này cháu đã ăn chục bữa bên nhà thúc mấy bữa rồi đấy ạ.”

“Thằng nhóc này còn xấu hổ, không sang là thúc giận đấy.”

Hai người cười hi ha rồi Triệu Lam cáo từ.

Triệu Lam đi ra, nhưng thật không may, y bị lạc! Có trách thì cũng là trách cái phủ này quá rộng, y không để ý rẽ nhầm đường một cái, thế là giờ không biết mình đang ở chỗ nào. Triệu Lam đầu đầy mồ hôi, nhìn những hòn giả sơn, ao sen, đình đài lầu các trong này mà hoa cả mắt cả mũi. Y đã lạc chừng một khắc rồi mà không tìm được đường ra.

Đang xoay hoay thì nghe thấy tiếng người quát: “Ngươi là ai, sao lại đứng ở trong viện của Tam thiếu gia?”

Một cô nương ăn mặc trang phục của nha hoàn tiến đến, vẻ mặt cảnh giác. Nàng chắc khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, dung mạo xinh đẹp, trên mặt cũng trang điểm không ít.

Triệu Lam vội vàng thanh minh: “Ta đi nhầm đường...”

Cô nương kia không để cho y có cơ hội thanh minh: “Nhầm cái gì mà nhầm, ta xem ngươi là có ý đồ ăn trộm đi. Ai chẳng biết Phong phủ chúng ta giàu có như thế nào, lũ dân thường các ngươi đứng là không biết trời cao đất dày là gì mà!”

“Cô nương đừng hiểu lầm. Ta mang rượu đến quý phủ, đang đi về thì chẳng may lạc đường thôi. Thỉnh cô nương đừng nói những lời khó nghe như vậy.”

“A! Ngươi dám nói ta đồ điều cho ngươi phải không, người đâu, bắt tên ăn trộm này lại cho ta!”

“Chuyện gì ồn ào vậy? Minh Nguyệt, chẳng phải ta đã bảo người là cô nương cần nói năng nhỏ nhẹ một chút sao...” Một thanh âm nhàn nhã từ trong phòng truyền ra.

“Dạ, công, công tử...” Minh Nguyệt đỏ mồ hôi, gấp muốn chết. Thôi rồi, công tử đã nhìn thấy dáng vẻ không đoan trang hiền thực của mình, sẽ có ấn tượng không tốt về mình, làm sao đây làm sao đây... Tại tên quê mùa này, đúng, tất cả là tại tên quê mùa ngu ngốc này làm hại ta. Minh Nguyệt muốn phát tác mà không dám phát, chỉ tức giận nhìn trừng trừng Triệu Lam.

Triệu Lam mặc danh kỳ diệu bị cô nương gia trừng như thế, có chút không hiểu. Y quay người về phía phòng nọ, dè dặt nói: “Công tử xin tha lỗi vì ta đã quấy rầy, quả thật là ta đến đưa rượu bị lạc đường chứ không hề có ý trộm cắp gì.”

Phong Thiên Trí mỉm cười, hẳn đương nhiên biết. Từ lúc người này bước chân vào viện tử của hắn thì ngơ ngác nhìn như nai con chạy loạn thật hảo ngoạn. Bộ dáng ấy, giống như trong ký ức của hắn, vẫn là ngơ ngác như vậy, nốt ruồi nhỏ ở khóe mắt chẳng thể lẫn với ai. Bảo người này đi ăn trộm thì ai tin cơ chứ. Đặt giấy tờ trong tay xuống bàn, hắn bước ra ngoài.

Hắn đứng trên thềm, ánh nắng chiếu trên thân thể thon dài khiến người khác phải chói mắt. Ngũ quan tuần tú, đôi mắt đào hoa hẹp dài, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đang câu lên một nụ cười như có như không. Vì thời tiết nóng bức nên mái tóc dài được cột lên cao sau gáy. Hắn mặc trên người bộ y sam màu lam, nhìn họa tiết may trên đó sống động, hẳn là do thợ thủ công lành nghề thêu nên, bên hông đeo ngọc bội. Không quá nhiều phục sức, nhưng khí chất toát ra thì hoàn toàn bất đồng với người xung quanh.

Nếu để Triệu Lam hình dung thì chỉ có một từ “Đẹp”. Xin lỗi vì vốn từ miêu tả người của y chỉ bó hẹp như vậy thôi, còn nếu muốn hơn, chắc sẽ là ‘so với Tây thi đậu phụ còn đẹp hơn’, nếu Phong Thiên Trí mà biết được suy nghĩ so sánh hắn với một nữ nhân trong đầu Triệu Lam, không biết hắn sẽ có cảm nghĩ gì.

Minh Nguyệt đứng bên cạnh chỉ thiếu lấy xô hứng nước miếng chảy tong tỏng. Nàng đã hầu hạ bên cạnh Tam thiếu gia được một thời gian rồi mà vẫn chưa thể thích ứng được với vẻ anh tuấn của hắn, mà có riêng gì nàng đâu, các nha hoàn trong phủ ai chả mê mẩn Tam thiếu gia. Biết nàng được chọn vào trong viện của thiếu gia, các nàng kia ghen tị đến đỏ mắt. Vào viện của tam thiếu gia, không chỉ có ngày ngày được ngắm dung nhan anh tuấn, bên cạnh đó còn có cơ hội lọt vào mắt xanh của thiếu gia, từ chim sẻ biến thành phượng hoàng. Vì thế ngày nào Minh Nguyệt cũng ăn mặc trang điểm cẩn thận, biến mình thật xinh đẹp mong lấy lòng thiếu gia. Không ngờ hôm nay tên nhà quê này lại làm nàng mất điểm, tức chết.

Phong Thiên Trí không nhìn Minh Nguyệt, lệnh cho nàng lui xuống. Dù không cam lòng, Minh Nguyệt cũng chỉ có thể trừng Triệu Lam rồi cắn môi, lui ra ngoài. Trong phút chốc viện tử chỉ còn lại Phong Thiên Trí và Triệu Lam.

“Triệu nhân huynh, thật có duyên, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Phong Thiên Trí cười khẽ, nói.

“Phong công tử...” Triệu Lam kinh ngạc, không ngờ người này vẫn còn nhớ mình. Từ khi nha hoàn tên Minh Nguyệt này nói ‘viện của Tam thiếu gia’ là y đã lỡ mớ đoán được thân phận người nọ. Trước đây cũng tính như họ có chút quen biết. Nhưng trước không nói thân phận cao quý của hắn làm sao có thể để ý đến người như y, chỉ riêng chuyện đã trôi qua hơn chục năm, ngay cả y cũng bắt đầu không nhớ nữa.

“Ta nhớ ngày xưa người không gọi ta như thế.” Phong Thiên Trí nói.

“Phong công tử thân phận như thế nào? Ta bắt quá chỉ là một nông phu, làm sao dám với cao, ngày xưa nhỏ dại chưa hiểu chuyện, mong công tử lượng thứ.” Triệu Lam cúi đầu nói.

Phong Thiên Trí yên lặng không nói, chỉ nhìn chăm chăm Triệu Lam. Triệu Lam bị hắn nhìn đến phát sốt.

Phong Thiên Trí nói tiếp: “Hiếm có cơ hội gặp lại nhau, chúng ta uống trà nói chuyện thôi.”

Triệu Lam không dám nói câu từ chối, để Phong Thiên Trí lôi kéo vào lương đình gần ao sen. Có nha hoàn lập tức châm trà, bưng hoa quả, điểm tâm tinh xảo lên.

Vẫn là Phong Thiên Trí mở lời trước: “Ta cùng gia phụ mới trở về nên công việc còn bẽ bộn, chưa có thời gian thăm hỏi cổ nhân. Cuộc sống của người tốt chứ?”

“Vẫn ổn, đa tạ Tam công tử quan tâm.”

Phong Thiên Trí thở dài, không làm sao được đành tiếp tục câu chuyện. Nói là nói chuyện, nhưng phần lớn thời gian là Phong Thiên Trí hỏi, Triệu Lam đáp. Cuối cùng, không chịu đựng được nữa, Phong Thiên Trí ai oán:

“Nãy giờ người cũng không hỏi một câu về ta. Người không quan tâm ta sống thế nào sao?”

“Nga, những năm qua người sống thế nào?”

Thật là, Phong Thiên Trí ôm trán, cái người đầu gỗ này khiến hắn tức chết mà. Nhìn ra Triệu Lam không được tự nhiên, Phong Thiên Trí cũng không miễn cưỡng giữ y nữa. Sau khi hẹn với Triệu Lam rằng khi nào rảnh sẽ ghé qua nhà y bái phỏng, Phong Thiên Trí gọi người đưa Triệu Lam ra tận cổng phủ.

Vốn Triệu Lam không để tâm lời hứa hẹn của Phong Thiên Trí trong đầu, lại chú tâm vào công tác trồng trọt chăn nuôi của mình. Vì thế Triệu Lam lại một lần nữa kinh ngạc, vài ngày sau, Phong Thiên Trí một thân bạch y đứng trước cổng nhà y, cười như gió xuân: “Triệu huynh, hôm nay ta đến quấy rầy.”

3. Chương 3: Trai Đẹp Đi Bán Rau

Cuộc sống của Triệu Lam vô cùng có quy luật, bao nhiêu năm nay vẫn lặp đi lặp lại như vậy. Buổi sáng khi gà trống gáy lần thứ ba là y rời giường, trời còn chưa sáng hẳn. Đầu tiên y làm công tác vệ sinh, y dùng gàu múc nước từ dưới giếng lên, nước giếng mát lạnh hắt lên mặt làm tan hẳn cơn buồn ngủ. Tiếp đó, y vào bếp nấu chút gì đó ăn sáng, bữa sáng của rất đơn giản, có khi là hai chiếc bánh bao, có khi là bát mì, bát cháo lút dạ.

Sau khi ăn uống qua loa, y bắt đầu công việc của một ngày. Đàn gà được thả ra ngoài sân riêng của chúng. Vì sợ gà sẽ rĩa rau nên Triệu Lam đã thiết kế một chiếc chuồng khá rộng rãi để gà có thể chạy nhảy. Y đổ cám, lá rau băm nhỏ vào máng, mấy con gà ham ăn liền cục tác chạy tới ăn. Một chậu nước cũng được đặt bên cạnh để cho gà uống. Đàn gà của Triệu Lam có hai mươi con, để cách nhật, mỗi ngày y thu được mười quả trứng, cứ hai ba ngày lại mang bán một lần, trứng sẽ tươi ngon không bị ung.

An bài xong đàn gà, y vác cuốc ra vườn. Hôm nay y phải thu hoạch củ cải và ít cà chua. Vì củ cải không có ai đặt nên y nhổ xong sẽ mang ra chợ bán. Đất xốp và tơi nên Triệu Lam không mất quá nhiều sức, sau một giờ, hai luống củ cải được nhổ lên đã ngay ngắn xếp trên bờ. Trước khi đem bán thì củ cải phải được làm sạch, loại bỏ hết bùn đất và lá già. Lúc này trời đã sáng hẳn, Triệu Lam ngồi rửa qua củ cải, ngắt bỏ lá. Những tàu lá này không bỏ đi mà sẽ được tận dụng làm thức ăn cho gà.

Xong xuôi, Triệu Lam xếp củ cải lên xe kéo, thu thập các thứ rồi chuẩn bị ra chợ. Đúng lúc này có tiếng đập cửa vang lên. Triệu Lam lau vội hai tay, chạy ra mở cổng. Lúc nhìn thấy Phong Thiên Trí, y cũng ngáy ngẩn cả người.

Chỉ thấy Phong Thiên Trí đứng đó, cười như xuân phong: “Triệu huynh, hôm nay ta đến quấy rầy.”

Y vốn coi lời hứa của Phong Thiên Trí chỉ là xã giao, ai ngờ hắn lại đến thật. Khi y còn ngây người chưa biết nói gì thì người nọ cười khê, hỏi: “Người không mời ta vào nhà sao?”

Triệu Lam hồi phục tinh thần, nghiêng người qua một bên cho hắn vào. Phong Thiên Trí đi vào sân, đưa mắt ngắm nhìn xung quanh. Hắn cũng đã tìm hiểu qua về cuộc sống của Triệu Lam, biết rằng phụ mẫu y đã qua đời, y cũng chưa thú thê sinh con, vẫn ở một mình, hàng ngày trồng rau nuôi gà.

Triệu Lam để ý mới thấy Phong Thiên Trí không đưa tiểu tư hay nha hoàn đi cùng. Theo y được biết thì những người nhà giàu ra đường đều mang theo người hầu, trước là để hầu hạ chủ nhân, sau là để phô trương thanh thế. Phong Thiên Trí thấy Triệu Lam nhìn trước nhìn sau, thông minh như hắn làm sao không biết Triệu Lam đang thắc mắc cái gì. Sáng nay khi ra cửa, hắn cố tình không cho nha hoàn tiểu tư đi theo. Làm sao có thể để cho họ phá hỏng không khí được chứ, Phong Thiên Trí cười tà.

“Nhà cửa đơn sơ, mong Phong thiếu gia chớ chê cười.” Triệu Lam vừa rót trà vừa nói. “Mời ngồi.” Trà của y cũng không phải là thứ gì đắt tiền, chính là lá trà tươi tự y trồng được, hàng ngày hái một ít nấu nước uống.

“Người đừng xưng hô khách sáo như vậy nữa, ngày xưa người vẫn gọi tên của ta mà.” Phong Thiên Trí mỉm cười ngồi xuống, nhìn vào mắt Triệu Lam.

Triệu Lam cụp mắt, trả lời: “Đó là khi còn nhỏ, giờ không thể so với lúc đó nữa.”

“Ta mới mặc kệ, ta cứ gọi người là A Lam.” Phong Thiên Trí khẽ cười, sóng mắt lưu chuyển.

Triệu Lam nhìn có chút hoảng hốt, y cầm một chén trà lên uống để không lộ thất thố của mình. Thôi kệ hẳn gọi thế nào thì gọi, người này xưa nay vốn tùy hứng như vậy.

“Hình như ta đến không đúng lúc, A Lam định ra ngoài sao?” Phong Thiên Trí nhìn xung quanh, phát hiện xe củ cải của Triệu Lam đã sẵn sàng, có vẻ như sắp mang đi bán.

“Ừm, vốn định mang bán chút củ cải nhưng chẳng mấy khi Phong thiếu gia đến chơi, việc để làm sau cũng được.”

“Không được, đó là kế sinh nhai của người, ta không nên cản trở. Củ cải này để đến mai làm sao bán được nữa.”

Triệu Lam cũng biết vậy, nhưng chẳng mấy khi có quý khách đến nhà, y không thể đuổi người ta về mà đi chợ được, đành rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Hay là ta ra chợ cùng với người?” Phong Thiên Trí có chút tinh nghịch nói.

Triệu Lam giật mình, vội xua tay: “Làm sao có thể để Phong thiếu gia đến chỗ ồn ào hỗn loạn đó được, người cứ an tâm ngồi chơi. Hơn nữa ta bán hàng sẽ mất thời gian, Phong công tử là quý nhân, hẳn là nhiều việc.”

Đã nói Phong Thiên Trí vốn tùy hứng mà, hẳn chẳng để ý, đứng lên tiến đến chỗ xe củ cải, nói: “Ta hôm nay đã định dành cả ngày để đi chơi, không có việc gì bận cả. Với lại thật ra ta cũng muốn ra chợ xem xét một phen. Đã lâu không về Xuân Phong trấn, không biết có thay đổi nhiều không a.”

Triệu Lam biết không thể thay đổi được ý kiến của hắn đành phải chiều theo. Cầm túi vải, đẩy xe ra khỏi ngõ nhỏ.

Ra đến chợ, Triệu Lam dẫn Phong Thiên Trí đứng một bên rồi bắt đầu dọn hàng ra. Y xếp củ cải lên, bày ra sọt cà chua rồi đợi khách đến mua. Phong Thiên Trí đứng một bên mỉm cười, nhìn thân ảnh bận rộn của y.

Hôm nay hàng rau của Triệu Lam vô cùng gây chú ý. Rau củ thì vẫn như mọi hôm thôi, tươi ngon mơn mớn, Triệu Lam vẫn là Triệu Lam mọi hôm, tươi cười niềm nở. Điểm khác biệt đó là một bạch y công tử dung mạo tuấn mỹ đứng ở một bên.

Các tỷ muội, thậm chí các đại thẩm, ai ai cũng phải lượn qua hàng của Triệu Lam ít nhất một lần, ánh mắt liếc qua một cái. Nhiều người bình thường chẳng mua hàng của Triệu Lam bao giờ, hôm nay cũng đến hỏi mua rồi tranh thủ nhìn thêm một chút. Khi nhìn thấy Phong Thiên Trí cười rộ lên thì linh hồn bé nhỏ như bay mất, hai gò má đỏ ửng lên.

“Củ cải này bao tiền một cân?” Cầm củ cải, hỏi giá tiền nhưng không nhìn Triệu Lam mà mắt đắm đắm nhìn Phong Thiên Trí.

“Ba đồng một cân.”

“Cho ta một, à không, ba cân.”

“Ta hai cân nữa...”

“Ta lấy năm cân...”

“Oa, các người đừng chen lấn, ai cũng sẽ có phần nhìn soái ca...”

Triệu Lam cùng Phong Thiên Trí: =.=!

Có mấy đại thẩm quen biết Triệu Lam, mua xong còn nán lại hỏi: “Ai da, Tiểu Lam à, công tử này là bằng hữu của cháu sao?” Phong Tam công tử mới đến trấn này, lại ít khi lộ mặt ra ngoài nên người dân cũng chưa biết.

Triệu Lam ngượng ngùng không biết nói sao, nói là bằng hữu thì với cao, mà nếu không phải bằng hữu thì không có mối quan hệ nào để giải thích thỏa đáng.

Phong Thiên Trí cười, nói với đại thẩm: “Vâng, cháu là bằng hữu của A Lam, mới chuyển đến trấn. Từ giờ hy vọng các đại thẩm đại bá chiều cố nhiều hơn.”

Bộ dáng soái lại ăn nói lễ phép, Phong Thiên Trí ngay lập tức chiếm được cảm tình của mọi người. Phong tiểu thiếu gia người gặp người thích, cười meo meo đắc ý.

Nhìn xe rau cải thoáng chốc hết veo, lại nhìn vẻ mặt đắc ý của ai đó, Triệu Lam thực sự cảm thán trong đầu: “Ai nói đẹp không mài ra ăn được cơ chứ? Rõ là nói nhảm.” quay sang nói với Phong Thiên Trí: “Nhờ Phong công tử mà hôm nay bán nhanh quá, bình thường chỗ này ta phải ngồi đến trưa. Hôm nào nhiều hàng có lẽ phải thỉnh công tử đến hỗ trợ một phen a.”

Phong Thiên Trí cười thật tươi, nhìn Triệu Lam nói: “A Lam đây là đang cùng ta nói vui sao?” Hai lần gặp mặt, bộ dáng Triệu Lam vẫn là không thật tự nhiên, nói năng dè dặt. Chỉ có bây giờ mới lộ ra bộ mặt vui vẻ nói đùa cùng hắn. Phong Thiên Trí vui vẻ nghĩ, đi đến chợ quả nhiên đáng giá.

Triệu Lam phát hiện ra mình thất thố, mím mím môi quay đi, chỉ lưu lại cho ai đó một vành tai đỏ hồng, vội vàng thu dọn đồ để về. Bộ dáng A Lam thật đáng yêu, Phong Thiên Trí thầm nghĩ phải làm thế nào để người này không còn bộ dáng e dè câu nệ trước mặt mình nữa.

Trên đường về đi ngang qua cửa hàng ăn, Triệu Lam bỗng nói: “Hôm nay công tử giúp ta nhiều như vậy, không biết cảm tạ người thế nào, bằng không ta mời người ăn một bữa có được không?” Triệu Lam nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy mình thật có lỗi, người ta không ngại thân phận đến nhà y chơi thế mà lại bị y kéo ra chợ bán hàng cùng. Nhưng y lại chẳng biết chuộc lỗi như thế nào, trong nhà cũng không có gì quý giá để đãi khách, thế là chợt nảy ra ý định vào quán ăn.

“Được a, ta chính là đang đói đây. Nhưng ta chỉ muốn ăn cơm A Lam nấu thôi.”

“Này... sợ cơm canh đạm bạc không hợp khẩu vị người.” Triệu Lam chần chừ.

“Ta không kén ăn, rất dễ nuôi nha.”

“Vậy được, đành để Phong công tử chê cười một phen rồi.”

Đã quyết định như vậy, Triệu Lam vòng ra mua thêm ít thịt lợn cùng đậu phụ, về nhà nấu ăn trưa.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dẫn ta bỏ trốn được không 4

27.02.2014 by Summerbreeze 23 phản hồi

Dẫn ta bỏ trốn được không

Thể loại: Cổ trang, 1×1, mỹ công x bình phàm thụ, bình thân ấm áp, HE.

Đệ tứ chương

Hai người về đến nhà, Triệu Lam dặn Phong Thiên Trí ngồi chờ, còn y bắt tay vào nấu nướng. Trước nhà Triệu Lam có một cái sân nhỏ, y dùng tre làm một cái giàn cho hoa thiên lý leo lên, vừa có bóng mát, vừa có hương thơm, lại nấu ăn được, nhất cử tam tiện. Dưới giàn thiên lý, y dựng một chiếc bàn đá cùng mấy chiếc ghế ngồi hóng mát. Lúc này Phong Thiên Trí đang ngồi trên ghế, ngắm nhìn Triệu Lam tất bật chuẩn bị.

Vì có thêm Phong Thiên Trí nên Triệu Lam không thể nấu ăn đơn giản như ngày thường. Hằng ngày bữa trưa của y chỉ gồm cơm, một món canh, một món mặn nấu không cầu kỳ. Hôm nay y quyết định làm món đậu xào cay, thịt kho củ cải, canh thiên lý thịt băm và trứng rán. Vì đã trưa và Phong Thiên Trí kêu đói nên y làm những món khá đơn giản và không mất nhiều thời gian lắm.

Trước tiên y ra vườn hái những rau củ quả cần thiết để nấu ăn, mang vào rửa sạch vớt ra chiếc rá tre. Thịt, đậu cũng được rửa sạch, để ráo nước.

Đầu tiên, Triệu Lam đặt nồi nấu cơm. Y đã hái mấy lá nếp trong vườn, khi cơm cạn thì cho vào, khi cơm chín sẽ có mùi thơm của nếp.

Đậu phụ thái miếng nhỏ vuông vức, ớt xanh, ớt đỏ cũng được thái vuông, tỏi băm nhuyễn. Y cho mỡ vào chảo rồi phi tỏi thơm lên, tiếp đó cho ớt vào, sau đó cho xì dầu, đường và một ít nước lọc. Cuối cùng thì thả đậu phụ, không quên cho thêm chút dấm, nấu sôi lên rồi bắc ra.

Tiếp theo là món thịt kho củ cải. Củ cải và thịt được thái khúc. Phi tỏi rồi cho thịt vào xào lăn, cho chút gia vị rồi trộn đều. Tiếp đó cho củ cải và ít nước hàng vào, đun nhỏ lửa đến khi thịt và củ cải chín mềm.

Kho thịt xong Triệu Lam bắt tay vào nấu canh thiên lý thịt băm. Y lấy ghế chuẩn bị bắc lên để lấy thiên lý thì Phong Thiên Trí đi tới, hỏi: “Có cần ta lấy cho không?”

Triệu Lam đang định từ chối thì Phong Thiên Trí giành lấy cái rá, bắt đầu ngắt những chùm hoa trên giàn. Đây là lần đầu tiên hắn làm việc này nên rất thích thú, làm đến hăng say. Dù không muốn công nhận nhưng Triệu Lam cũng phải chấp nhận: cao đúng là tốt thật. Nhìn Phong Thiên Trí dễ dàng hái những chùm hoa ở cao mà bình thường y phải bắc ghế mới với tới, Triệu Lam có chút ghen tị.

Cho chút mỡ vào nồi, xào thịt băm săn lên rồi bỏ gia vị vừa ăn, cho thêm nước trắng. Đợi nước sôi lên thì thả thiên lý vào, khi nước sôi đều trở lại thì bắc nồi ra ngay để thiên lý không bị nát.

Cuối cùng, y thái lá lốt, lấy hai quả trứng gà của nhà đập vào, rán lên thơm phức.

Nấu ăn xong, Triệu Lam nhanh chóng lấy bát đĩa dọn cơm. Y có ý định ăn ngay ngoài sân, dưới bóng giàn thiên lý, vừa thoáng đãng vừa mát mẻ.

Mâm cơm đơn giản nhưng đầy đủ màu sắc, mùi thơm bay lên không ngớt, gồm một bát canh và ba món mặn, thêm một đĩa dưa chuột muối tự làm. Phong Thiên Trí vỗ tay hoan hô, cười tủm tỉm nói: “Nhìn hấp dẫn quá, hôm nay ta có lộc ăn rồi!”

“Chỉ là mấy món ăn quê dân dã, làm sao so được với nem công chả phượng sang quý. Công tử không chê là tốt rồi.”

“Đâu có đâu có, ta thấy mấy món này rất ngon mà.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện. Quả thật mấy món Triệu Lam nấu đầy đủ sắc vị rất hấp dẫn, hơn nữa rau củ quả là y hái từ vườn, vừa hái lên là nấu luôn nên vẫn giữ được vị tươi, ngon, ngọt. Mấy món này đối với Phong Thiên Trí đã quen ăn sơn hào hải vị mà nói thì rất mới lạ, làm hắn ăn một lúc ba bát cơm, luôn miệng khen ngon.

Triệu Lam mỉm cười, luôn tay gấp thức ăn vào bát Phong Thiên Trí, Phong Thiên Trí cũng gấp lại cho y, trong bát tri bát giác vẽ nên một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Ăn xong, Phong Thiên Trí vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình, cảm thán: “Ngon thật, giá như ngày nào cũng có thể ăn cơm người nấu.”

Triệu Lam dừng một chút, cúi đầu nói nhỏ: “Người có thể năng đến đây mà.” Ở cùng Phong Thiên Trí, hắn không hề ra vẻ chút nào mà vô cùng thân thiện, khiến Triệu Lam cô đơn đã lâu không khỏi có chút ấm áp.

“A Lam, người nói thật chứ?” Triệu Lam dù nói nhỏ nhưng cũng đủ để lọt vào tai Phong Thiên Trí, hắn vui vẻ vạ phần, hí hửng hỏi lại.

“Quên đi, chắc người còn nhiều việc...”

“A Lam đã có lòng ta làm sao nỡ từ chối chứ ha ha ha...”

Người này thật là, vừa cho hấn chút màu hấn đã muốn mở phường nhuộm.

Ngồi thêm một lát, dù không muốn nhưng Phong Thiên Trí cũng phải nói lời từ biệt. Hấn đã ra ngoài từ sáng, lại không cho tiểu tư đi cùng. Triệu Lam tiễn hấn ra ngoài ngõ, ở đó đã có xe ngựa chờ sẵn. Trước khi lên xe, hấn còn không quên quay lại, nói: “Chiều mai có rảnh không?”

“Ừm... rảnh...” thực ra là cần nhặt cỏ cho luống rau cải.

“Vậy chiều mai nhớ ở nhà nhé, ta sẽ đến đón người đi chơi.”

“Đi đâu?”

“Mai sẽ biết.”

“Gì mà thần bí vậy.”

Nói vậy nhưng Triệu Lam cũng không khỏi mong chờ. Đợi chiếc xe ngựa đi khuất, y mới xoay người vào nhà.

*

Phong Thiên Trí vừa vào đến cổng thì có gia đình đến báo lão gia muốn gặp thiếu gia. Hấn nhanh chóng đến phòng của Phong lão gia.

Phong lão gia năm nay ngoài năm mươi tuổi, thân hình khá phốp pháp theo điển hình của các phú ông. Tuy vậy, đôi mắt sáng luôn toát ra sự nhanh nhẹn, sắc bén của một người đã lăn lộn trong thương trường cả nửa đời người. Ông thành thân sớm nên con trai cả năm nay đã hơn ba mươi, con trai thứ hai cũng hai tám, hai người đều đã lập gia đình và tiếp quản công việc của ông trên kinh thành. Thiên Trí là con trai út, năm nay vừa tròn mười tám, chưa lập gia đình cũng chưa có đính ước với cô nương nào cả. Phong lão gia và phu nhân cũng không vội, Phong Thiên Trí là con út, không cần gánh trách nhiệm nối dõi tông đường. Hơn nữa hấn vẫn chưa tìm được cô nương ưng ý cho nên chuyện hôn nhân của hấn vẫn bỏ ngõ.

Phong Thiên Trí bước vào phòng, vắn an phụ thân rồi ngồi xuống ghế.

“Phụ thân cho gọi con ạ?”

Phong lão gia nhấp ngụm trà, thông thả nói: “Con ra ngoài từ sáng giờ mới về à?”

“Dạ, con đi gặp một người bạn.”

“Ăn cơm rồi chứ?”

“Ăn rồi ạ.”

“Ừ, phụ thân muốn nói với con về chuyện mở cửa hàng tơ lụa trong trấn Xuân Phong này.”

Xuân Phong trấn là một trấn có khá đông dân cư, có người giàu, có người nghèo, nhưng mà dù là ai thì vẫn phải có nhu cầu ăn mặc, giàu thì mặc đẹp, nghèo thì mặc bền. Phong gia vốn nổi tiếng về buôn bán tơ lụa, sở hữu một trong những tiệm tơ lụa lớn nhất kinh thành. Phong lão gia vốn về Xuân Phong trấn là để an dưỡng tuổi già, nhưng thấy trong trấn không có nhiều tiệm y phục, người dân trong trấn muốn mua bộ quần áo đẹp cũng phải sang trấn bên, vì thế ông nảy ra ý định mở cửa hàng phục vụ người dân. Hơn nữa, con trai út Phong Thiên Trí đã đến tuổi trưởng thành, hổ phụ vô khuyến tử, ông cũng muốn cho hấn rèn luyện thêm.

Ông nói tiếp: “Phụ thân vốn đã lui về an dưỡng nên việc này sẽ giao cho con. Con thấy thế nào?”

Từ năm mười lăm tuổi, Phong Thiên Trí ở kinh thành cũng đã tham gia vào việc kinh doanh của gia đình. Lần này vốn Phong lão gia không có ý định đưa hấn về quê, để hấn tiếp tục ở lại trên kinh thành cùng các anh trai buôn bán. Tuy nhiên, phần vì hấn năn nỉ muốn về, phần vì phu nhân thương nhất cậu út, không muốn xa hấn, thế nên Phong Thiên Trí được về quê theo. Lần này được phụ thân giao cho nhiệm vụ, đương nhiên là hấn vui vẻ chấp nhận.

“Phụ thân cứ yên tâm giao cho con, con sẽ cố gắng hoàn thành.”

“Tốt lắm. Con dự tính kế hoạch đi rồi đưa phụ thân xem. Mừng tám tháng sau là ngày tốt, nếu có thể thì chúng ta sẽ khai trương vào ngày hôm đó. Từ giờ đến lúc đó còn gần một tháng, con chuẩn bị đi. Nhớ là cửa hàng của chúng ta không chỉ phục vụ những người giàu có mà còn những người bình dân nữa.”

“Con đã nhớ thưa phụ thân.”

“Được rồi.”

“Phụ thân nghỉ ngơi, con lui xuống trước ạ.”

“Ừ.”

Về đến phòng mình, Phong Thiên Trí thay y phục, rửa ráy rồi ngồi bắt tay vào viết dự trù kế hoạch. Đây là nhiệm vụ đầu tiên hắn làm một mình, nhất định không để cho phụ thân thất vọng.

Một lúc lâu sau, hắn xoa xoa cái cổ mỗi nhừ, đôi mắt cay xè, đứng dậy đi lại một chút, bắt tri bắt giác lại nhìn ra cửa sổ ngắm người.

Vậy mà đã hơn mười năm. Mới ngày nào hắn và người nọ còn là những đứa trẻ nhỏ xíu, vô ưu vô lo.

Bên ngoài phòng, tiếng ve kêu râm ran trên tán lá cây xanh rợp, da diết như một khúc nhạc, đưa hắn vào hồi ức.

5. Chương 5: Chuyện Xưa Của Hai Bánh Bao Nhỏ (1)

Tiểu Lam Lam cùng Tiểu Thiên Thiên có thể coi là bạn đồng môn.

Trước khi lên sáu tuổi, gia đình Tiểu Thiên Thiên vẫn sống ở Xuân Phong trấn, Phong lão gia buôn bán trên kinh thành cùng con trai cả Phong Thiên Tường, sau khi làm ăn phát đạt hơn thì mới chuyển cả nhà lên đó sống.

Lúc đó trong trấn chỉ có một học đường dành cho con nhà bình dân. Những gia đình giàu có trong trấn thì lại thường mời lão sư đến tận nhà dạy cho con em mình, một phần là sẽ tiếp thu được tốt hơn, một phần là vì không muốn con em mình chơi chung cùng tầng lớp bình dân. Lúc đó nhà của Tiểu Thiên Thiên cũng đã thuộc dạng giàu có trong trấn, theo lẽ thường thì nó sẽ học ở nhà như bao con em nhà giàu khác. Tuy vậy, phụ thân của Tiểu Thiên Thiên lại có suy nghĩ khác. Ông muốn con trai mình có điều kiện tiếp xúc với bên ngoài chứ không phải suốt ngày ru rú trong nhà, vì thế Tiểu Thiên Thiên được gửi đến học đường bình dân.

Tiểu Thiên Thiên cũng rất háo hức, nó mới chỉ là đứa trẻ năm tuổi, nghe nói đến học đường sẽ có rất nhiều bạn bè cùng tuổi với mình, nó đương nhiên cao hứng. Thế nhưng, khác với những gì đã tưởng tượng trước đó, khi đến học đường, nó không hề có bạn.

Bọn trẻ trong học đường là con nhà bình dân, nhà đứa này phụ mẫu là nông dân, nhà đứa kia bán thịt, bán đậu, bán than vân vân, tuyệt nhiên không có đứa nào nhà là phú hộ, ngoại trừ Tiểu Thiên Thiên.

Ngày đầu tiên nó hào hứng đến lớp với hy vọng có thật nhiều bạn mới, ai dè ngoài lão sư ra căn bản chẳng có ai bắt chuyện với nó cả. Trong lớp vỡ lòng có khoảng gần hai mươi đứa nhỏ tầm năm, sáu tuổi. Trước khi đến trường thì chúng đã biết nhau từ trước, vì thế chơi với nhau rất vui. Tiểu Thiên Thiên không quen biết một ai, hơn nữa, nó lại là con nhà giàu. Thực ra lũ trẻ nhỏ cũng chưa nhận thức được sự phân biệt giai cấp, nhưng nghe phụ mẫu dặn không nên tiếp xúc nhiều với Tiểu Thiên Thiên, con nhà giàu mà, được cưng như cưng trứng hững như hững hoa, lũ trẻ tinh nghịch nhỡ làm sứt đầu mẻ trán nó, liệu có yên được với gia đình nó không? Vì thế cứ giữ khoảng cách cho an toàn.

Ngày thứ nhất không có ai bắt chuyện, nó ra về trong khó hiểu và hoang mang. Bữa tối, mẫu thân hỏi nó đi học có vui không, nó nói dối rằng rất vui, tự nhủ với bản thân rằng, ngày mai sẽ làm cho các bạn thích mình.

Hôm sau, Tiểu Thiên Thiên mang theo rất nhiều đồ chơi và cả đồ ăn vặt ngon miệng nữa với ý đồ lung lạc bạn học. Nhìn những món đồ chơi tinh xảo trong bàn tay nhỏ bé xòe ra của Tiểu Thiên Thiên, các bạn nhỏ cùng lớp mắt tròn xoe nhìn không chớp. Từ nhỏ đến giờ chúng chưa từng được nhìn thấy thứ xinh đẹp như vậy, lại còn những món điểm tâm rất ngon nữa chứ. Thế là quảng lời dặn của phụ mẫu qua sau đầu, bọn nhỏ bắt đầu chơi với Tiểu Thiên Thiên.

Chơi với nhau một thời gian rồi bọn nhỏ phát hiện, Tiểu Thiên Thiên căn bản không như lời phụ mẫu vẫn dặn, nó không hống hách ra vẻ con nhà giàu, khi chơi đùa vô tình bị đẩy ngã cũng không ăn vạ khóc lóc, và quan trọng nhất là nó thường xuyên mang đến nhiều đồ ngon.

Bạn nhỏ Tiểu Thiên Thiên cứ như vậy trở thành lớp trưởng lớp vỡ lòng, tiếng nói vô cùng có trọng lượng. Quả không hổ danh là con nhà buôn bán, kỹ năng thu phục lòng người được rèn luyện từ trong trứng oa ha ha ha.

Tình cảnh Tiểu Lam Lam cũng gần giống như Tiểu Thiên Thiên. Lúc nhỏ, cơ thể nó rất yếu ớt, so với bạn bè cùng tuổi thì nhỏ bé hơn hẳn, lại hay ốm đau. Lúc Tiểu Lam Lam nhập học thì lớp học đã bắt đầu được một thời gian, một đứa trẻ ốm yếu như Tiểu Lam Lam rất khó hòa nhập vào với bạn bè, hơn nữa, Tiểu Lam Lam lại không may mắn như Tiểu Thiên Thiên. Phụ thân mất sớm, mẫu thân phải cố gắng làm việc mới có thể miễn cưỡng nuôi sống hai người, làm gì có tiền mà mua đồ chơi, đồ ăn ngon để lấy lòng bạn bè.

Giờ ra chơi, trong khi bạn bè vui vẻ cười đùa, chơi đuổi bắt, chơi trốn tìm... thì Tiểu Lam Lam chỉ biết ngồi một chỗ, đưa ánh mắt đầy khát vọng mà nhìn.

Tiểu Thiên Thiên lúc đầu cũng không mấy để ý, nó còn mãi chơi đâu. Dần dần phát hiện có một đứa nhỏ không gia nhập hội chơi mà chỉ ngồi nhìn, Tiểu Thiên Thiên không khỏi thắc mắc hỏi một đứa bạn.

“Ôi xời kìa nó đi, quỳ ốm yếu hơi tí là ngã, cứ để cho nó ngồi một mình.”

Tiểu Thiên Thiên nghe nói vậy, nhìn lại đứa nhỏ ốm yếu kia, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần đồng tình, nó cũng từng bị như vậy nên rất hiểu cảm giác đó. Bỏ ngoài tai lời ngăn cản của mấy đứa còn lại, Tiểu Thiên Thiên tiến về phía Tiểu Lam Lam.

Tiểu Lam Lam có chút khiếp sợ nhìn Tiểu Thiên Thiên tiến về phía mình, nó biết người bạn này được mọi người yêu quý, luôn có đồ tốt mang đến lớp, giờ đến chỗ mình không biết có phải là để ra oai, bắt nạt nó không. Từ nhỏ không có phụ thân, Tiểu Lam Lam vẫn thường bị những đứa nhỏ khác cười nhạo, trêu chọc và bắt nạt.

“Này, người tên là gì?”

“Ta?... Ta tên Triệu Lam...” Tiểu Lam Lam rụt rè trả lời.

“Sao không ra chơi cùng bọn ta?”

“Mọi người... không muốn chơi cùng ta...”

“Ê, Thiên Trí, đến lượt ngươi rồi này!” có tiếng gọi vọng vào.

“Ta không chơi nữa, các người cứ chơi tiếp đi.” Tiểu Thiên Thiên trả lời lại, ngồi vào bên cạnh Tiểu Lam Lam.

“Ta tên Phong Thiên Trí, nhớ kỹ nha.” Tiểu Thiên Thiên cười hì hì sán lại.

“Àn...”

Thấy Tiểu Lam Lam còn chưa hết rụt rè, Tiểu Thiên Thiên lại triển khai kế hoạch thu thập nhân tâm. Nó sờ sờ trong túi, kẹo bánh mang đi sáng ngày hình như đã chia hết, may quá, còn một khối bánh ngọt, Tiểu Thiên Thiên đưa ra trước mặt Tiểu Lam Lam, như hiến vật quý, nói: “Này cho người, ăn ngon lắm.”

Tiểu Lam Lam nhìn khối bánh tinh xảo, lại nhìn khuôn mặt Tiểu Thiên Thiên đang phóng đại trước mặt, chần chừ.

Đôi mắt to tròn long lanh đầy vẻ do dự, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Tiểu Lam Lam khiến Tiểu Thiên Thiên liên tưởng đến con cún nhỏ nuôi trong nhà, hay vẫy đuôi mỗi khi nó đi học về, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác cưng chiều.

“Đúng vậy, hôm nay chỉ còn cái này, ngày mai ta sẽ mang cho người nhiều hơn.”

“Nhưng ta không có gì để cho người...”

“Không cần, chỉ cần người chơi với ta là được rồi.”

Tiểu Lam Lam dẫn đo một lúc, vẫn là gơ tay ra cầm một miếng, bỏ vào miệng, thực ngọt, từ lúc sinh ra đến giờ nó chưa được ăn đồ ăn ngon như vậy.

Vậy là từ ngày hôm đó, Tiểu Thiên Thiên trở thành người bạn duy nhất của Tiểu Lam Lam.

Nhà của Tiểu Lam Lam cách học đường không xa lắm, ngoài buổi đầu tiên đi học có mẫu thân đưa đi thì những ngày sau này, Tiểu Lam Lam đều tự đi bộ đến học đường một mình.

Hôm nay, đang bước đến học đường chợt nghe tiếng gọi từ đằng sau, Tiểu Thiên Thiên ở trên xe ngựa thò đầu ra phần khởi gọi: “Lam Lam, người lên xe đi, chúng ta cùng đến trường.”

Hôm qua mẫu thân biết chuyện nó cầm đồ chơi Tiểu Thiên Thiên cho về nhà đã mắng và dặn nó hôm nay mang trả, nghĩ vậy, Tiểu Lam Lam lắc lắc đầu, “Ta không lên đâu, người đi trước đi.”

Tiểu Thiên Thiên nhảy xuống xe ngựa, lôi kéo: “Lên đi mà, học đường còn xa lắm, người không sợ mỏi chân sao?”

“Không sao, ta đi quen rồi, người lên xe đi trước đi, chỉ một lát nữa là ta đến nơi.”

Tiểu Thiên Thiên nhìn Tiểu Lam Lam một lát, quay sang nói với người đánh xe: “Thúc thúc về trước đi, ta sẽ đi bộ đến học đường.”

“Nhưng phu nhân đã dặn...”

“Không sao, thúc cứ nói là ta muốn rèn luyện thân thể là được.” Tiểu Thiên Thiên quay lại, nắm tay Tiểu Lam Lam nói: “Chúng ta cùng đi bộ, được không?”

Tiểu Lam Lam không ngờ Tiểu Thiên Thiên lại làm như thế, vội nói: “Người lên xe đi không về sẽ bị mẫu thân mắng đấy.”

“Ta sẽ không để người đi bộ một mình.” Tiểu Thiên Thiên kiên quyết.

Thực sự là Tiểu Lam Lam cũng rất muốn đi cùng Tiểu Thiên Thiên, lên xe ngựa thì sợ mẩu thân mẩu, vì thế Tiểu Lam Lam cũng không phản đối nữa. Tiểu Thiên Thiên nắm tay Tiểu Lam Lam, hai đứa cùng khai triển cước bộ ngăn ngừa, chậm chậm đi tới trường.

Tiểu Lam Lam vốn nghĩ hôm đó Tiểu Thiên Thiên chỉ tùy hứng thể thôi, không ngờ từ ngày hôm đó trở đi, Tiểu Thiên Thiên luôn đi xe ngựa đến ngõ nhà Tiểu Lam Lam thì dừng lại, bảo xe ngựa quay về còn nó sẽ đi bộ cùng Tiểu Lam Lam đến trường. Những hôm trời mưa, Tiểu Lam Lam vì không muốn để Tiểu Thiên Thiên đi bộ cùng mình nên sẽ lên xe cùng nó, còn ngày thường thì hai đứa cùng đi bộ.

Dưới sự ảnh hưởng của Tiểu Thiên Thiên, Tiểu Lam Lam dần dần hòa nhập vào cùng bạn bè, tuy vì sức khỏe yếu mà không tham gia được vào những trò chơi như đuổi bắt, trèo cây... nhưng cũng đứng một bên cổ vũ và giữ đồ cho Tiểu Thiên Thiên. Lúc chơi đùa nóng bức, bọn trẻ thường cởi bỏ giày, áo ngoài, vừa đỡ nóng vừa gọn gàng dễ hoạt động. Bình thường đồ sẽ được chất thành một đống nho nhỏ, chỉ riêng Tiểu Thiên Thiên có tiểu bảo kê Lam Lam ôm đồ. Tiểu Lam Lam dù không tham gia được nhưng cũng rất vui, nó nghĩ cuộc sống của mình thật là mỹ mãn.

Nhưng chuyện không ngờ luôn xảy ra, Xuân Phong trấn từ trước đến nay vốn yên bình lại xảy ra một chuyện trấn động, hai đứa nhỏ trên đường đi học về bị bắt cóc!

6. Chương 6: Chuyện Xưa Của Hai Bánh Bao Nhỏ (2)

Mọi chuyện bắt đầu vào trưa nay, khi tan học, như bao ngày Tiểu Lam Lam và Tiểu Thiên Thiên lại đi bộ về nhà. Có một chiếc xe ngựa vẫn đi theo chúng từ cổng trường, nhưng lũ nhỏ chưa có tính cảnh giác cao nên cũng không để ý, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

Đến một quãng vắng vẻ, xung quanh không có người, chiếc xe ngựa đột nhiên đi nhanh đến, vượt qua hai đứa rồi dừng lại, màn xe đột ngột tung ra, một người đàn ông lao đến túm lấy hai đứa nhỏ nhét vào trong xe. Mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt, chiếc màn được buông xuống, xe ngựa tăng tốc chạy nhanh ra khỏi Xuân Phong trấn.

Hai đứa nhỏ bị đánh thuốc mê rồi nhét vào một góc của xe ngựa, đi chừng nửa giờ, xe ngựa xóc nảy đột nhiên dừng lại, người đàn ông trong xe bước ra, xách theo Tiểu Lam Lam và Tiểu Thiên Thiên quẳng vào một cái xe có lồng gỗ rất to, bên trong cũng toàn là trẻ con tầm tuổi Tiểu Lam Lam và Tiểu Thiên Thiên.

Tiểu Thiên Thiên vì thể chất khỏe mạnh hơn nên tỉnh lại trước, lúc nó tỉnh lại, xung quanh đã tối đen, có tiếng trẻ con khóc nỉ non, thút thít, chắc là do đã kiệt sức. Khi mắt đã thích ứng với bóng tối, nó phát hiện ra mình đang bị nhốt trong một cái cũi rất lớn, có rất nhiều trẻ con trong cũi này. Tiểu Thiên Thiên đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Tiểu Lam Lam đang còn hôn mê nằm ngay cạnh mình, nó liền lấy tay vỗ vỗ mặt Tiểu Lam Lam: “Lam Lam, tỉnh lại đi.”

Tiểu Lam Lam ưm một tiếng, hai mắt từ từ mở ra, vẫn chưa phát hiện tình cảm của mình.

“Hình như chúng ta bị bắt cóc rồi.” Tiểu Thiên Thiên nhỏ giọng thì thầm.

Tiểu Lam Lam giật mình tỉnh hẳn, hoảng hốt nhìn xung quanh, lắp bắp nói: “Bắt... bắt cóc?”

“Suyt... nhỏ giọng một chút...”

“Làm sao bây giờ, họ sẽ làm gì chúng ta?”

“Ta cũng không biết, bắt nhiều như thế này chắc không phải là đòi tiền chuộc. Có lẽ họ muốn đem chúng ta bán cho người khác.”

“Bán?” Tiểu Lam Lam hoảng sợ, nghĩ đến việc bản thân bị mang đến nơi nào đó xa lạ, bị người ta mua qua bán lại, không được gặp mẫu thân nữa, không nhin được cất tiếng khóc: “Ồ ô, ta không muốn bị bán, ta muốn về nhà, ta muốn mẫu thân...”

“Lam Lam ngoan, đừng khóc, sẽ có người đến cứu chúng ta.”

“Thật, thật sao?” Tiểu Lam Lam vừa nức vừa hỏi.

“Ừ.” Tiểu Thiên Thiên khẳng định, tuy rằng nó không hoàn toàn nắm chắc.

Tiểu Lam Lam cuộn mình trong vòng tay nhỏ bé của Tiểu Thiên Thiên, tất cả xung quanh đều tối đen, tuy cũng lâm vào sợ hãi nhưng Tiểu Thiên Thiên có vẻ trấn định hơn nhiều.

Trong chớp mắt bị bắt lên xe ngựa, Tiểu Thiên Thiên đã nhanh tay vớt lại chiếc vòng bình an mà nó vẫn đeo ở cổ tay. Chiếc vòng đó không phải là thứ gì đắt, nhưng nó là độc nhất vô nhị, do phụ thân nó vô tình có được. Nghe nói người đeo vào sẽ gặp hung hóa cát, phụ mẫu Tiểu Thiên Thiên dặn luôn phải mang theo bên người. Nếu người nhà đi tìm, nhìn thấy chiếc vòng bị rơi, chắc sẽ biết nó gặp phải nguy hiểm mà nhanh chóng đi cứu.

Hơn nữa, trong nhà Tiểu Thiên Thiên vốn nuôi một đàn chó săn được huấn luyện rất tốt, bình thường chúng thực hiện nhiệm vụ giữ nhà, hoặc phụ thân và huynh trưởng mang đi khi đi săn. Thính giác của chó săn cực tốt, nó có thể lần theo mùi để tìm người.

Tiếng khóc lóc vẫn vang lên bên tai, bỗng có tiếng xích khóa loảng xoảng, một gã đàn ông thô lỗ mở tung cửa, lấy đuốc soi vào cũi, chửi to: “Khóc cái *** à mà khóc, ông đập cho một trận bây giờ lũ ranh con. Chúng mày cứ khóc đi, tao bỏ đói cả lũ.” Người gã nông nặc mùi rượu, hẳn là đã uống say.

Lũ trẻ im bật, run như cây sậy. Gã đàn ông vừa lòng, hươ hươ cây đuốc.

“Thế mới ngoan chứ. Đợi vài hôm nữa là tao có thể tổng hết được chúng mày đi rồi, lúc đó thì thu bọn bạc ha ha ha.” Tiếng cười chói tai vang lên, hắn bước ra ngoài đóng cửa lại rồi đi mất hút.

Một lúc lâu sau, lũ trẻ mới khôi phục lại từ sợ hãi, tiếng thút thít lại vang lên, nhưng là kiềm nén trong miệng chứ không dám phát ra to.

Tiểu Thiên Thiên quay sang hỏi một đứa bên cạnh: “Người biết họ bắt chúng ta làm gì không?”

Đứa nhỏ kia mãi khóc, căn bản không chú ý đến nó. Haizz.

Lại quay sang hỏi một đứa im lặng không khóc: “Người bị bắt lâu chưa?”

“Ta... huhu... ta bị bắt hai hôm rồi, bọn họ thật đáng sợ... hic... cho ăn rất ít... lại còn phải đi suốt ngày... Ta muốn về nhà huhuhu...”

Tiểu Lam Lam trong ngực Tiểu Thiên Thiên lại run lên, Tiểu Thiên Thiên vòng tay vỗ vỗ lưng, trấn an Tiểu Lam Lam.

“Thiên Thiên, liệu chúng ta có bị... bị giết chết không?”

“Ta cũng không biết a... có điều...” lúc này tâm trêu đùa lại nổi lên. “Nếu bị giết thật thì ta sẽ rất hối tiếc nha.”

“Người hối tiếc cái gì?”

“Ta còn chưa có lão bà ni.”

“Lão bà? Chưa cưới được lão bà thì người hối tiếc sao?”

“Đúng thế, làm sao bây giờ Tiểu Lam Lam?”

Tiểu Lam Lam ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Hay để ta xem có ai đồng ý làm lão bà của người không nha, ở đây có rất nhiều người.”

“Ngốc ă, ta có quen bọn họ đâu.”

“Vậy làm sao bây giờ a.” Tiểu Lam Lam rất thích Tiểu Thiên Thiên, rất muốn giúp Tiểu Thiên Thiên hoàn thành nguyện vọng nha.

“Không phải ở đây còn có người sao?”

“Ta? Làm lão bà của người?”

“Ừ, làm lão bà thực tốt, tướng công sẽ cưng chiều người, không đánh không mắng, có đồ ngon sẽ dành cho người, có đồ chơi đẹp cũng dành hết cho người, thế nào?”

Tiểu Lam Lam bắt đầu động lòng: “Nhưng ta không biết lão bà phải làm như thế nào?” khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy rối rắm.

“Lão bà không cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tướng công thôi.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, so với vàng còn thật hơn, ta đã bao giờ lừa người chưa?”

Tiểu Lam Lam nghĩ nghĩ, hình như là chưa bao giờ thì phải, vì thế không chần chờ nữa, gật đầu cái rụp, cứ như vậy mang bản thân bán đi.

Tiểu Thiên Thiên cao hứng hôn chụt một cái lên má Tiểu Lam Lam: “Lam Lam thật ngoan, ta sẽ đối với người thật tốt.”

Tiểu Lam Lam đỏ mặt, “Ta cũng vậy.”

Đúng lúc này, tiếng chó sủa vang lên bốn phía, bọn bắt cóc hốt hoảng chạy ra, thì ra quan binh và người nhà của những đứa trẻ bị bắt cóc đã tìm được đến đây.

Bọn bắt cóc chỉ có tám tên, dù hung hăng cũng không địch lại được gần năm mươi người vây bắt cùng sự trợ giúp của đàn chó săn của Phong gia.

Chẳng mấy chốc bọn chúng đã phải buông binh khí đầu hàng, bị trói gô vào một góc. Lũ trẻ được giải phóng, thấy người thân chạy lên ôm lấy, khóc lóc dữ dội, bao nhiêu tủi thân tích tụ trong mấy ngày bị bắt đều hóa thành nước mắt trào lên.

Tiểu Lam Lam cùng lên xe ngựa nhà Tiểu Thiên Thiên, trở về Xuân Phong trấn một cách an toàn. Trận phong ba bắt cóc cứ như vậy trôi qua.

Bạn nhỏ Tiểu Thiên Thiên trải qua đại nạn, không những không mất một sợi tóc mà còn được thêm một lão bà nhu thuận, đúng là Tái ông thất mã a!

7. Chương 7: Sẽ Không Để Người Phải Cô Đơn Nữa

Sau đó quả như lời đã nói, ‘tướng công’ Thiên Thiên đúng là cưng ‘lão bà’ Lam Lam lên tận trời. Đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp trước kia mang cho các bạn ở lớp giảm một nửa, đương nhiên là để vỗ béo ai đó rồi. Bọn trẻ trong lớp cũng có thắc mắc nha, nhưng ngại ngần không dám hỏi. Mà các người thắc mắc cái gì chứ, người ta đầu tư có lãi thì mới làm, đầu tư vào mấy người được cái gì a.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, mùa hè năm sáu tuổi, gia đình Thiên Thiên chuyển nhà. Phụ thân làm ăn trên kinh thành đã có chút thành tựu, công việc cũng ổn định nên quyết định đón cả nhà lên đoàn tụ. Thiên Thiên vạn phần không muốn, đang ở đây sống rất tốt a, có bạn bè có tiểu lão bà nhu thuận, phải xa rời không phải là đáng tiếc sao, thế là liền khóc nháo một buổi tối, khóc đến lúc mệt lả ngủ quên mới thôi. Nhưng dù sao lúc đó Thiên Thiên chỉ là một đứa nhỏ, ý kiến của nó không có chút trọng lượng nào. Kết cục đã định, Thiên Thiên cũng đành gạt nước mắt chia tay mọi người.

“Thiên Thiên xấu xa, người đã nói sẽ cưng chiều ta cả đời.” Lam Lam meo máo, nhưng tay lại nắm chặt áo Thiên Thiên không rời.

“Lam Lam ngoan, ta chỉ đi ít lâu thôi, sau này sẽ quay về tìm người.” Thiên Thiên cũng khóc, vụng về đặt lên trán Lam Lam một cái hôn.

“Ta mới không tin người nữa ô ô ~”

“Lần này chắc chắn là thật, ta sẽ ăn thật nhiều, sẽ lớn thật nhanh rồi quay về tìm người.”

“Là người nói đấy nhé, nếu lần này người còn nuốt lời, ta sẽ không thèm để ý người nữa.”

“Nhất định sẽ về mà. Người không được quên ta đâu đấy... Cũng không cho phép người làm lão bà người khác...”

“Được, ta mới không thích ai ngoài Thiên Thiên đâu.” Lam Lam ngượng ngùng nói.

“Ta cũng thích Lam Lam nhất.”

“Thiên Thiên ô ô ~~~”

“Lam Lam oa oa ~~~”

...

Thời gian như nước qua cầu, chớp mắt đã là mười hai năm.

Lời hứa năm đó, người còn nhớ?

*

Đúng như đã hẹn, chiều hôm sau Phong Thiên Trí có mặt trước cổng Triệu Lam. Một thân bạch y khoan khoái, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, đúng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

“A Lam, ta đến rồi. Người chuẩn bị xong chưa?”

Triệu Lam vội vã ra cổng đón: “Đây rồi.” Hôm nay không biết Phong Thiên Trí định đưa y đi đâu, nhưng Triệu Lam nghĩ cũng phải ăn mặc cẩn thận một chút. Y lục lên lục xuống mới tìm được một bộ áo dài màu lam. Ngày thường y hay mặc áo ngắn cùng quần, thắt đai lưng, kiểu dáng dễ dàng hoạt động, màu sắc cũng là màu tối, dính bùn đất cũng không nhận ra. Bộ áo lam này là bộ quần áo tử tế duy nhất của y, chỉ mặc vào những dịp lễ tết mà thôi. Triệu Lam cũng không để tâm đến vấn đề này lắm, y vốn là nông dân, mặc đẹp cũng để cho ai ngắm?

Phong Thiên Trí nhìn thấy Triệu Lam như vậy, mỉm cười nói: “A Lam mặc như vậy thật dễ nhìn.” Từ nhỏ Triệu Lam vốn ốm yếu, nhỏ hơn các bạn cùng trang lứa. Sau này y bắt đầu làm ruộng, sức khỏe được rèn luyện nên cũng đỡ ốm vặt hơn, người cũng có sức lực hơn. Chỉ có điều cơ thể vốn gầy gò không cách nào béo lên được, cho dù lao động thường xuyên cũng chỉ giúp y khỏe hơn chứ cũng không cơ bắp lực lưỡng được như những nông phu tá điền khác. Hôm nay y lại mặc bộ lam y, nhìn thể nào cũng là một thiếu niên thanh tú đáng yêu.

Triệu Lam nghe vậy ngượng ngùng, gò má đỏ lên, che giấu sự lúng túng của mình: “Chúng, chúng ta đi đâu vậy?”

Phong Thiên Trí biết y ngại nên cũng không trêu chọc nữa, “Đi cưới ngựa a.”

Lúc này Triệu Lam mới để ý Phong Thiên Trí đang dắt một con ngựa trắng cao lớn. Y không biết phân biệt nhiều về ngựa, nhưng nhìn con ngựa này lông trắng như tuyết, lại cao lớn hơn những con ngựa y thường thấy trong trấn, liền nghĩ hẳn đây là ngựa tốt. Từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ cưới ngựa, có đi đâu thì cũng là ngồi xe ngựa, xe bò kéo mà thôi, nghe vậy liền thấy hào hứng.

“Thật sao, nhưng ta chưa biết cưới ngựa.”

Nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng của Triệu Lam, Phong Thiên Trí vui vẻ nói: “Không sao cả, có ta đây. Đi nào, ta giúp người lên ngựa.”

Phong Thiên Trí dắt con ngựa đến gần, ôm Triệu Lam lên ngựa, sau đó hẳn cũng nhảy lên, ngồi vào phía sau Triệu Lam, vòng tay qua hông Triệu Lam, nắm dây cương. “Giá!” một tiếng, ngựa bắt đầu đi.

Tư thế này nhìn thế nào cũng là Phong Thiên Trí đang ôm lấy Triệu Lam, khiến Triệu Lam có chút xấu hổ,

nhưng khi ngựa bắt đầu chạy chậm, hưng phấn làm y quên đi cảm giác ngượng ngùng.

Ra khỏi trấn, ngựa tung vó trên đường. Đây là lần đầu tiên Triệu Lam trải qua cảm giác này, rất là kích động. Nhìn cảnh vật hai bên đường vun vút lướt qua, gió táp mạnh vào mặt, y phải kiềm chế lắm mới không phát ra tiếng hét sáng khoái.

Phong Thiên Trí nhìn Triệu Lam không kiên dè mà biểu lộ chút tính tình trẻ con ấy, cong miệng cười giục ngựa phi nhanh hơn.

Ngựa chạy thêm được một lúc thì dừng lại ở một sườn đồi rộng. Phong Thiên Trí nhảy xuống trước, ôm Triệu Lam xuống ngựa rồi thả ngựa cho nó đi ăn cỏ.

Triệu Lam xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn cảnh vật, không khỏi thốt lên: “Đẹp quá!”

Trước mắt y là đồng cỏ rộng bao la, trải dài đến tận chân trời là màu xanh mát mắt. Có một con sông nhỏ chảy qua, bên kia có một đàn trâu đang say sưa gặm cỏ, vài mục đồng đang chơi đuổi bắt với nhau, tiếng sáo vui tai truyền sang tận bên này sông.

Mà bờ sông bên này lại được phủ trắng bởi đồng hoa bồ công anh. Y chưa từng nhìn thấy nhiều bồ công anh đến vậy, mỗi khi có cơn gió, từng trận hoa màu trắng lại bay lên, cùng gió bay đến miền đất mới, sinh sôi, nảy nở.

Phong Thiên Trí không quấy rầy y ngắm cảnh đẹp, hắn lấy ra một tấm thảm trải xuống đất rồi bày ra một cái hộp đồ ăn. Đợi Triệu Lam ngẩn ngơ một lúc, hắn mới cất tiếng gọi: “A Lam, lại đây ngồi đi.”

Triệu Lam ngoan ngoãn đến ngồi xuống tấm thảm.

“Đến, ăn chút điểm tâm.”

Đó là loại điểm tâm mà lần đầu tiên gặp nhau Phong Thiên Trí đã “cố gắng” cho Triệu Lam, Triệu Lam không biết người này còn nhớ, hay chỉ là vô tình mang trùng loại này. Hương vị vẫn như xưa, thật ngọt ngào.

“Chỗ này đẹp quá, làm sao người biết vậy?”

“Hôm về Xuân Phong trấn ta đã đi qua đây, ngồi trong xe ngựa nhìn ra thấy đẹp quá. Thấy người suốt ngày quanh quẩn trong nhà nên muốn đưa người đến đây.”

“Thật không ngờ gần Xuân Phong trấn lại có nơi đẹp như vậy.”

“Vậy thường xuyên đến một chút. Thỉnh thoảng ra ngoài cho đầu óc thư giãn.” Phong Thiên Trí cười nói.

“Ừ. Những năm qua ta mãi trồng rau, nuôi gà, ít khi ra ngoài. Với lại có một mình, đi chơi cũng không có ý nghĩa.”

Không cần nói nhiều cũng hiểu mấy năm qua cuộc sống của Triệu Lam trôi qua như thế nào. Phong Thiên Trí trong lòng đau xót, nhịn không được nói:

“Xin lỗi...” lúc đó không ở bên cạnh người.

Triệu Lam ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Trí, mỉm cười: “Thực ra ta được hàng xóm láng giềng cứu mang, cũng không tính là quá khổ. Hơn nữa, không phải bây giờ người về rồi sao?”

Phong Thiên Trí nhìn Triệu Lam, trong lòng dâng lên xúc động muốn ôm y vào lòng, hảo hảo yêu thương. Nghĩ là làm, hắn dang tay ra kéo Triệu Lam vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng Triệu Lam.

“Giờ có ta ở đây rồi, sẽ chăm sóc người thật tốt.”

Triệu Lam đơn thuần là nghĩ Phong Thiên Trí muốn an ủi mình nên thấy hắn ôm như vậy cũng không giãy ra, lẳng lặng ở trong ngực ấm áp của hắn, sau lưng được vỗ về, cảm thấy được yêu thương đã bao nhiêu năm không được hưởng. Nước mắt kiềm chế bao năm rốt cục chảy xuống.

Phong Thiên Trí lẳng lặng ôm Triệu Lam, để y thoải mái khóc cho nhẹ nhàng, trong lòng thầm hứa sẽ không để cho người này phải cô đơn nữa.

Một lúc lâu sau, Triệu Lam nín khóc, phát hiện ra mình đang được Phong Thiên Trí ôm vào lòng, nước mắt còn lưu trên vai áo hắn, thoát ra, quần bách nói: “Xin lỗi, Phong công tử... ta làm bẩn áo người rồi”.

Phong Thiên Trí nhìn Triệu Lam thật sâu, nói: “A Lam, người đừng gọi ta như vậy nữa, gọi tên của ta, được không?”

Triệu Lam đang định từ chối, ngẩng mặt lên thấy ánh mắt chân thành của Phong Thiên Trí, câu từ chối nghẹn lại.

“...Thiên Trí...”

Rốt cục nghe được một tiếng này, Phong Thiên Trí vui mừng quá đổi, chỉ thiếu nhảy lên hô to.

“A Lam, người thật tốt.”

Triệu Lam nhìn y cười vui vẻ như vậy cũng nín khóc mỉm cười theo.

Một lát sau, Phong Thiên Trí lên tiếng trước: “Phụ thân muốn mở một cửa hàng y phục ở Xuân Phong trấn, lần này sẽ giao cho ta đảm nhiệm.”

“Người nhất định sẽ làm tốt.”

“Ừ, ta sẽ cố gắng. Nhưng mấy ngày nữa có lẽ ta sẽ rất bận, không đến thăm người được.”

Triệu Lam nghe vậy có chút hụt hẫng, nhưng y vẫn nói: “Không sao, công việc là quan trọng, người phải cố hết sức đây.”

“Nhất định.” Xong việc này, sẽ dành thời gian cho người nhiều hơn. “Người thích cưỡi ngựa không? Hôm nào ta sẽ dạy người.”

“Thật sao? Nhưng người rất bận a.” Triệu Lam nói.

“Chờ cửa hàng khai trương xong, ta sẽ đưa người đi.”

“Hoan hô!”

Phong Thiên Trí thấy Triệu Lam trẻ con vậy liền cười ha ha. Hai người ngồi thêm một lúc, vừa ngắm cảnh và trò chuyện. Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, hai người rồi thu dọn một chút rồi lên ngựa ra về.

8. Chương 8: Lão Công Chăm Chỉ Làm Việc

Quả nhiên mấy ngày sau đó, Phong Thiên Trí bận đến chân không chạm đất.

Dự trù kế hoạch của hắn đã được phụ thân thông qua. Phụ thân còn phái Lưu bá là người đã đi theo ông nhiều năm, rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực may mặc này hỗ trợ cho hắn.

Đầu tiên hắn phải lựa chọn địa điểm mở cửa hàng. Địa điểm cửa hàng là một yếu tố quan trọng quyết định sự thành công hay thất bại của việc kinh doanh, thế nên Phong Thiên Trí rất chú trọng việc này. Hắn dành hai ngày đi thị sát khắp Xuân Phong trấn, lại thuê vài môi giới nổi danh trong trấn tư vấn cho mình.

Yêu cầu của hắn rất đơn giản: Chỉ cần vị trí đắc địa, mặt tiền đẹp, giao thông thuận tiện, giá cả bao nhiêu không thành vấn đề. Hơn nữa là hắn muốn mua đứt chứ không phải chỉ thuê theo hàng tháng.

Phong Thiên Trí ra tay hào phóng, mấy người môi giới làm việc rất hào hứng, đến ngày thứ tư đã đưa ra được một danh sách cho hắn, những địa điểm trong đó đều đáp ứng tiêu chuẩn của Phong Thiên Trí, hắn

tự mình đi thị sát, lại hỏi thêm ý kiến của Lưu bá, cuối cùng chọn ra được địa điểm thích hợp nhất.

Cửa hàng này ở trung tâm của thị trấn, đã được xây dựng rộng rãi khang trang, chủ nhân trước cũng làm ăn buôn bán nhưng nay đã ngừng kinh doanh, muốn nhượng lại cho ai có nhu cầu, giá tuy có chút cao nhưng có thể thương lượng được. Hơn nữa cửa hàng này có đến hai mặt tiền, người qua lại tấp nập, vị trí vô cùng đắc địa, quả thật không còn chỗ nào thích hợp hơn.

Chọn được địa điểm mở cửa hàng rồi, Phong Thiên Trí gặp gỡ ông chủ của chỗ đó, tiến hành thương lượng việc mua bán. Ông chủ đó cũng là người hào phóng, không vì thấy Phong Thiên Trí trẻ tuổi mà coi thường ép giá. Ông đã buôn ba nửa đời người, giờ đã lên chức ông nội nên muốn nghỉ ngơi, ở nhà chăm sóc bạn già, ngậm kẹo đùa cháu. Thấy Phong Thiên Trí tuy trẻ tuổi nhưng thái độ làm người nhã nhặn, thông minh lanh lợi liền rất thích, Phong Thiên Trí cũng ra giá hào phóng, vì thế quá trình thương lượng diễn ra rất nhanh, cả hai bên đều hài lòng với hợp đồng.

Giải quyết xong vấn đề này, hắn lại bắt tay vào tu bổ cửa hàng. Trước đây nó được sử dụng làm cửa hàng bán gạo, nay cần chỉnh sửa một chút để phù hợp với mặt hàng quần áo vải vóc.

Mảnh đất hắn mua được chia làm ba phần, đằng trước là cửa hàng, có hai tầng lầu. Tầng một là để bày bán hàng hóa, ở trong góc là cầu thang đi lên tầng hai. Trên tầng lầu này có 3 phòng, một thư phòng để làm việc, đã trang bị đầy đủ bàn ghế, kệ sách, tủ đựng giấy tờ, đơn hàng. Một phòng trà dùng để tiếp khách được trang trí nhã nhặn, có cửa sổ nhìn ra phố phường sầm uất. Ở trong cùng là một phòng dành để nghỉ ngơi cho chủ tiệm. Ông chủ cũ vốn là một người biết hưởng thụ nên không tiếc tiền trang trí cho tầng hai này trở nên vô cùng sáng sủa, trang nhã. Phong Thiên Trí vừa nhìn đã ưng ý liền.

Đằng sau cửa hàng chính là kho hàng rộng rãi được xây dựng khá kiên cố, có thể chứa được nhiều hàng hóa một lúc. Hai bên hông kho là hai cái sân dẫn vào dãy nhà ở phía sau cùng, là nơi ăn ở của người làm trong cửa hàng. Tuy là nơi ở cho người lao động nhưng cũng được xây dựng rất sạch sẽ, thoáng mát.

Phong Thiên Trí có mời Phong lão gia đích thân đến nghiệm thu công trình, ông cũng gật đầu tán thưởng mãi không thôi. Cửa hàng này quả là rất đúng ý ông.

Cửa hàng khá lớn nên Phong Thiên Trí cần tuyển thêm người. Chưởng quầy đương nhiên là Lưu bá, người có nhiều kinh nghiệm nhất. Phong Thiên Trí cũng giữ lại hai tiểu tư cũ của cửa hàng vì được ông chủ cũ giới thiệu là nhanh nhẹn, trung thực. Hắn lấy thêm từ nhà hai gia đình khỏe mạnh nữa để chuyên việc khâu vá, tiếp đó tuyển thêm vài tiểu tư nhanh nhẹn nữa, không kể hắn thì cửa hàng có cả thảy tám người. Tất cả đều theo Lưu bá học nghề, sau mấy ngày là có thể thạo việc.

Đến lúc này thì coi như mọi việc đã hoàn thành được một nửa, tiếp theo là cần phải đợi hàng về, nhập vào kho và làm công tác tiếp thị cho cửa hàng.

Vốn làm tơ lụa lâu năm nên Phong gia có mối quan hệ rất tốt với các đầu mối buôn vải. Bên cạnh đó chính Phong gia cũng có trang trại trồng bông và xưởng dệt quy mô lớn của riêng mình. Tôn chỉ bao năm nay của Phong lão gia là làm ăn chân chính, không buôn gian bán lận, chất lượng sản phẩm tốt nên rất được yêu thích, vải vóc, quần áo làm ra thường không đủ cung cấp cho thị trường. Tuy vậy ông cũng không tham làm nhiều mà tùy theo tình hình thị trường và tình hình sản xuất, tuyệt không chạy theo số lượng.

Hôm nay đã là ngày hai mươi lăm. Mùng tám tháng sau là ngày cửa hàng khai trương. Vải vóc đã đặt từ trước nhưng cũng phải ngày mai nữa mới tới. Sau khi dành cả ngày đi xem xét tình hình buôn bán vải vóc trong trấn, Phong Thiên Trí đang ngồi trong thư phòng mới của mình tổng kết một chút.

Xuân phong trấn không tính là nhỏ nhưng đến nay chỉ có mấy cửa hàng vải vóc nhỏ lẻ không đáng kể, phân bố đều khắp trấn chứ không tập trung ở trung tâm này. Đại bộ phận dân chúng bình dân thì cả năm có khi chỉ mua được vài bộ quần áo mới là cùng, mà mua về cũng là những loại vải thường chứ đừng nói đến tơ lụa. Chỉ đến dịp năm mới là mặt hàng này mới có vẻ khởi sắc.

Nguyên nhân một phần là do giá cả vải vóc ở đây khá đắt đỏ. Những cửa hàng đó không trực tiếp làm ra quần áo, vải vóc mà phải mua lại từ thương lái, giá vốn bỏ ra không hề rẻ, lại thêm chi phí nhân công, cửa hàng. Giá vải liền đội lên rất nhiều. Những chủ cửa hàng này cũng ít nhập những loại vải vóc đắt tiền, vì thế những nhà giàu trong trấn thì hầu như lại phải đi sang trấn bên, hoặc vào thành thì mới mua được vải vóc quần áo đẹp.

Nắm bắt được tình hình này, phụ thân của Phong Thiên Trí mới đưa ra quyết định mở cửa hàng. Vải vóc của Phong gia một phần tự làm được, một phần là hàng nhập tận gốc, đương nhiên sẽ rẻ hơn so với mua lại từ thương lái, nhờ đó mà giá thành sẽ hạ xuống. Bên cạnh những loại vải bình dân thì cũng có nhiều mẫu vải bông, tơ tằm đắt tiền, kiểu dáng màu sắc sang trọng dành cho những gia đình khá giả.

Mấy ngày nay Phong Thiên Trí chưa có lúc nào được rảnh rỗi, chiều nay hắn mới có chút thời gian ngồi nghỉ lấy sức. Mấy hôm nay không đến thăm Triệu Lam, không biết y có khỏe không, một mình có buồn không. Nghĩ rồi lại bật cười, bao nhiêu năm nay hắn không có ở đây Triệu Lam vẫn sống tốt đó thôi, chỉ bằng vài ngày hắn về người kia làm sao đã nhưng nhớ hắn được chứ.

Dù muốn đến nhìn y một chút nhưng thời gian quả thực không cho phép. Phong Thiên Trí nghĩ đến gì đó, chạy đến giá sách, lục tìm một hồi mới thấy cái cần tìm, vui vẻ gói lại rồi gọi một tiểu tư lên, phân phó hắn đi làm.

Chiều hôm đó Triệu Lam tưới rau thì có tiếng gọi cửa.

“Triệu công tử Triệu Lam phải không ạ?” một thiếu niên ăn mặc như tiểu tư đứng trước cổng hỏi.

“Ừ, ta đúng là Triệu Lam, nhưng không phải là Triệu công tử nào cả.” Triệu Lam cười nói, từ bao giờ chữ ‘công tử’ lại đi cùng y vậy.

“Chủ nhân của ta lệnh trao cái này tận tay cho công tử.”

Triệu Lam tò mò cầm lấy thứ được bọc trong vải, tò mò không biết là cái gì.

“Chủ nhân nhà ngươi là...”

“Chính là Phong tam thiếu gia Phong Thiên Trí.”

Là hần sao, còn bày đặt mang đồ gì đến không biết. Tuy vậy y vẫn có chút vui vẻ trong lòng.

“Phong công tử khỏe không?”

“Chủ nhân vẫn khỏe, có điều công việc rất bận rộn nên chưa thể đến thăm công tử được. Hần nói vài ngày nữa bớt việc sẽ qua nhà công tử.”

“Ta hiểu rồi, nhờ người nói với hần nhớ giữ gìn sức khỏe, có thời gian thì nghỉ ngơi đi.”

Tiểu tư nọ cáo từ rồi quay về, Triệu Lam đóng cửa, cầm chiếc bao đi vào nhà.

Vào trong nhà, y đặt đồ lên bàn rồi mở ra, không biết người này lại nghĩ ra cái gì. Hóa ra là một hộp đồ điểm tâm tinh xảo, nhìn thôi đã muốn nuốt nước miếng. Triệu Lam nghĩ buồn cười trong lòng, người nọ đang vỗ béo y sao?

Nhấc hộp điểm tâm lên, ở dưới hình như còn có cái gì đó. Hóa ra là một quyển sách. Nhìn thấy tên bìa sách, Triệu Lam cười tươi như hoa.

Quyển sách đó tên là “Du ký.” Đặt hộp điểm tâm sang một bên, Triệu Lam cầm sách lên xem. Cuốn sách khá dày, nhìn cũng không còn mới, chắc hẳn là sách của Phong Thiên Trí đọc. Vốn biết Triệu Lam thích đi đó đi đây nên chắc hẳn sẽ thích đọc những quyển sách như thế này mới cho người mang đến.

Cuốn ‘Du ký’ rất nổi tiếng nhưng lại không rõ tác giả là ai. Có người nói đó là một cao nhân ở ẩn đã từng đi khắp thế gian, ghi chép lại hành trình của mình để lại cho đời sau. Cũng có người nói đây là tập hợp những cuộc du hí của nhiều người, gộp lại thành một quyển sách. Nói tóm lại đây là một quyển sách về du lịch, trong đó tác giả kể lại hành trình của mình đến rất nhiều địa phương trên quốc gia này, đường đi, danh lam thắng cảnh, phong tục tập quán, ẩm thực nổi tiếng vân vân đều được ghi chép vô cùng tỉ mỉ và sinh động.

Triệu Lam yêu thích quyển sách không buông tay. Y lật đặt ra tưới nốt vườn rau rồi rửa ráy chân tay sạch sẽ, lau khô rồi mới cầm quyển sách lên, đọc một mạch cho đến tận gần tối mới đứng dậy đi nấu nướng một chút. Ăn uống xong lại tiếp tục ngồi đọc đến khuya.

Triệu Lam đọc rất chậm, cũng có đôi chữ không nhận ra được, nhưng vẫn cảm thấy quyển sách này vô cùng thú vị, vừa đọc vừa tưởng tượng ra những gì được tác giả miêu tả. Y cầm quyển sách cẩn thận, nâng niu như của quý, ai đó mà ở đây có khi lại ghen với quyển sách.

9. Chương 9: Ngủ Chung?

Sáng nay Phong Thiên Trí dậy sớm hơn bình thường, ăn sáng xong xuôi liền định mà đến cửa hàng, ra đến cửa viện thì lại gặp mẫu thân. Mẫu thân của Phong Thiên Trí năm nay cũng đã năm mươi nhưng da dẻ

vẫn còn rất đẹp, khuôn mặt phúc hậu, có thể nhìn ra khi trẻ cũng là một mỹ nhân.

Phong phu nhân hỏi con: “Con đến cửa hàng à?”

“Vâng. Hôm nay con muốn đến sớm một chút.”

Phong phu nhân sờ sờ mặt con trai vì mấy ngày vất vả mà có chút mệt mỏi, đau lòng nói: “Không cần quá sức, có gì thì nhờ Lưu bá giúp đỡ.”

“Con biết rồi.” Phong Thiên Trí cười hì hì đáp lại, chào từ biệt mẫu thân rồi đi.

Phong phu nhân nhìn theo bóng dáng con trai út, lắc đầu cười cười, thằng bé này giống y như phụ thân nó ngày xưa, lúc khởi nghiệp cũng là bộ dáng như thế này. Nhìn con trai đi khuất, bà quay lại bảo nha hoàn đi theo: “Chúng ta cũng về thôi, giờ này chắc lão gia cũng tỉnh dậy rồi.”

Phong phu nhân là thê tử duy nhất của Phong lão gia, ở thời đại này chuyện tam thê tứ thiếp là vô cùng bình thường, hơn nữa Phong gia lại giàu có như vậy, thế nhưng hơn ba mươi năm nay Phong lão gia chưa từng có ý định nạp thiếp. Hai người vốn là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tình cảm sâu đậm, sau khi kết hôn lại càng thương yêu nhau, Phong phu nhân lần lượt sinh cho lão gia ba người con trai, đứa nào cũng khỏe mạnh thông minh lại hiếu thuận, phu nhân lại là người hiền hậu từ ái, chăm chồng chăm con vô cùng khéo léo, không một chỗ nào có thể chê trách. Phong lão gia luôn cảm thấy may mắn vì có được một thê tử như phu nhân nhà mình, làm gì có tâm tư ra ngoài treu hoa gheo nguyệt. Giờ bên gối có bạn già, dưới gối có ba con trai, hai đứa đầu lấy vợ sinh cho ông mấy đứa cháu nội, con út cũng đang bắt đầu khởi nghiệp, cuộc sống của Phong lão gia quả thật mỹ mãn.

Phong Thiên Trí đến cửa hàng rất sớm, Lưu bá và mấy tiểu tư đang dọn dẹp, thấy Phong Thiên Trí đến liền dừng lại chào hân, Phong Thiên Trí xua tay nói: “Mọi người cứ tiếp tục đi. Lưu bá, khoảng mấy giờ nữa thì hàng đến.”

“Bẩm thiếu gia, chậm nhất thì trong vòng hai giờ nữa là đến thôi.”

“Ta biết rồi, mấy ngày tiếp theo sẽ bận rộn hơn một chút, mong mọi người cùng cố gắng.”

“Thiếu gia quá lời, chúng ta ai cũng mong muốn được góp sức cho Phong gia mà.”

“Như vậy thì tốt quá, Phong gia quyết không bạc đãi mọi người.”

“Đa tạ thiếu gia.”

Phong Thiên Trí cười cười rồi đi lên lầu, chờ hàng tới.

Trong lúc trà dư tửu hậu, cửa hàng mới của Phong gia chính là chủ đề nóng nhất được bàn bạc sôi nổi gần đây. Ở chuyện phiếm lớn nhất thành – quán trọ Phúc Lai – sáng nay cũng náo nhiệt không kém.

Nhìn từng đoàn xe ngựa kéo hàng đi qua, thím Hà cảm thán: “Lần này chắc Phong gia định làm ăn lớn lắm đây. Không biết vãi vốc thế nào?”

“Chắc lại chỉ phục vụ tầng lớp nhà giàu thôi chứ bình dân như chúng ta làm gì có phần.”

“Ôi chao, thế thì giá cắt cổ à?”

Mọi người lại nhao nhao cả lên.

“Có cả hàng bình dân nữa đấy mọi người ạ. Thằng út nhà ta mới được tuyển vào làm tiểu tư trong cửa hàng đó. Nó nghe ông chủ nói là sẽ có cả hàng cao cấp và hàng bình dân, đặc biệt họ Phong này mua hàng tận gốc nên giá thành sẽ rẻ hơn so với những cửa hàng ở trong trấn đấy.”

“Thật sao? Như thế thì tốt quá.”

“Đúng vậy, chờ khi nào họ khai trương tôi phải đi sắm lấy vài bộ mới được.”

“Tôi cũng thế.”

Cuối cùng thì hàng cũng đến, Phong Thiên Trí cùng Lưu bá kiểm tra một cách cẩn thận, thấy không có gì bất thường rồi mới bảo người làm dỡ hàng xuống cho vào kho, đến trưa mới xong việc. Phong Thiên Trí liền mời cả cửa hàng đi ăn trưa một bữa, coi như là lời động viên mọi người, ai ai cũng hào hứng hưởng ứng.

Đảo mắt đã sang đầu tháng bảy, đến mừng tám tháng này là khai trương. Công việc còn lại đó là cần phải đi thông báo để mọi người trong trấn biết đến cửa hàng. Phong Thiên Trí đã cho người đến những nơi có nhiều người tụ họp như chợ búa, quán ăn, đường phố sầm uất... để quảng cáo cùng làm công tác giới thiệu, hấn còn đưa ra chiêu bài khuyến mãi nhân dịp khai trương, người dân trong trấn ai cũng háo hức chờ đợi.

Bên cạnh đó, Phong Thiên Trí cũng phát thiệp mời đến những gia đình có danh tiếng trong trấn. Hấn còn mang theo quà đến bái phỏng trưởng trấn, mời ông đến tham dự ngày khai trương. Trưởng trấn có chút chần chừ vì không muốn tham dự quá sâu vào việc buôn bán, nhưng khi phu nhân nhìn thấy mấy tấm vải mà Phong Thiên Trí mang đến tặng thì yêu thích không buông tay, trưởng trấn thấy thế liền đồng ý.

*

Buổi tối hôm đó, nghe tiếng gõ cửa, Triệu Lam thắc mắc không biết ai đến giờ này. Nghĩ đến Phong Thiên Trí, y lắc đầu cười cười: Hiện giờ hấn bận như vậy, làm gì có thời gian đến đây cơ chứ.

Quả thật là Phong Thiên Trí. Khuôn mặt anh tuấn như bao hôm lại mang theo mệt mỏi, dưới mắt còn có quầng thâm.

Triệu Lam nhìn vậy có chút xót ruột, đưa hân vào ngồi xuống.

“Mệt lắm sao?”

“Ừm, mấy ngày nay ngủ hơi ít.”

“Sao không ở nhà tranh thủ nghỉ ngơi còn chạy đến đây làm gì?” Mấy ngày nay Phong Thiên Trí không đến, Triệu Lam cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Mặc dù rất vui khi hân đến, nhưng Triệu Lam vẫn là lo lắng cho sức khỏe của hân.

“Ta không sao đâu. A Lam, người lo lắng cho ta sao?”

Triệu Lam lườm hân một cái, hỏi thừa. Phong Thiên Trí thấy cử chỉ đó liền cười ha ha, cảm thấy bao mệt mỏi trong ngày bỗng tan biến.

“A Lam, ta đói quá...” than thở mang theo chút làm nũng.

“Giờ này mà người chưa ăn cơm sao? Đợi đó, ta đi nấu cho bát mì.”

“Ừ.”

Rất nhanh bát mì thịt xào rau cải nóng hôi hổi được bưng lên, hương thơm tỏa ra bốn phía khiến Phong Thiên Trí nuốt nước bọt không thôi. Hân cầm lấy đôi đũa, gấp một đũa ăn, vừa nhai nhồm nhoàm vừa khen ngon, còn đầu hình tượng cao nhả của Phong công tử nữa. Triệu Lam ngồi đối diện nhìn hân ăn, thỉnh thoảng rót cho hân chút nước.

Ăn xong, Phong Thiên Trí ợ một cái thỏa mãn, căng da bụng chùng da mắt, hân cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, mấy ngày nay không được ngủ đủ giấc nên hân thêm một giấc ngủ biết bao.

Triệu Lam thấy hân ngáp ngắn ngáp dài, mà trời cũng đã khuya, đánh bạo nói: “Người buồn ngủ à? Hay tối nay ngủ lại đây đi.”

Phong Thiên Trí đang ngá mồm ngáp, nghe thấy vậy liền giữ nguyên tư thế mồm chữ O, mắt chữ A: “Ngủ, ngủ lại đây?”

“Này... người không muốn gì thôi.”

“Muốn muốn, đương nhiên muốn.” Ta cầu còn không được nữa là. Phong Thiên Trí không nói hai lời, cởi giày một phát nhảy luôn lên giường Triệu Lam.

“Ta buồn ngủ lắm giờ không về được đâu, ta ngủ luôn ở đây thôi.” Nói xong lấy gối, nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt... một chuỗi động tác nhanh nhẹn, chuẩn xác không có chút do dự nào, chỉ sợ người ta đuổi xuống giường.

Chợt nhớ đến cái gì, nhồm dậy hỏi: “À, quyển sách hôm trước ta mang đến người đọc chưa?”

“Ta đọc rồi, rất hay. Cảm ơn người.”

“Ha ha, ta biết ngay là người sẽ thích mà.” Người nào đó đặc ý đến vĩnh cả đuôi.

Triệu Lam nhìn hẩn như vậy liền buồn cười, nhẹ nhàng thu dọn một chút.

Đến lúc y đi ngủ thì mới phát hiện ra vấn đề nan giải, trong nhà chỉ có một cái giường mà Phong Thiên Trí đang nằm. Tự nhủ là hai người đàn ông nằm cùng thì có chuyện gì đâu, y rón rén lên giường, nằm cách Phong Thiên Trí khá xa. Không tự chủ được đưa mắt ngấm nhìn khuôn mặt anh tuấn của ai đó, má bỗng nóng lên, Triệu Lam cảm thấy quẫn bách, cố gắng nhắm mắt, ép mình rơi vào giấc ngủ.

10. Chương 10: Khai Trương

Sáng hôm sau, Triệu Lam thói quen dậy sớm nên tỉnh trước, hoảng hốt nhận ra mình đang nằm ghé vào ngực, hai tay người nọ cũng ôm lấy hông y.

Triệu Lam giật mình, mặt hồng thấu, thấy người kia chưa tỉnh nên nhẹ nhàng kéo tay hẩn ra, đứng dậy ra ngoài.

Y đi rửa mặt cho tỉnh ngủ rồi cho gà ăn, nhặt trứng. Xong rồi y vào phòng, Phong Thiên Trí vẫn đang ngủ ngon, hẩn là mấy ngày qua một chết. Y quay ra đi vào bếp, nấu bữa sáng chờ Phong Thiên Trí dậy ăn.

Phong Thiên Trí được ngủ một giấc thật thoải mái, nửa đêm qua hẩn có tỉnh một lần, thấy Triệu Lam đang say giấc nằm cạnh, kìm lòng không đậu liền hôn trộm y một cái, sau đó mỹ mãn kéo y vào ngực, hai tay ôm chặt hông, nhắm mắt ngủ tiếp.

Thấy Phong Thiên Trí đã dậy vươn vai ngoài sân, Triệu Lam liền ló đầu từ trong bếp ra: “Đi rửa mặt đi, ta múc nước sạch rồi đó. Nhanh rồi vào ăn sáng.”

“Ừ.” Phong Thiên Trí vui vẻ làm theo, Triệu Lam chăm sóc như vậy làm hẩn có cảm giác mình đã lấy vợ rồi.

Bữa sáng hôm nay Triệu Lam làm bánh bao nhân thịt mềm mềm vô cùng ngon miệng, một nồi cháo trứng

gà thơm phức vàng óng, còn có mấy nhánh hành xanh xanh nhìn vô cùng hấp dẫn, thêm vào đó là một cốc sữa đậu nành do Triệu Lam tự trồng đỗ tương rồi tự xay.

Phong Thiên Trí một tay cầm bánh bao, một tay cầm cốc uống sữa đậu nành, thi thoảng còn thỏa mãn ợ một cái, ăn vô cùng ngon miệng.

Ăn xong, Phong Thiên Trí dù không muốn nhưng cũng phải từ biệt Triệu Lam ra cửa tiệm, vẫn còn việc chưa làm xong mà.

Mấy ngày sau đó mọi người liên tục bận rộn với công việc bày hàng ra kệ. Cửa hàng chia làm hai khu, một khu trưng bày vải vóc. Những súc vải được đặt trên những chiếc giá gỗ cao nhiều tầng theo từng chủng loại, màu sắc vô cùng bắt mắt. Một khu là để treo những mẫu áo quần đang thịnh hành nhất. Khách hàng muốn mua có thể thử tại chỗ, nếu ưng ý thì mua luôn, còn nếu không vừa hoặc muốn may theo kiểu khác thì có thể yêu cầu trực tiếp với tiểu tư, sau đó đơn hàng sẽ được chuyển đến xưởng may của Phong gia.

Bận rộn một ngày, buổi tối Phong Thiên Trí lại quay về nhà Triệu Lam. Hắn đã cho tiểu tư báo cho phụ mẫu là dạo này bận nên buổi tối sẽ không về nhà ngủ.

Hôm nay hắn cầm theo một hộp điểm tâm Triệu Lam thích ăn nhất, đi qua tửu lâu lại vào mua một con vịt nướng thơm phức, một vò rượu ngon. Xong xuôi mới lĩnh kính xách một đồng đồ về nhà Triệu Lam.

Hai người vui vẻ ăn tối, uống mấy chén rượu, sau đó xách ghế ra ngoài sân ngồi hóng mát, ăn điểm tâm.

Trên trời có rất nhiều vì sao đang tỏa sáng, gió nhẹ thổi qua mang theo hương cỏ cây. Phong Thiên Trí mỹ mãn ngồi một bên, hai người không nói gì, yên lặng ngắm cảnh đêm tươi đẹp. Chỉ như vậy thôi đã thấy rất vui rồi.

Một lát, Triệu Lam hỏi: “Việc chuẩn bị của ngươi đến đâu rồi?”

“Cũng gần xong rồi, giờ chỉ chờ đến ngày khai trương thôi. À, hôm đó ngươi đến nhé!”

Triệu Lam muốn mở miệng từ chối, y không thích chốn đông người. Nhưng lại không tiện từ chối, đành phải nói: “Được, hôm đó có chút hàng phải đi giao, xong ta sẽ quay lại chỗ ngươi.”

“Được được, nhớ phải đến đó.”

Trước khi đi ngủ, Phong Thiên Trí lôi ra gần chục miếng vải tơ lụa được cắt vuông vức bằng bàn tay một, mỗi miếng một màu, đều là những màu rất nhạt, rất nhã nhặn.

“A Lam, ngươi lại đây ta nhờ một chút.”

“Gì thế?”

“Có một người quen nhờ ta chọn cho mấy tấm vải để may áo, ta không biết chọn cái nào bây giờ. Người giúp ta nhé.”

“Nhưng ta đâu biết hẳn thích màu gì?” nói vậy nhưng cũng thành thật cầm vải lên, chất vải vô cùng tốt, trơn mềm mịn, sờ rất thích tay, từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ được mặc những bộ y phục có chất liệu tốt như vậy.

“Người cứ chọn theo sở thích đi, người đó cũng dễ tính, không sao đâu.”

Nghe vậy Triệu Lam cũng không nói nữa, so so mấy tấm vải, cuối cùng chọn được hai màu rất đẹp, là màu xanh non rất nhạt màu lam cũng nhạt.

“Ta thấy hai cái này đẹp.”

“Ta biết rồi.” Phong Thiên Trí đánh dấu hai mảnh đó, tươi cười cất vào ngực.

Đến lúc lên giường, Triệu Lam lại chần chừ, hôm qua tỉnh dậy trong tư thế như vậy làm y xấu hổ mãi không thôi. Đáng tiếc nhà chỉ có một cái giường, y lại không nỡ đuổi Phong Thiên Trí về, thế nên khi nằm xuống thì nằm thẳng đơ người, chân tay thẳng tắp, cố gắng cách xa Phong Thiên Trí nhiều nhất có thể.

Phong Thiên Trí nhìn vậy thấy buồn cười, nửa đêm khi y ngủ say lại ôm y ghé vào người mình, khiến lúc tỉnh dậy Triệu Lam chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Sáng hôm sau, hắn đến lấy Triệu Lam mảnh vải đó cho tiểu tư, bảo hắn mang đến xưởng may của Phong gia, may theo số đo này. Còn đặc biệt dặn kỹ phải giao cho người thợ tay nghề giỏi nhất của xưởng may làm. Tiểu tư nhận lệnh mang đồ đi.

Phong Thiên Trí tươi cười, bắt đầu công việc của một ngày.

*

Hôm nay là mừng tám, từ sớm trước cửa hàng của Phong gia đã đông nghịt người. Tiểu tư nha hoàn của Phong gia cũng được điều đến đây gần hết, tất bật ra vào chuẩn bị, tiếp đón khách quý. Phong lão gia mặt mày tươi rói bên cạnh phu nhân, đi đến chào hỏi mấy nhân vật tiếng tăm trong trấn.

Triệu Lam sau khi giao hàng cũng đã đến, Phong Thiên Trí đang dáo dác đưa mắt tìm y, trong đám đông ồn ã, rốt cục hắn cũng nhìn thấy y ở góc, vội chạy lại, nắm tay Triệu Lam: “Người đến rồi sao, mau đi vào đây.”

Triệu Lam lắc đầu nói, “Thôi, ta đứng ở đây cũng được, người còn bận nhiều việc, không cần để ý đến ta.”

Phong Thiên Trí mặc một thân áo dài lam sắc, tóc được buộc cao lên bằng ngọc quan, khuôn mặt trắng nõn cũng sáng bừng lên, một bộ dáng rất hưng phấn, không biết đã làm bao cô nương phải đỏ mặt.

Hai người còn đang giằng co thì có tiểu tư gọi hỏi việc. Hắn đành buông Triệu Lam ra đi vào trong.

Triệu Lam mỉm cười nhìn hắn biến mất trong đám đông.

Pháo nổ râm ran, đội lân múa vô cùng nhiệt tình.

Phong lão gia đứng lên bực cao, hắng giọng có lời muốn nói, mọi người phía dưới an tĩnh lại.

“Phong gia chúng tôi vốn là người ở Xuân Phong trấn này, ra ngoài làm ăn nhiều năm, rốt cục vẫn là cảm thấy không đâu bằng quê hương. Nay về quê cũ thấy việc may mặc của bà con còn thiếu thốn nên muốn mở một cửa hàng phục vụ mọi người. Các vị yên tâm, vải vóc quần áo của chúng tôi đảm bảo chất lượng, hơn nữa vì lấy tận gốc nên giá rẻ được một phần, ai cũng có thể sắm cho mình một bộ y phục vừa ý nhất.”

Phong Thiên Trí cũng đứng lên nói: “Hôm nay nhân dịp khai trương, các mặt hàng sẽ đồng loạt giảm giá. Sau này xin các vị chiếu cố.”

Dứt lời là một tràng pháo tay, mọi người lại ồn ào trở lại.

“Giá rẻ là được rồi.”

“Đã rẻ còn giảm giá, tôi phải mua vài bộ.”

...

Triệu Lam đứng ở dưới, nhìn Phong Thiên Trí trên đài khuôn mặt bừng sáng, tuần tú không gì ta được. Như có cảm ứng, hắn cũng nhìn thấy y, đôi mắt lại cong lên, cười tươi như hoa. Triệu Lam bỗng thấy đỏ mặt.

Vì ngày hôm nay khai trương lại có giảm giá nên mọi người đến mua và xem hàng rất đông, thậm chí đến tối sập vẫn còn người đến xem hàng. Các vị phu nhân, các cô nương, tiểu thư trong trấn đến đặc biệt nhiều.

Tối nay Phong Thiên Trí không đến nhà Triệu Lam, việc này tối hôm qua hắn đã nói với y. Phụ thân muốn hắn về nhà để tổ chức một buổi tiệc.

Triệu Lam chỉ có một mình liên tiếp nên sáng hơn, lấy Du ký ra đọc. Y đã đọc được một nửa quyển, rất là mâu thuẫn, vừa muốn đọc thật nhanh, lại vừa luyến tiếc đọc hết. Hôm nay y đọc đến đoạn tác giả bị lạc trong sa mạc, sau mấy ngày thì hết sạch lương thực nước uống, còn gặp phải bão cát, cuối cùng phải uống chính nước tiểu của mình để sống sót. Y đọc đến đây rung mình một cái, không dám nghĩ nữa.

11. Chương 11: Người Đến Từ Phương Xa

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã là đầu thu.

Cửa hàng của Phong gia mở cũng đã được hai tháng, việc làm ăn ngày càng phát đạt. Ban đầu Phong Thiên Trí ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, dần dần cũng học được cách quản lý thời gian, hơn nữa công việc cũng đã đi vào quỹ đạo nên thời gian rảnh rỗi nhiều hơn. Những lúc không có việc gì ở cửa tiệm, hắn sẽ chạy đến nhà Triệu Lam ngồi hoặc đưa Triệu Lam đi ra ngoài hóng gió thay đổi không khí, sự tồn tại của Phong Thiên Trí đã trở nên quen thuộc với Triệu Lam.

Triệu Lam vẫn chăm chỉ với công việc làm vườn của mình. Thỉnh thoảng y lại gửi Phong Thiên Trí một ít rau củ quả tươi ngon mọng nước. Y vốn không giàu có, trong nhà cũng chỉ có vườn rau đàn gà là tài sản đáng giá. Phong Thiên Trí đối với y tốt như vậy nhưng y chẳng có gì để báo đáp, nên khi thu hoạch được một mẻ rau củ ngon ngon nào đó sẽ nhặt sạch rồi bảo Phong Thiên Trí mang về nhà để phụ nhân nấu cho lão gia ăn.

Chiều nay Phong Thiên Trí có ghé qua nhà Triệu Lam. Ngồi một lúc, Triệu Lam phát hiện thấy cúc áo của hắn gần bị tuột chỉ, tại vội nên Phong Thiên Trí cũng không để ý. Y biết nhà hắn giàu có, chiếc áo như vậy chắc sau hôm nay sẽ bị vứt bỏ, nghĩ vậy liền thấy tiếc của, liền bảo Phong Thiên Trí cởi áo ra, lấy kim chỉ may lại.

Một mình từ nhỏ nên với việc may vá này Triệu Lam cũng rất thành thạo, y khâu kim, căn chỉ rồi bắt đầu khâu cố định lại chiếc cúc.

Phong Thiên Trí ngồi một bên, không nói gì chỉ chăm chú nhìn y đơm cúc áo cho mình, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc. Hắn vốn sinh ra trong gia đình giàu có nhưng lại không tham lam, ước muốn của hắn rất nhỏ bé, có một mái ấm hạnh phúc, hai người yêu thương lẫn nhau. Đối tượng là ai thì đã xác định được rồi, chỉ đợi thời điểm thích hợp thì sẽ thổ lộ.

Khâu xong, Triệu Lam căn chỉ, vuốt vuốt áo cho phẳng lại rồi đưa cho Phong Thiên Trí, bảo hắn mặc vào. Phong Thiên Trí mặc áo xong cười tươi như hoa, trong lòng nghĩ đến lúc về nhà sẽ đem cất áo này thật kỹ, không thể tùy tiện mặc, đây chính là chiếc áo đầu tiên mà Triệu Lam đã tự tay đơm cúc cho hắn. Sau này... hắc hắc...

Thu lại nụ cười nham nhở, Phong Thiên Trí chợt nhớ ra một chuyện:

“Ngày mai một người bạn cũ của ta sẽ đến chơi, người có bạn gì không? Ta qua đón người đến cùng chúng ta trò chuyện.”

“Bạn cũ của người, đón ta đến làm gì, ta cũng đâu biết hẳn. Hơn nữa ngày mai ta đã đồng ý giúp hàng xóm lợp nhà, chắc sẽ phải mất cả ngày.”

“Bạn của ta cũng là bạn của người, không nên phân biệt. Tiếc thật mai người lại bận rồi, nhưng không sao, người đó nói trong thư sẽ ở lại trấn vài ngày, còn nhiều cơ hội gặp mặt. Người nhất định phải gặp hẳn, người đó rất thú vị.” Phong Thiên Trí cười ha ha.

Người... thích người đó nhỉ. Câu này định nói ra rồi lại thôi. Từ ngày về Xuân Phong trấn, Phong Thiên Trí chưa từng nói về ai như vậy. Hẳn giao thiệp khá rộng nhưng cũng chỉ dừng ở mức bình thường, chỉ đặc biệt thân mật với Triệu Lam. Hiện giờ nghe nói về một người như vậy, trong lòng Triệu Lam có chút cảm giác không thoải mái.

Người đó là bạn của Phong Thiên Trí hồi còn ở kinh thành, vốn là Tiểu vương gia, con trai của Cửu vương gia đương triều, dòng dõi quý tộc nhưng tính cách lại hào sảng, thích giao du rộng rãi, lần trước Phong Thiên Trí theo phụ thân về Xuân Phong trấn khiến hắn tiếc mãi không thôi, nhân dịp rảnh rỗi nên quyết định đến chơi, nửa tháng trước đã gửi thư cho Phong Thiên Trí.

Sáng hôm sau, Triệu Lam sửa soạn xong liền sang nhà Lục thúc trong xóm. Con trai thúc sắp cưới vợ nên cần làm thêm một gian phòng nữa cho đôi vợ chồng trẻ, người trong xóm mỗi người đến giúp một tay, mọi người vừa làm việc vừa tán chuyện, không khí vô cùng vui vẻ hồ hởi. Triệu Lam vốn có chút tâm sự trong lòng, thấy không khí như vậy liền vứt chuyện kia qua đầu, hăng hái làm việc.

Gần trưa, Lục thẩm nấu ăn sắp xong, kêu mọi người nghỉ ngơi rửa ráy, chuẩn bị ăn cơm. Lúc này, Lục thúc cầm chiếc cặp lồng định ra công, Triệu Lam nhìn thấy liền hỏi, hóa ra thúc muốn ra Phúc Lai để mua ít đồ nhắm rượu. Triệu Lam nghe vậy liền xung phong đi, ở đây y gần như là người nhỏ tuổi nhất, không thể để bề trên đi như vậy.

Lục thúc cũng vui vẻ giao cặp lồng và bạc cho Triệu Lam, y hăm hở ra cửa nhanh chóng đi đến Phúc Lai, mua đồ để vào cặp lồng rồi quay bước ra. Đúng lúc này, Triệu Lam nhìn thấy Phong Thiên Trí đi cùng một người vào Phúc Lai. Người nọ vô cùng tuấn tú, so với Phong Thiên Trí lại càng có vẻ trưởng thành hơn, quần áo trên người là loại thượng đẳng, gơ tay nhắc chân vô cùng phóng khoáng. Hai người vừa đi vừa nói, không biết nói đến cái gì mà cùng bật cười, vô cùng vui vẻ.

Triệu Lam thấy hai người đi cùng nhau như vậy, vô cùng chói mắt, nhìn lại mình, một thân quần áo vì vừa lao động mà có chút lấm lem, tay cầm hộp thức ăn, nhìn thế nào cũng là đáng về nhà quê, trong đầu liền lóe lên ý nghĩ muốn tránh mặt. Ai ngờ đang định cúi đầu quay đi thì nghe tiếng Phong Thiên Trí gọi, thì ra hắn đã phát hiện ra y.

Phong Thiên Trí vô cùng vui vẻ chạy qua bên này, cầm tay Triệu Lam lôi kéo nói: “A Lam, thật khéo người lại ở đây, ta vừa nhắc đến người với Lý huynh xong.”

Vừa lúc này thì người kia cũng đi lại đây. Phong Thiên Trí giới thiệu:

“Lý huynh, đây là Triệu Lam, bạn thanh mai trúc mã của ta. A Lam, đây là bạn ta ở kinh thành, Lý Minh.”

Lý Minh tươi cười chào hỏi:

“Chào Triệu huynh, hạnh ngộ.”

Triệu Lam nghe thấy từ thanh mai trúc mã thì hơi xấu hổ nhưng cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, cũng chào lại:

“Lý huynh hảo. Hoan nghênh huynh đến Xuân Phong trấn chơi.”

“A Lam, chúng ta đang định vào Phúc Lai, người đi cùng nhé.” Ánh mắt vô cùng chờ mong.

Triệu Lam nhìn vậy trong lòng liền vui hơn, nhưng y cũng không muốn đi cùng hai người, giơ cái hộp trong tay lên, nói: “Thật có lỗi, mọi người trong xóm còn đang chờ ta mang đồ ăn về.”

Phong Thiên Trí không buông tha, tiếp tục lôi kéo: “Ở lại đi mà, ta sẽ bảo người đưa đồ ăn về hộ người, được không A Lam?”

Triệu Lam khựng một tiếng, mặt hơi hồng lên, suýt nữa đồng ý. Nhưng chẳng hiểu sao y lại không thích nhìn thấy cảnh hai người kia bên nhau, hơn nữa, hai người đó không cùng một giai cấp với y, như vậy thì có chuyện gì để nói chung chứ.

Nghĩ vậy, y mỉm cười nhìn Phong Thiên Trí và Lý Minh, nói: “Đây là lần đầu tiên Lý huynh đến trấn, người phải tiếp đãi cho thật tốt, đừng bận tâm đến ta. Chiều nay mọi người còn phải làm tiếp, ta nửa đường bỏ chạy như thế không tốt đâu.”

Triệu Lam đã nói đến vậy thì Phong Thiên Trí cũng không cố giữ y nữa, đành tiếc nuối nhìn theo bóng dáng của Triệu Lam đi xa dần, Lý Minh nhìn như vậy thì cười cười, hẳn vốn thông minh lại có tiếng phong lưu, nhìn dáng vẻ quyền luyến của Phong Thiên Trí như vậy, làm sao lại không hiểu, không nhận được liền lên tiếng trêu ghẹo.

“Người đã đi xa rồi, còn ngóng mãi. Hay là chúng ta đi theo.”

Phong Thiên Trí thu hồi tầm mắt, cười ha ha có chút xấu hổ, “Để Lý huynh chê cười rồi.”

Hai người vào Phúc Lai, chọn một gian riêng ở trên lầu rồi gọi thức ăn và rượu lên, vừa ăn uống vừa trò chuyện.

“Thảo nào hồi ở kinh thành có bao tiểu thư cô nương theo đuổi như vậy mà người chẳng thèm liếc mắt, hóa ra là đã trồng cây si ở quê rồi.”

“Ha ha, huynh nhìn ra?”

“Nếu không nhìn ra chẳng phải mang tiếng là bạn chí cốt của người sao? Người đó thế nào?”

“A Lam rất tốt, rất dịu dàng.” Nói rồi đỏ mặt.

Lý Minh nhìn dáng vẻ buồn nôn của hắn, “VẬY hai người đã...”

“Chưa chưa...” Phong Thiên Trí xua tay, “Ta vẫn chưa bày tỏ với A Lam. Ta sợ nói đột ngột làm y sợ.”

“Cưới vợ phải cưới liền tay, chần chờ như vậy xưa nay đâu phải là tác phong của người.”

“Chậm cho chắc, ha ha. Thôi không nói đến chuyện của ta nữa, huynh ở kinh thành đã vừa ý ai chưa?”

“Ở kinh thành thì không... nhưng mà hắc hắc... ta mới phát hiện một vật nhỏ rất đáng yêu ở gần đây.”

Phong Thiên Trí nhìn nụ cười gian xảo của Lý Minh, âm thầm tiếc thương cho kẻ xấu số lọt vào mắt xanh của hắn. Người này gia thế tốt, mặt mũi tuấn tú, xưa nay vốn phong lưu. Hắn phong lưu nhưng không hạ lưu, những người bên cạnh hắn đều là cam tâm tình nguyện, tuy nhiên, là bạn thân nên Phong Thiên Trí biết, Lý Minh phong lưu nhưng thực chất lại chưa từng động tâm với ai.

12. Chương 12: Rối Rắm

Mỗi ngày như mọi ngày, Tôn Gia Khánh lại cùng lũ bạn bè không nên thân của mình đi dạo phố. Bạn bè của y cũng là mấy tên công tử nhà giàu, phụ mẫu nông chiểu, suốt ngày chỉ biết ăn chơi đàn đúm. Cả bọn vừa đi vừa trò chuyện rôm rả.

“Tôn huynh đúng là giầu nghề nha.” Một tên cao kều nói.

“Đúng, đúng.” Những người còn lại đồng thanh.

“Có cái gì mà giầu?” Tôn Gia Khánh tò mò.

“Hôm trước ở thanh lâu trần bên, huynh đại triển hùng phong, cả dãy lâu đều nghe được tiếng ấy ấy của huynh, còn chói.” Nói đến đây cả bọn cùng cười ha ha.

Nghe vậy Tôn Gia Khánh lại tức điên lên, không ngờ lũ bạn chết tiệt này còn khơi ra nỗi đau thầm kín của y.

“Mai tiểu thư đúng là có phúc mà không biết hưởng, chạy theo tên tú tài trói gà không chặt kia thì được gì chứ, không biết Tôn huynh đây uy phong ngất trời, khiến hoa khôi thanh lâu cũng phải ai ai cầu xin.”

Mặt Tôn Gia Khánh đã đen hơn đáy nồi, chỉ một câu của tên bạn đã đâm hai nhát vào trái tim nhỏ bé của y, lúc này y chỉ muốn hét ầm lên rồi tẩu cho mỗi đứa bạn một trận, nhưng ngâm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không dám kêu.

Đang tức đến khó thở thì đột nhiên có người chặn đường, y hung hăng quát.

“Tên nào có mắt như mù dám cản đường gia?” Ngắc lên thì ôi thôi, cái mặt mà y không bao giờ muốn gặp lại đang chình ịch trước mắt, còn nở một nụ cười mờ ám.

Lý Minh đang đi dạo phố một mình thì gặp được gương mặt thân quen của Tôn công tử, tâm trêu đùa chợt nổi lên, chặn đường y.

“Tiểu mèo hoang, không ngờ lại gặp được người ở đây, ta thật là may mắn mà.”

“Tiểu, tiểu mèo hoang? Ai là mèo của người? Ta cảm tình con dê, dê đấy biết không?” Tôn Gia Khánh gặp cừu nhân đỏ mắt, không khỏi bắt đầu xù lông. Người trước mắt này a, y hận không thể tiến lên đánh cho thành đầu heo, cắt lão nhị ngâm rượu uống. Nói đến đây, y không khỏi cảm thấy mông nhỏ của mình bắt đầu đau.

Lý Minh thấy bộ dáng giơ nanh múa vuốt của Tôn Gia Khánh vô cùng đáng yêu, không khỏi tiếp tục trêu đùa, bày ra vẻ mặt ủy khuất: “Không ngờ người lại cả kẻ bạc tình như vậy, chiếm tiện nghi của ta rồi phải mông đi mất, hại ta tìm người bao ngày.” Nói xong còn đưa tay lau lau giọt nước mắt không tồn tại trên khóe mắt.

Tôn Gia Khánh nháy mắt đen mặt, cái gì mà chiếm tiện nghi chứ, người bị chiếm là y được không? Tên mặt dày này sao có thể đổi trắng thay đen như vậy?

Chưa kịp lên tiếng thì đám bạn bên cạnh đã lên tiếng, “Cái kia... không ngờ Tôn huynh còn có sở thích này...” nói xong còn chép chép miệng, đưa mắt đánh giá Lý Minh từ trên xuống dưới, “... không tệ nha, bộ dạng suât, nhưng có vẻ hơi cường tráng thì phải... Tôn huynh xác định áp được hấn sao?”

Nhìn đi nhìn lại, Lý Minh vẫn cao hơn Tôn Gia Khánh gần một cái đầu, thân thể cao lớn anh tuấn, đem Tôn Gia Khánh so ra lại có vẻ nhỏ xinh. Nhỏ xinh? Lão tử phi!

“Ai, ai thêm có sở thích với tên biến thái này... Người, người đừng nói bậy...” Tôn Gia Khánh bị ai phát hiện ra bản thân bắt đầu nói lắp. Thấy khí thế của mình bị giảm sút, không khỏi ưỡn ngực, thẳng lưng, trừng mắt nhìn tên biến thái kia.

“Người có biết bản công tử là ai không mà dám gây sự? Ta là con trai của huyện lệnh đây, biết điều thì mau

cút.”

“Nha, là thiếu gia của Tôn huyện lệnh sao? Ta sợ quá a ~” nhưng vẻ mặt lại cười như không cười, vô cùng bình tĩnh, tiến đến gần Tôn Gia Khánh.

“Người... người muốn gì hả...” Tôn Gia Khánh tức đến không thở nổi, cảnh giác lùi lại.

“Ta có làm gì đâu, chỉ là muốn cùng tiểu... khụ, cùng công tử trò chuyện một chút thôi mà. Nhớ lại đêm đó âm thanh của công tử thật dễ nghe, ta muốn nghe lại vài lần.” Lý Minh cười tà nói.

Còn dám nhắc chuyện đêm đó, y đã cố coi như mình bị chó cắn một nhát để mà quên đi, không ngờ lại gặp lại tên biến thái này.

“Ai thèm nói chuyện với người, mau biến đi.” Không tốt, nhớ đến cái mộng nở hoa của mình cùng vẻ mặt đắc chí của tên này, Tôn Gia Khánh tự nhủ bản thân phải trốn cho xa.

Lý Minh cũng không muốn trêu quá làm tiểu mèo hoang của hắn có ấn tượng xấu về mình, nên quyết định thu quân, mặt tươi cười nói: “Nếu công tử có việc thì ta cũng không làm phiền, hôm sau sẽ đến Tôn phủ báo phỏng.”

Đúng là tự lấy đá đập chân mình, Tôn Gia Khánh không khỏi hối hận vì lúc trước đã xưng danh tính. Nhưng mà y cũng không lo lắm, cha y là huyện lệnh, làm sao có thể gặp tên dân đen biến thái này chứ.

Ai ngờ, tên dân đen biến thái lại tìm tới cửa thật. Nhưng đây là chuyện của mấy ngày sau.

*

Hôm nay Phong Thiên Trí đến tận nhà Triệu Lam đón y đi chơi cùng Lý Minh nên cho dù không muốn y cũng phải đi. Y cũng không phải là có ác cảm gì với Lý công tử, chỉ là tính y không cởi mở, gặp người lạ thường có chút ngại ngùng, với lại, nhìn Lý Minh như vậy, y cũng không biết có thể cùng hắn nói những chuyện gì?

Ngoài Xuân Phong trấn có một ngọn núi, ngôi chùa tọa lạc trên núi đã hơn một trăm năm, vô cùng có danh tiếng, hàng ngày đều có không ít khách hành hương đến đây.

Hôm nay Phong Thiên Trí dẫn theo Lý Minh và Triệu Lam lên đây, vừa là để thắp hương vái phật, vừa là để ngắm cảnh. Giờ đã là cuối tháng chín, rừng phong đã chuyển màu. Khắp núi rừng được bao phủ bởi một màu đỏ rực rỡ, lẫn trong đám cây rừng, thỉnh thoảng lại có chú nai con ngơ ngác đạp lá vàng, cảnh vật đẹp đến khiến người ta phải kinh ngạc. Lý Minh đã từng đi thăm thú nhiều nơi, nhìn thấy nơi này cũng không khỏi thốt lên lời khen ngợi. Triệu Lam thì lúc mới đầu có chút không tự nhiên, lên đến trên núi ngắm cảnh rồi liền quăng hết suy nghĩ, ngắm ngơ ngắm cảnh.

Phong Thiên Trí tổ chức chuyến đi này với mục đích là để Triệu Lam làm quen với Lý Minh hơn. Một bên là bạn thân, một bên là người hấn thương, đương nhiên hấn hy vọng hai người có thể hòa hảo với nhau.

Triệu Lam ban đầu nghĩ Lý Minh là một vị thế gia công tử, có lẽ sẽ khó gần, thế nhưng trên đường đi, y phát hiện tính cách hấn vô cùng hảo sảng, không câu nệ tiểu tiết, hai người tuy không trò chuyện nhiều nhưng bất giác y cũng có thêm hảo cảm với Lý Minh.

Sau khi vào chùa thắp hương, ba người ra hậu sơn ngắm cảnh. Phong Thiên Trí lo Triệu Lam đi nhiều bị mệt nên đề nghị vào lương đình nghỉ chân một lát.

Trò chuyện một lúc thì Phong Thiên Trí đột nhiên nhớ ra trước khi lên đây mẫu thân đã nhắc hấn vào cung tiến cho chùa mà mãi chơi nên hấn suýt quên.

“Ta còn chút việc phải vào chùa, hai người cứ ngồi đây nghỉ thêm một lát nhé.”

Triệu Lam nhìn hấn, rồi lại nhìn Lý Minh, cuối cùng cũng gật đầu. Dặn dò xong Phong Thiên Trí mới quay vào chùa.

Bỗng chốc trong lương đình chỉ còn hai người, không khí có vẻ không tự nhiên như vừa nãy. Dọc đường chủ yếu là Phong Thiên Trí và Lý Minh nói chuyện, Triệu Lam thỉnh thoảng chen vào một hai câu chứ y cũng không chủ động bắt chuyện với Lý Minh. Giờ chỉ có y ngồi đối diện với Lý Minh, y có chút lúng túng không biết phải làm sao, cứ nhìn theo bóng lưng Phong Thiên Trí đi vào.

Lý Minh thấy Triệu Lam nhìn theo Phong Thiên Trí lưu luyến mãi không thôi, lại nhớ tới hôm trước Phong Thiên Trí nói hấn vẫn chưa thổ lộ với y. Nghĩ vậy, Lý Minh hấn tốt bụng liền giúp Phong Thiên Trí thăm dò một phen, hắc hắc.

“Triệu huynh và Thiên Trí... tình cảm rất tốt nhỉ?”

Triệu Lam thu lại tầm mắt, nhìn Lý Minh, không hiểu lắm.

“Người ta đi rồi còn nhìn theo mãi.” Lý Minh cười tà nói.

‘xoát’ một tiếng mặt Triệu Lam đỏ bừng.

“Ta... ta...” Y vốn không giỏi ăn nói, không biết thanh minh gì cho phải.

“Ha ha... tiểu tử Phong Thiên Trí này đúng là rất biết cách chăm sóc người khác. Triệu huynh không biết đấy thôi, nhớ hồi trước ở kinh thành đã làm bao nhiêu tiểu thư quyền quý phải tương tư đau khổ đâu. Ngày huynh ấy rời kinh thành, không biết bao người rơi lệ thương tâm.”

Khuôn mặt của Triệu Lam đang đỏ hồng, nghe đến đây liền chuyển trắng.

“Nha... hần vốn rất tốt, nhà giàu, lại phong độ như vậy...” Triệu Lam cảm thấy cổ họng mình khô khốc, cúi đầu không biết nói gì cho phải.

“Đúng, đúng, hần đối với ai cũng hòa nhã vui vẻ nên làm cho nhiều người vọng tưởng.” Lý Minh là ai chứ, cao thủ tình trường như hần làm sao không nhìn thấu Triệu Lam. Phản ứng của Triệu Lam quá rõ ràng, vậy là coi như hai người họ vốn là lương tình tương duyệt. Hừ, không thể để tiểu tử kia dễ dàng như vậy được!

“Phong Thiên Trí đúng là số đào hoa, ở kinh thành đã vậy, về đến quê cũng không thay đổi. Hôm qua ta đến cửa hàng của hần xem, có rất nhiều cô nương xinh đẹp đến, mua hàng chỉ là thứ phụ, ta thấy họ đến chủ yếu là để làm thân với hần thì đúng hơn. Có mấy tiểu thư còn chỉ đích danh hần ra tư vấn cơ mà. Lý Minh ta đây đúng là phải nhìn hần bằng con mắt khác.” Lý Minh làm vẻ mặt trầm trồ thán phục, nhưng trong lòng thì đã bầm bụng cười.

Triệu Lam cố nặn ra một nụ cười, ngồi bên cạnh nghe Lý Minh ca ngợi Phong Thiên Trí, trong lòng thì đã sớm hỗn loạn. Một lát sau, Phong Thiên Trí quay lại, thấy vẻ mặt Lý Minh thì hơn hử còn Triệu Lam thì cúi đầu không nói, tiến đến bên cạnh y nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn còn mệt sao?”

Triệu Lam hoảng hốt ngẩng đầu lên, lại nhớ đến lời Lý Minh vừa nói ‘hần đối với ai cũng hòa nhã vui vẻ’, trong lòng không hiểu tại sao lại sinh ra tức giận, nói: “Ta không sao. Nếu xong việc rồi thì chúng ta xuống núi thôi.” Nói rồi cũng không để ý Phong Thiên Trí nữa, đứng dậy xuống núi, lưu lại Lý Minh vẻ mặt đặc chí cùng Phong Thiên Trí mờ mịt không hiểu vì sao.

13. Chương 13: Ta Thích Người!

Thấy bộ dạng của Triệu Lam như vậy, lại quay ra nhìn bộ mặt hả hê của Lý Minh, trong lòng cũng nhớ rằng tên bạn này rất nhiều trò nghịch phá, Phong Thiên Trí liền xông lên, bắt chấp thân phận mà túm lấy cổ áo Lý Minh, lắc lắc:

“Nói, có phải là người đã nói gì khiến A Lam không vui?”

Lý Minh thông thả gỡ tay Phong Thiên Trí ra, một bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái mà trả lời:

“Ta nào có nói gì bậy bạ. Người cũng biết xưa nay ta vốn ăn ngay nói thẳng mà phải không. Người thương của người mất hứng sao không tìm hiểu nguyên nhân mà đổ lên đầu ta? Người đúng là trọng sắc khinh bạn mà.” Nói xong còn bày ra vẻ mặt vô tội.

“Người...” Phong Thiên Trí ghen một hơi không biết làm sao, trong lòng biết chắc rằng chính tên vô lại này đã giở trò.

“Ta đi về đây, huynh còn không mau chạy theo đỡ dành người ta đi ha ha ha.” Nói xong, Lý Minh thông

dong xuống núi.

*

Mấy ngày nay Phong Thiên Trí có khổ mà không nói được. Cứ mỗi ngày sau khi xong việc ở cửa hàng là hắn lại chạy đến nhà Triệu Lam, thế nhưng thái độ của Triệu Lam lại không mặn không nhạt, hoàn toàn khác với trước đây, cho dù hắn hỏi gì cũng không nói.

Thời gian này, Triệu Lam cũng vô cùng hỗn loạn. Y cũng không biết mình bị làm sao nữa, ngày đó khi nghe Lý Minh nói về chuyện đào hoa của Phong Thiên Trí, y cảm thấy rất tức giận liền bỏ về. Về đến nhà rồi suy nghĩ kỹ lại, Triệu Lam lại cảm thấy mình giận dỗi vô cớ. Phong Thiên Trí là công tử thế gia, anh tuấn, giàu có lại ôn nhu như vậy, các cô nương theo đuổi hắn là chuyện bình thường. Y với tư cách là bạn bè thì phải mừng cho hắn mới phải, nhưng tại sao nghĩ đến việc Phong Thiên Trí suốt ngày được các cô nương xinh đẹp vây quanh, trong lòng y lại dâng lên tức giận.

Triệu Lam cảm thấy bản thân thật thất vọng, cảm thấy như bị phản bội. Trước nay y vẫn tưởng ôn nhu chăm sóc của Phong Thiên Trí là chỉ dành cho y, hóa ra đối với người khác hắn cũng đồng dạng như vậy. Cái này nói lên điều gì, hóa ra vị trí của y trong lòng Phong Thiên Trí cũng chỉ giống như người khác thôi sao.

Triệu Lam càng nghĩ càng rối rắm, càng nghĩ càng không hiểu, thế nên mấy ngày nay khi Phong Thiên Trí đến đều làm mặt lạnh với hắn.

Hôm nay Phong Thiên Trí lại tiếp tục đến Triệu gia, Triệu Lam đang hái dưa chuột, cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

“A Lam, ta mang điểm tâm người thích ăn nhất này, mau nghỉ tay vào ăn.” Phong Thiên Trí hớn hở cầm điểm tâm vào, đứng bên góc vườn gọi.

“Người cứ để đó đi, lát nữa làm xong thì ta vào. Mà lần sau đừng tốn tiền mua đến nữa.” Triệu Lam cũng không ngẩng mặt lên, lạnh nhạt trả lời.

“A Lam người làm sao vậy, mấy hôm nay người đối xử với ta thật lạnh nhạt.” Phong Thiên Trí ai oán nói.

“Nào có, người nghĩ nhiều rồi.”

“A Lam người nói đi, nếu ta đã làm sai điều gì thì ta xin lỗi, người đừng như vậy nữa.” Hắn không thể chịu nổi vẻ mặt đó của Triệu Lam.

“Người không làm gì sai cả.” Triệu Lam hái dưa chuột xong, mang giỏ vào đặt trong sân. Tiếp đó y lại quay ra lấy cám cho gà ăn, hoàn toàn làm ngơ ai đó.

Phong Thiên Trí chẳng biết phải làm sao, cũng lon ton chạy theo y ra chuồng gà.

“Ồ đây bần lăm, ngươi ra ngoài đi.” Thấy hấn chạy theo, Triệu Lam quay lại nói.

Phong Thiên Trí đang vui vẻ vì thấy y quan tâm đến mình thì lại nghe thấy câu tiếp theo của y khiến hấn kinh ngạc.

“Không phải ngươi còn có một cửa hàng phải trông nom sao, nhiều việc như vậy đừng có hơi tí là chạy đi chơi.”

Phong Thiên Trí ngẩn ngơ, một câu này rõ ràng là lệnh trực khách. Triệu Lam không muốn gặp hấn nữa sao? Đây là vì sao vậy? Hấn đã làm gì sai khiến A Lam tức giận?

Đúng lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử vang lên, “A Lam, huynh có nhà không?”

Triệu Lam buông đầu cảm, đi ra cổng. Hóa ra là Tiểu Lan, con gái của Lý đại thúc, trên tay cô là một cái giỏ trúc đầy kín.

“A Lam, cha muội mới cất xong mẻ rượu ngon, bảo mang sang cho huynh nếm thử. Còn đây là điểm tâm mẹ muội làm.” Cô nương tầm mười lăm, mười sáu tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt to đen láy, đôi gò má hồng hây hây, nhìn vô cùng đáng yêu.

Triệu Lam nở nụ cười, nhận lấy chiếc giỏ, nói: “Cảm ơn muội. Làm phiền hai bác quá.” Nhà Lý đại thúc ở cách vách chuyên ủ rượu, cả gia đình đều rất yêu quý Triệu Lam, thỉnh thoảng ủ được mẻ rượu ngon đều bảo con gái mang sang cho Triệu Lam một ít. Triệu Lam cũng hay mang chút rau củ trong vườn sang biếu Lý thúc.

Tiểu Lan cũng mỉm cười, vì nhà có việc nên cáo từ Triệu Lam rồi xoay lưng đi về. Triệu Lam xách giỏ trúc vào nhà, lại thấy Phong Thiên Trí đứng lù lù trong sân nhìn mình.

“Ngươi cười với cô ấy.” âm thanh ai oán. Phong Thiên Trí đứng ở trong sân nhìn thấy tiểu cô nương đáng yêu kia, lại nhìn thấy hai người thân thân mật mật với nhau, mấy hôm nay Triệu Lam không cười với hấn, thế mà lại nở nụ cười với cô gái kia, trong lòng y liền bốc lên ghen tị nồng nặc.

Triệu Lam cảm thấy kỳ lạ, “Ta cười với muội ấy thì sao? Người ta mang đồ cho ta, chẳng nhẽ không cười cảm ơn được chắc?”

“Không được, ngoài ta ra ngươi không được tùy tiện cười với người khác.” Ta chỉ muốn nụ cười của ngươi là của riêng ta.

Nghe đến đây Triệu Lam liền giận sôi, người này còn quản xem y cười với ai nữa. Còn không nghĩ đến chính

mình ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Sao người vô lý vậy? Còn người thì sao, ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cười tươi lừa gạt đám cô nương trong trấn. Vì cái gì mà ta chỉ được cười với mình người?”

Phong Thiên Trí ngẩn ra một lúc, rút cục như hiểu được cái gì đó, lại nhớ lại vẻ mặt của Lý Minh hôm trước, hỏi:

“A Lam... người là đang ghen sao?” Phong Thiên Trí dè dặt hỏi.

Triệu Lam dần mặt ra, không hiểu vì đâu hẳn lại có suy nghĩ như vậy.

“Người... người nói gì? Ai thèm ghen!”

Phong Thiên Trí nhảy chồm sang nắm lấy tay Triệu Lam, cười tươi như hoa:

“A Lam, có phải tên Lý Minh khốn kiếp kia đơm đặt chuyện của ta không? Người đừng tin lời hắn, ta trước giờ không hề trêu hoa ghẹo nguyệt, những cô nương đó chỉ là khách hàng mà thôi. Ta có thể thề.”

Triệu Lam nghe vậy, không hiểu vì sao lại cảm thấy vui vui, cũng quên mất gạt tay Phong Thiên Trí ra, quay mặt sang một bên, không được tự nhiên nói:

“Người cười với ai mặc kệ, ta mới không thèm để ý người cười với ai, nói chuyện với ai.”

Phong Thiên Trí cười tươi rói, trong lòng Triệu Lam chắc chắn là có mình thì mới ghen như thế. Nghĩ đến đây, khuôn mặt hắn trở nên nghiêm túc hẳn lên, nắm chặt tay Triệu Lam ép y nhìn thẳng vào mắt mình.

“A Lam, có điều này từ lâu ta đã muốn nói với người.”

Vốn Phong Thiên Trí muốn chờ thêm một thời gian nữa, để người này hoàn toàn thích ứng với sự hiện diện của hắn, cảm thấy không thể thiếu hắn. Không ngờ tên bạn tốt kia lại châm ngòi ly gián, khiến hắn không thể không ra tay. Hơn nữa, nếu không nói sớm, sợ rằng Tiểu Lan Tiểu Hồng nào đó lại nâng tay trên của hắn.

Nhìn thấy Phong Thiên Trí thu lại vẻ tươi cười mà nói bằng giọng điệu nghiêm túc như thế, Triệu Lam cũng giật mình, ngẩng lên nhìn hắn.

“Ta thích người.”

Ba tiếng đơn giản thốt lên, lại như sét đánh ngang tai khiến Triệu Lam đơ ra tại chỗ. Một lát sau, y mới tìm lại được tiếng nói của mình:

“Ta cũng thích người, chúng ta là bạn bè tốt mà.”

“A Lam, người biết ta đang nói gì phải không. Ta thích người, không phải là thích của bạn bè, mà là...”

“Đừng nói nữa.” Triệu Lam chặn lời hắn, rút tay về.

“Không, hôm nay nhất định ta phải nói. A Lam, ta thích người, là loại thích mà muốn bên nhau cả đời đó. A Lam, cho ta một cơ hội được không?”

“Người điên rồi, chúng ta đều là nam!” Triệu Lam gầm nhẹ.

“Là nam thì sao chứ, người không thấy Trần phu tử và Hứa bồ đầu sao. Họ sống rất hạnh phúc.” Đúng như lời Phong Thiên Trí nói, ở thời đại này, việc nam nam luyến ái cũng không phải là hiếm, tuy rằng không phải là trào lưu, nhưng chỉ cần người sống tốt, có công ăn việc làm, vui vẻ hòa nhã, thì người yêu ai, lấy ai, người khác cũng không bắt bẻ nhiều.

“Nhưng mà...” Triệu Lam không biết phải nói gì.

“A Lam, nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết, người có thích ta chút nào không?” Phong Thiên Trí thẳng thắn nói.

Triệu Lam có chút hốt hoảng, những ngày qua, sự ôn nhu săn sóc của Phong Thiên Trí dành cho y dần trở thành một chiếc lưới, khiến y tự chui vào trong đó không muốn thoát ra. Giờ sự thật bị bóc trần, cho dù y có giấy dựa mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể phủ nhận.

“Nhưng... còn cha mẹ của người...” giọng nói đầy hoang mang.

“Cha mẹ ta đều rất thương ta, họ sẽ không phản đối ta. Với lại hai anh trai của ta đều đã lập gia đình và có con cái, chuyện hương hỏa ta không phải gánh vác nữa. Người đừng nghĩ nhiều... Với lại người quên rồi sao, trước đây người đã đồng ý làm lão bà của ta rồi cơ mà, chẳng lẽ người muốn nuốt lời?”

“Đó là lúc chúng ta còn nhỏ...”

“A Lam, nói cho ta, người cũng thích ta phải không?”

Triệu Lam cắn chặt môi, không biết nói gì. Nhìn đôi môi của y bị cắn đến sưng đỏ, Phong Thiên Trí đau lòng lấy tay vuốt ve, sau đó nhanh như chớp, đặt lên môi Triệu Lam một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn

chuồn lướt qua, nhanh đến nỗi Triệu Lam không kịp phản ứng thì bộ não đã hoàn toàn tê liệt.

Phong Thiên Trí liếm liếm môi, thật ngọt, hẳn còn muốn hôn nữa.

‘phùng’ một cái mặt Triệu Lam đỏ bừng như sắp xuất huyết. Phong Thiên Trí thấy y như vậy vô cùng đáng yêu.

“Thấy chưa, ta hôn như vậy người cũng thích mà.”

“Ai... ai thích...” một dạng lúng túng, thà chết không chịu nhận.

Hai người giằng co trong không khí xấu hổ một lúc, Phong Thiên Trí thì cứ khẳng khẳng không chịu đi, Triệu Lam thì một mực cúi đầu không ngẩng lên, che giấu hỗn loạn trong lòng. Cuối cùng, y thở dài, nhìn Phong Thiên Trí, nói:

“Việc này xảy ra đột ngột quá, người cho ta chút thời gian suy nghĩ, được không?”

Phong Thiên Trí tuy rằng nôn nóng nhưng cũng biết không thể cưỡng cầu, vì thế đành gật đầu.

“Được, người cứ nghĩ đi. Nhưng nhớ phải cho ta một câu trả lời thuyết phục.”

Triệu Lam gật đầu không nói nữa.

Để Triệu Lam có thời gian suy nghĩ nghiêm túc, Phong Thiên Trí mấy ngày sau không đến tìm y nữa. Tuy trong lòng thấp thỏm lo lắng, cũng chỉ đành giấu kín tâm sự.

14. Chương 14:

Mấy ngày này Phong Thiên Trí thường ngăn người suy nghĩ.

Lý Minh thấy vậy tiến đến, cười như hồ ly tinh đến hỏi: “Sao rồi?”

Phong Thiên Trí không thèm nhìn hắn, quay mặt đi.

“Giận dữ sao? Ta cũng là muốn tốt cho người thôi. Cứ như người thì đến năm sau cũng chưa chắc có kết quả, ta chỉ là thúc đẩy quá trình thôi mà.”

“Có cần ta cảm ơn không? Anh bạn tốt!” Phong Thiên Trí nghiêng răng trèo trẹo.

“Không cần không cần, chỉ cần sau này cho ta uống chén rượu mừng là được.” Lý Minh cười meo meo xoa tay. “A, không nói chuyện với người nữa, ta có hẹn rồi.”

Mấy hôm nay Lý công tử phong vân đắc ý, đường tình rộng mở, cùng với tiểu mèo hoang của hắn thân thân mật mật. mấy ngày trước hắn đến Tôn phủ báỉ phỏng, Tôn lão gia biết thân phận của hắn xong vô cùng vui mừng, mở tiệc đãi khách. Sau đó hắn bày tỏ muốn đi thăm thú Xuân Phong trấn, cùng với việc đã gặp lệnh lang trước đây, thế là Tôn Gia Khánh bị phụ thân điểm mặt chỉ tên dẫn tiểu Vương gia đi chơi. Y không thể cãi lệnh, đành mang khuôn mặt đau khổ mà lấy thân bồi người kia.

Lý Minh trêu đùa tiểu mèo hoang của hắn đến vui quên trời đất, mỗi bữa ăn thêm được hai bát cơm. Tôn Gia Khánh thì nghiêng răng nghiêng lợi, đêm đêm căn góc chần thềm oán, đến nay đã làm rách mắt ba cái chần gấm.

Bên này, Triệu Lam cũng không khá hơn. Từ ngày Phong Thiên Trí thổ lộ với y, y ăn không ngon ngủ không yên.

Y bị ai phát hiện ra rằng, hóa ra mình đã thích Phong Thiên Trí từ lâu, chẳng qua là bản thân ngu ngốc không nhận ra, lúc nhận ra rồi thì lại liều mạng phủ nhận mà thôi. Giờ lại bị chính hắn vạch trần, Triệu Lam không biết làm sao cho phải.

Nếu chấp nhận Phong Thiên Trí, như vậy y sẽ ăn nói làm sao với mọi người, đặc biệt phụ mẫu của Phong Thiên Trí sẽ đồng ý sao? Tương lai hắn rạng rỡ như vậy, y không muốn làm hỏng nó.

Còn nếu từ chối, y sẽ rất đau lòng a. Sớm đã quen với việc Phong Thiên Trí luôn ở bên cạnh, giờ nếu từ chối, chỉ sợ hai người ngay cả làm bạn cũng không thể nữa. Không thể gặp hắn, không thể trò chuyện với hắn, y sẽ đau khổ cỡ nào.

Sáng nay, y đi giao hàng qua cửa tiệm của Phong gia. Khi đi qua đó, y cố gắng đi thật nhanh, lại cúi đầu, chỉ sợ hắn nhìn thấy. Thế nhưng khi đi qua rồi, y lại luyến tiếc quay đầu, đứng ở góc tường mà nhìn vào. Cửa tiệm người ra vào đông đúc, tiểu tư chương quẩy xoay như chong chóng. Một lát sau khách hàng đến đông, Phong Thiên Trí tự mình xuống tiếp. Nhìn hắn đứng cạnh mấy tiểu thư nhà giàu, khuôn mặt tuấn tú chăm chú giới thiệu hàng cho khách, trong lòng y lại dâng lên buồn bã.

Một người xuất sắc như vậy, không thể bị hủy trong tay y.

Ngon nết chập chờn, Triệu Lam ngồi bên bàn suy nghĩ. Hôm nay đã là ngày thứ ba, y không thể trì hoãn thêm nữa, lại vẫn chưa đưa ra được quyết định cuối cùng.

Phiền chán xoay người, đập vào mắt y là cuốn Du ký của Phong Thiên Trí mang đến. Triệu Lam đứng dậy cầm lên, quyển này y đã đọc xong một lượt nhưng thỉnh thoảng vẫn giở ra đọc lại. Tiện tay lật giở vài trang sách, trong lòng y dâng lên một ý nghĩ lớn mật.

Nếu không dám đương đầu với sự thật thì chỉ còn cách trốn tránh mà thôi.

Vốn trước nay y vẫn muốn ra ngoài thăm thú đây đó một chút nên cố gắng tích cóp tiền bạc. Không ngờ Phong Thiên Trí trở về lại làm nhiễu loạn cuộc sống của y, làm y xao nhãng đi ước nguyện ban đầu.

Triệu Lam không chần chừ nữa, bắt tay thu thập hành lý. Y dự định sẽ đi ngay trong đêm nay để không ai phát hiện ra. Còn phần đi bao lâu... y cũng không rõ. Không biết chừng khi y trở về, người kia cũng đã con bông con bế cũng nên. Nghĩ vậy, khóe miệng gợn lên một nụ cười chua xót.

Đồ đạc của y không nhiều, rất nhanh liền thu dọn xong. Mấy bộ quần áo cùng bạc tích cóp được bấy lâu nay, cuốn du ký được y đặt dưới cùng. Triệu Lam ngồi nhìn bọc hành lý ngẩn người, vuốt ve bộ quần áo mà Phong Thiên Trí làm cho y. Lần đó Phong Thiên Trí nói muốn may áo cho người bạn nhờ y chọn màu, không ngờ mấy ngày sau hắn mang lại hai bộ quần áo tơ tằm, được cắt may vô cùng tinh tế, đúng là hai màu mà hôm trước Triệu Lam chọn ra. Triệu Lam vốn không muốn nhận nhưng hắn vô cùng tha thiết, y đành cầm lấy cất vào tủ, không dám mặc nhiều, sợ áo quần sớm hỏng.

Y vắn to bắc đèn, mài mực, viết lại một phong thư cho Phong Thiên Trí, thư y viết cũng không dài dòng, đại ý là thực xin lỗi hắn, hy vọng hắn tìm được hạnh phúc đích thực. Y cũng viết thêm một phong thư nữa cho Lý thúc nhà bên, nhờ thúc chăm nom hộ căn nhà của y, còn đàn gà mái hai mươi con, Triệu Lam giao lại luôn cho Lý thúc.

Triệu Lam hành động vô cùng quyết đoán, bao nhiêu dũng khí của y đều dồn hết vào lần này. Đến tảng sáng thì mọi việc đã xong xuôi. Y xuống bếp gói mấy cái bánh bao còn thừa từ hôm qua, đeo tay nải lên, ra khỏi nhà, khép cửa.

Lưu luyến nhìn lại căn nhà đã gắn bó với y từ lúc sinh ra đến giờ, Triệu Lam có chút không nỡ. Một lát sau, y dứt khoát xoay người ra cổng.

Lúc trời sáng hắn thì Triệu Lam đã ra khỏi Xuân Phong trấn được hai dặm. Y đi không nhanh không chậm, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, bắt đầu cuộc hành trình của mình. Y từng nghe kể rất nhiều về biển, nơi rộng lớn chỉ có trời và nước tiếp xúc với nhau, tôm cá nhiều vô kể, từng con sóng bạc đầu lẫn lẫn vào bờ cát. Vì thế, Triệu Lam quyết định đi về phía đông, nơi có biển cả đang chờ đợi y.

Phong Thiên Trí, chắc là phải vài ngày nữa mới phát hiện ra sự biến mất của y đi. Hắn chắc cho rằng y còn đang suy nghĩ, chẳng ngờ y đã phiêu dạt chân trời góc bể. Không biết khi hắn hay tin y đi rồi sẽ thế nào? Tức giận, buồn bã, hay bất ngờ?

Triệu Lam phát hiện ra cho dù chân bước đi nhưng trái tim của y đã để lại Xuân Phong trấn. Trong lòng y không khỏi có chút hối hận, nghĩ đến việc sẽ không được nhìn thấy nụ cười tinh nghịch, ánh mắt ôn nhu của Phong Thiên Trí nữa, trong lòng y sẽ rất đau. Thế nhưng y lại nhát gan, sợ hãi đến nỗi phải trốn chạy. Hai suy nghĩ giằng xé trong đầu.

Y cúi đầu bước đi, bất chợt cảm thấy gì đó là lạ, ngẩng đầu lên.

Đứng bên đường kia không phải là Phong Thiên Trí đó sao? Triệu Lam không tin vào mắt mình, dụi dụi hai lần.

“Đừng đợi nữa, là ta.” Phong Thiên Trí cười cười, tiến lại đây.

Triệu Lam có chút hoảng hốt, chân tay luống cuống, định xoay người chạy.

Phong Thiên Trí thấy y có ý trốn liền chạy nhanh, nắm lấy tay y kéo vào lòng, ôm thật chặt.

“Người còn muốn trốn nữa sao?” giọng nói có chút vui cười, lại có chút hờn dỗi.

Được bao bọc trong vòng tay ấm áp, Triệu Lam cảm thấy lâng lâng không chân thật, y không hiểu vì sao Phong Thiên Trí lại ở chỗ này? Chẳng lẽ...

“Người biết ta sẽ trốn sao?”

“Chứ còn gì nữa. Tính của người ta còn lạ gì, chẳng chịu suy nghĩ thấu đáo, suốt ngày chỉ chui vào vỏ ốc. Ta mà chờ người thì sẽ thành đầu bạc mắt.”

Triệu Lam thoát khỏi ôm ấp của Phong Thiên Trí, ngẩng đầu nhìn hắn, hoang mang hỏi:

“Nhưng tại sao người biết ta, ta sẽ đi hướng này mà không phải là đường khác? Không phải người theo dõi ta chứ!”

Phong Thiên Trí cười cười, vuốt tóc Triệu Lam, nói: “Không phải từ nhỏ người vẫn mơ ước được ra biển sao? Nếu trốn đi, khẳng định sẽ là ra biển đầu tiên. Mà ra biển thì bắt buộc phải đi đường này rồi.”

Triệu Lam có chút không tin được nhìn Phong Thiên Trí, chẳng lẽ hắn là con sâu trong bụng y sao, đến việc y muốn ra biển cũng nắm rõ như vậy.

“Vì sao lại thích ta?”

Triệu Lam cúi đầu, y không hiểu, vì sao một người như Phong Thiên Trí lại thích y, gia cảnh bần hàn, không cha không mẹ, đầu óc không thông minh cũng chẳng biết cách làm ăn. Hơn nữa, y lại là một nam tử. Ở kinh thành, ở Xuân Phong trấn thiếu gì thiếu nữ xinh đẹp, vì sao lại là y?

“Phải có lý do mới ghét ai đó, nhưng yêu một người thì chẳng cần có lý do nào cả. Lời hứa lúc nhỏ chỉ là một phần, hơn thế nữa khi ở bên người, ta cảm thấy bình yên, không cần tranh đoạt với ai, lừa gạt ai, lấy lòng ai, ta đơn giản là chính mình. Ta cảm thấy nếu có thể bình thản như vậy mà qua một đời thì thật hạnh phúc. Ta cũng hy vọng làm cho người được hạnh phúc.”

Nghe được những lời này, trong lòng Triệu Lam cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa như có dòng nước ấm chảy qua. Vui đầu thật sâu vào ngực Phong Thiên Trí, y rầu rĩ:

“Nhưng còn phụ mẫu của ngươi thì sao? Ngươi nhất định sẽ hối hận.”

“Sẽ không. Ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Lý Minh sẽ ở lại giúp ta giải thích cho phụ mẫu. Ngươi đừng lo.”

Rồi hắn nhìn sâu vào mắt y, nói: “A Lam, dẫn ta bỏ trốn được không?”

Nhìn ánh mắt bùng sáng của hắn, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, Triệu Lam lại gật đầu. Ngồi lên xe ngựa do hắn mang theo, Triệu Lam phát hiện ra Phong Thiên Trí đã chuẩn bị rất kỹ càng cho chuyến đi này. Triệu Lam có cảm giác như mình đã mắc bẫy ai đó.

Nhưng mà, cho dù là mắc bẫy, cũng là một cạm bẫy ngọt ngào nhất.

15. Chương 15: Chúng Ta Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc

Hai người đi một mạch nửa tháng, Triệu Lam ngồi xe ngựa không quen nên mệt mỏi, Phong Thiên Trí liền dừng chân tại một thị trấn.

Thuê phòng xong, hai người ăn uống nghỉ ngơi một lát. Đến chiều, Phong Thiên Trí dẫn Triệu Lam ra ngoài thăm quan thị trấn này một chút. Trấn này vô cùng sầm uất, trên phố người qua lại nườm nượp. Triệu Lam nắm tay Phong Thiên Trí đi trên đường, nhìn thấy nhiều thứ vô cùng mới mẻ.

Đang đi trên đường thì bỗng nghe âm thanh chiêng trống vang lên, người trên đường dẹp vào hai bên, hóa ra là có một đám cưới. Tân lang mặc hồng y, cưỡi ngựa, vẻ mặt vô cùng hào hứng. Phía sau là đội đưa dâu cùng kiệu hoa của tân nương tử. Trong nhất thời, khu phố tràn ngập âm thanh rộn rã của đám rước dâu.

“Thiên Trí, ngươi xem kia!” Triệu Lam có vẻ vô cùng hưng phấn, chỉ vào đám rước. Phong Thiên Trí cũng cười theo, nhưng đôi mắt lại có vẻ suy nghĩ sâu xa.

Buổi tối hai người về phòng. Trong lúc Triệu Lam đi tắm rửa thì Phong Thiên Trí chạy ra ngoài một lát, lúc về đã mang theo hai bộ hồng y, đều là của tân lang. Thêm vào đó là hoa chúc, một vò rượu ngon, hắn gọi thêm mấy đĩa thức ăn, còn nhờ tiểu nhị đổi chăn đệm thành màu hồng, gói thêu song hỉ. Tiểu nhị tay cầm thỏi bạc Phong Thiên Trí đưa cho, vui vẻ đi làm, cũng không thắc mắc hai nam nhân làm đám cưới.

Triệu Lam tắm rửa xong ra ngoài, nhìn thấy phòng biến thành đồ rực liên ngăn người. Phong Thiên Trí cười meo meo, cầm một bộ hồng y đưa vào tay y. nói: “A Lam, ngươi mau mặc cái này vào đi.”

“Ngươi làm gì vậy?”

“Chúng ta thành thân đi!”

“Thành... thành thân?”

“Đúng thế a. Mau mau, không lỡ giờ lành mất.”

Nhìn Phong Thiên Trí vui vẻ như vậy, Triệu Lam cũng không dám trái ý, sợ làm hắn không vui. Y cứ thế hồ đồ bị hắn thay cho bộ hỉ phục. Không có người thân thích nhưng vẫn có bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái.

Ánh nến lung linh, soi tỏ một đôi bích nhân trong phòng.

Tuy không đội khăn phượng nhưng Triệu Lam cũng e lệ chẳng kém cô dâu, đầu cúi thấp, hai tai đỏ hồng, tay xoắn góc áo đến nhàu nhĩnh. Phong Thiên Trí thấy vậy buồn cười, rót hai chén rượu.

“A Lam, đến, chúng ta uống rượu giao bôi nào.”

Triệu Lam ngẩng đầu, đứng dậy đến ngồi xuống bên Phong Thiên Trí rồi cầm lấy một ly rượu Phong Thiên Trí đưa cho. Y tần ngần nhìn chén rượu, uống xong chén này coi như cuộc đời này của y đã được định đoạt, vĩnh viễn sẽ thuộc về kẻ kia.

“A Lam hối hận sao?”

Lắc đầu, sao có thể hối hận? Một lang quân như ý thế này, có đốt đuốc đi tìm cũng được. Đời người ai chẳng phải kết hôn một lần, mong tìm được kẻ tâm đầu ý hợp cùng nhau sống đến đầu bạc răng long sao? Y may mắn cỡ nào, mới có thể tìm được một người yêu thương mình như vậy, nam nhân thì sao chứ, chỉ cần hai người có tình cảm chân thành với nhau thì y chẳng có gì là hối hận cả.

“Không hề hối hận. Gặp được người là may mắn nhất trong cuộc đời của ta.”

Nâng ly, định uống lại bị một cánh tay chặn lại.

“Ngốc, phải như thế này.” Phong Thiên Trí lấy tay vòng qua tay Triệu Lam, tay hai người đan thành một khối, nâng ly rượu lên, uống cạn.

Trong căn phòng nhỏ, hương rượu bắt đầu dâng lên khiến lòng người ngất ngây.

Buông chén, Triệu Lam lại bắt đầu khẩn trương, y mơ hồ biết chuyện gì sắp xảy ra, như vậy lại càng lúng túng.

Một đôi bàn tay nhẹ nhàng nâng mặt y lên, đối diện với đôi mắt ôn nhu của người nọ.

“A Lam, đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương người.”

“Ừ, ta biết.”

Khuôn mặt Phong Thiên Trí từ từ sát lại, Triệu Lam nhắm mắt chờ đón.

Một cái chạm nhẹ như lông hồng, hơi thở mang theo hơi rượu thơm nồng. Tiếp đó là trần trọc, Phong Thiên Trí dùng môi nhẹ nhàng tách môi Triệu Lam ra, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào trong. Đây không phải nụ hôn phớt qua như lần trước, mà là một nụ hôn thật sâu khiến Triệu Lam như tê dại, không khí trong phổi như bị rút sạch, người y mềm nhũn, nếu không được Phong Thiên Trí ôm vào lòng thì đã sớm ngã xuống.

Nụ hôn chấm dứt, không biết hai người đã ở trên giường từ lúc nào. Phong Thiên Trí nhìn Triệu Lam nằm bên dưới, hai mắt mung lung đắm lệ, đôi má đỏ hồng, không kìm lòng được tiếp tục cúi xuống hôn sâu. Triệu Lam tiếp nhận nụ hôn, đôi tay có chút chần chừ, rồi cục vươn lên ôm lấy cổ Phong Thiên Trí.

Phong Thiên Trí buông tha đôi môi sưng đỏ của Triệu Lam, hôn sang vành tai, lưỡi vói vào tai Triệu Lam, nghe được hơi thở của y dồn dập lên, liền biết đây là điểm mẫn cảm của y, tiếp tục chơi đùa. Đôi tay hắn cũng không nhàn rỗi, xả rộng vạt áo của Triệu Lam, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng hai đóa hoa đào trước ngực. Hắn lấy tay xoa nắn đóa hoa bên trái, dùng hai tay kẹp lấy, cảm giác vừa đau vừa tê dại khiến Triệu Lam hoảng sợ, kêu lên:

“Thiên Trí... a... thật kỳ quái...”

Phong Thiên Trí hôn lên môi y như an ủi, rồi môi lưỡi đi dần xuống cổ, lướt qua xương quai xanh, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa mà hắn khao khát đã lâu.

Cảm giác đầu nhũ được môi lưỡi vừa ẩm vừa nóng bao bọc, Triệu Lam chỉ cảm thấy tê dại, đầu lưỡi đảo qua một cái, y lại run một trận, tiểu Triệu Lam ở dưới nhìn không được cũng bắt đầu ngẩng cao cao lên.

“A Lam thật mẫn cảm.” tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai khiến y càng xấu hổ, thân mình biến thành màu hồng phấn vô cùng dụ dỗ người khác. Cảm giác trên người mát rượi, mở mắt ra thì không biết quần áo y đã bị cởi ra từ lúc nào, Phong Thiên Trí khóa trên hông y cũng đang cởi hông y ra. Thân thể thon dài rắn chắc hiện ra, Triệu Lam không khỏi nuốt nước bọt.

“Thế nào, A Lam có vừa lòng với thân thể của vi phu không?” Phong Thiên Trí cười xấu xa, lại áp lên Triệu Lam, thân thể trần trụi của hai người trực tiếp tiếp xúc, mang lại cảm giác ấm áp không ngôn từ nào có thể diễn tả.

“Người...” sao lại có thể nói những lời hạ lưu như vậy, uống công trước đây nghĩ hắn là chính nhân quân tử, Triệu Lam thầm nghĩ.

“A!” Triệu Lam hô to một tiếng, Phong Thiên Trí đang nhéo đầu nhũ của y.

“A Lam thất thân, ta phải trừng phạt người.”

Nói rồi đưa tay bắt lấy tiểu đệ đệ của Triệu Lam làm y không khỏi hút một hơi khí lạnh.

“Màu hồng phấn thật đẹp mắt nha.” Phong Thiên Trí dùng lòng bàn tay ram ráp của mình chà xát vật nhỏ, khiến nó khóc ra nước.

Khoái cảm chưa bao giờ có đánh úp lại khiến Triệu Lam không kịp trở tay, rên lên một tiếng ngọt lịm, thân thể cũng phản ứng thật thành thực.

“A... ưm...thật thoải mái...”

Phong Thiên Trí càng hưng phấn, động tác trên tay càng ngày càng nhanh, không quá nửa khắc, Triệu Lam ưỡn người, vật nhỏ trong tay Phong Thiên Trí giật giật, phóng ra chất lỏng màu trắng, Triệu Lam nằm xụi lơ, hai mắt thất thần, đôi môi đỏ mọng hé mở thở hổn hển.

“Thoải mái như vậy sao...” Phong Thiên Trí cúi xuống hôn một cái lên đôi môi đang hé mở, trên tay cầm một lọ cao bồi trơn đã chuẩn bị từ trước, mở ra, đầu ngón tay quẹt lấy một lượng lớn cao, hướng tới hậu huyệt của Triệu Lam.

Một ngón tay nhẹ nhàng chui vào, xoa đều cao lên nội bích. Một cảm giác đau nhói nơi hạ thân khiến Triệu Lam giật mình từ trong khoái cảm, lắp bắp nói:

“Thiên... Thiên Trí... ngươi làm gì vậy...”

“Làm như vậy lát nữa A Lam mới không bị đau, mới cảm thấy thoải mái.”

Triệu Lam trợn mắt, dùng, dùng nơi đó thật sao? Lúc này số ngón tay đã tăng lên hai ngón, thi nhau khuấy đảo, xoa nơi này, ấn nơi kia, sờ đến một điểm, Triệu Lam bỗng hét lên một tiếng, tiểu đệ đệ vừa phát tiết cũng đứng thẳng lên.

“Là nơi này sao...” Phong Thiên Trí phát hiện được địa điểm khiến Triệu Lam mất hồn, đầu ngón tay tà ác liên tục tấn công, xoa nắn, gầy nhẹ, cào cào, một ngón tay nữa cũng nhân cơ hội này chui vào, ba ngón tay thừa sức tung hoành trong cơ thể Triệu Lam.

Khoái cảm theo sống lưng xông lên tận não khiến Triệu Lam tê dại, chỉ biết liên tục kêu khóc, lảm nhảm nói những lời vô nghĩa:

“A... không cần... đừng chạm vào nơi đó... ưm...”

Khi dễ một hồi lâu, Triệu Lam khóc khàn cả tiếng, Phong Thiên Trí mới rút tay ra. Triệu Lam chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã có vật gì đó cứng cứng chọt chọt vào phía bên ngoài hậu huyệt làm y hoảng hốt nhìn xuống, trời, tiểu đệ đệ của Phong Thiên Trí đang sừng sững ở đó, dù không cam lòng nhưng Triệu Lam

cũng phải công nhận kích cỡ của nó to hơn cái của y rất nhiều, mà không, đây không phải là lúc so đo, to như thế đi vào, không phải là đau chết y ư?

Phong Thiên Trí nhẹ nhàng âu yếm tiểu đệ đệ của Triệu Lam khiến thần trí y điên đảo, nhân cơ hội này chậm rãi đưa tiểu đệ đệ đã trưởng đau tiến vào, lúc Triệu Lam phát hiện ra thì ván đã đóng thuyền.

“A Lam thật ngoan, vào được hết rồi này.” Cố nén xúc động điên cuồng đâm rút vì cảm giác tuyệt vời do thịt huyết mang lại, Phong Thiên Trí chậm rãi cho tiểu đệ đệ ma sát bên trong để Triệu Lam thích ứng dần.

Thấy Phong Thiên Trí nhẫn nhịn đến đầu đầy mồ hôi, Triệu Lam yêu thương không ngớt, biết hẳn không muốn làm mình tổn thương, y cảm thấy mặt mình sắp nhỏ ra máu, rụt rè nói:

“Ta... ta không sao... người có thể động...”

Phong Thiên Trí nghe vậy vui mừng khôn xiết.

“A Lam thật tốt.” rồi bắt đầu đâm chọc, động tác ngày càng nhanh khiến Triệu Lam chỉ biết kêu ai ai.

“Ừm... không cần... nhẹ chút...”

Đổi lại là một trận đâm chọc kịch liệt. Khoái cảm không ngừng đánh úp làm cả hai người như đang ở trên thiên đường. Triệu Lam cảm thấy mình như chiếc lá bị cơn bão cuốn bay, cả người vô lực miễn cảm, chỉ có thể bầu chặt lấy tay Phong Thiên Trí, móng tay đâm sâu vào khiến hẳn sắp chảy máu nhưng Phong Thiên Trí cũng không để ý.

“A... a... a... sâu quá...”

“Nhanh quá... chậm một chút... a a a ~”

“Không được... Thiên Trí... ta... sắp...”

“A Lam... đợi một chút... chúng ta cùng đến...”

Sau một trận đâm chọc cuồng nhiệt, Triệu Lam uốn thẳng lưng, phát tiết ra lần thứ hai, chất lỏng màu trắng bắn lên trên bụng y. Cao trào khiến nội bích co rút kịch liệt, ma sát vào tiểu đệ đệ của Phong Thiên Trí làm hẳn cũng sắp không chịu nổi. Điên cuồng đâm rút thêm mấy chục cái nữa, Phong Thiên Trí cuối cùng cũng cống hiến hết mầm mống vào nơi sâu nhất của Triệu Lam.

Vẫn để tiểu đệ đệ trong đó, hẳn vươn người hôn Triệu Lam thật say đắm, Triệu Lam cũng đáp lại nồng nhiệt. Một lát sau, hẳn rút tiểu đệ đệ ra, tiếng động đâm mý làm Triệu Lam đỏ mặt, chất lỏng màu trắng

chảy xuống đùi. Mặc dù còn rất muốn nhưng đây là lần đầu tiên của Triệu Lam nên Phong Thiên Trí cũng không làm nữa, hắn đứng dậy lấy khăn ướt lau qua người cho Triệu Lam, thay qua chăn đệm rồi lên giường, ôm lấy Triệu Lam.

Phong Thiên Trí hôn lên trán Triệu Lam, nhẹ nhàng nói: “A Lam, ta yêu người.”

Triệu Lam vô cùng mệt mỏi, được Phong Thiên Trí ôm vào ngực, y cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, nở nụ cười với hắn, “Ừm, ta cũng yêu người.” Rồi rúc sâu vào ngực hắn, tiến vào mộng đẹp.

Tương lai còn rất dài, chẳng có ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra. Nhưng ta biết rằng trong chuyến đi cuộc đời này, ta sẽ không cô độc.

__ Hoàn chính văn __

16. Chương 16: Phiên Ngoại 1: Truyện Của Tôn Gia Khánh X Lý Minh

Tôn Gia Khánh là con trai độc nhất của Tôn huyện lệnh, từ nhỏ đã được cưng như cưng trứng, hứng như hứng hoa nhá. Làm sai chuyện gì cũng không bị trách phạt, cứ như vậy liên đường thành tích hư hỏng như ngày hôm nay.

A, nói hư hỏng thì cũng hơi quá. Y cũng chỉ giao du với một đám bằng hữu không nên thân trong Xuân Phong trấn, thỉnh thoảng chặn đường trên gheo cô nương nhà người ta đồ mặt chạy mất chứ thực sự cũng chưa bao giờ ra tay cướp đoạt con gái nhà lành.

Nhưng như vậy trong Xuân Phong trấn vốn chất phác thành thật mà nói thì quả là một tội nặng.

Y oan uổng a.

Vì điều tiếng không hay mà vợ chưa cưới liền bỏ chạy với người đàn ông khác, y chưa có vợ đã phải mang hai cái sừng to đùng trên đầu, đi đâu cũng bị người ta bàn tán chỉ trích, mang tiếng: bị vợ bỏ.

Y giận a, tức a, vì thế liền nghe theo lời đám bạn, vào thanh lâu chứng tỏ bản lĩnh đàn ông. Y vào thanh lâu nổi tiếng nhất ở trấn bên, vùng tiền như rác bao mỹ nhân đầu bài, đáng tiếc Như Ý cô nương lại đang bận tiếp khách.

Y là ai chứ, làm sao có thể để cho người khác cướp năng tay trên, lại sẵn hơi rượu trong người, mặc cho tú bà ngăn cản, xông vào phòng Như Ý.

Đáng tiếc không gặp phải cảnh trai trên gái dưới gì cả, hai người một đang nhập tâm đánh đàn, một đang uống trà thưởng thức, y thỉnh thoảng xông vào đứng ở giữa có chút vô duyên.

Vị khách nhân nọ không vì vậy mà tức giận, mỉm cười hỏi: “Vị công tử này đi nhằm phòng chăng?”

Đang bối rối vì không biết mở đầu như thế nào, Tôn Gia Khánh nghe vậy liền nhảy dựng lên.

“Gia chính là muốn vào phòng Như Ý cô nương, thế nào, người quản được sao?” khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì rượu mà đỏ hồng lên, cả người như một con mèo xù lông, nhìn vào chỉ thấy đáng yêu chứ chẳng có tí uy hiếp nào cả.

Người nọ cảm thấy thú vị, tiếp tục nói: “Nha, ta thật là sợ a. Nhưng Như Ý cô nương quả là giai nhân hiếm có, ta không đành lòng buông tay nha. Người làm gì được ta nào?”

Như Ý nghe vị khách tuấn tú nọ khen mình như vậy, trong lòng vô cùng đắc ý, thầm mong tiểu phá hoại này mau biến đi để nàng tiếp tục hầu hạ khách nhân.

“Ta, ta, ta liền... liền...” nghĩ mãi cũng không hình phạt nào để nói, vốn đang say rượu, lại nhớ tới mục đích đến đây của mình là phiêu kỹ liền vọt ra một câu kinh thiên động địa “... liền phiêu người...”

Như Ý nghe vậy hốt hoảng, nhìn vị khách nhân đang nhàn nhã uống trà kia, dù ngồi đó cũng toát ra khí tức không bình thường.

“A, phải không, ta thật chờ mong nha.” Lý Minh thấy vô cùng thú vị, tiểu mèo hoang này ở đâu đến mà thật đáng yêu, liền muốn trêu đùa một phen. Tú bà là ai cơ chứ, nhìn mặt khách nhân như vậy còn không đoán được ý đồ sao, bí mật vẩy vẩy Như Ý ra khỏi phòng, Như Ý cô nương dù không cam lòng cũng đành nhường lại trận địa.

Cửa phòng đóng sập, trong nhất thời chỉ có hai người, Tôn Gia Khánh bắt đầu có chút cảm giác không an toàn.

Đã nhận ra rồi sao, chỉ sợ đã muộn. Lý Minh đi thẳng đến chỗ Tôn công tử, hấn đứng dậy cao hơn Tôn Gia Khánh hấn một cái đầu, vì thế Tôn Gia Khánh liền cảm thấy được áp bức, không nhịn được có chút co cụm.

“Người... người muốn làm gì?”

“Ta đến là để tạo điều kiện cho công tử...” y cười một cách mờ ám, “...phiêu ta...” dứt lời túm lấy Tôn Gia Khánh ném lên giường.

Tôn Gia Khánh giãy dụa giãy dụa, người nọ đã đè lên trên.

“A, không cần, ai nói cần phiêu người chứ...”

“Chính miệng người nói nha.” Lý Minh vừa nói tay cũng không nhàn rời, lột quần áo của Tôn Gia Khánh ra.

“A, người cút đi, bố người ta có kẻ cường bức dân nam...”

“Kêu đi, kêu bể họng cũng không có ai đến cứu người đâu muahahaha.” Lý Minh vốn chỉ muốn trêu đùa một chút, ai ngờ cởi áo vật nhỏ này ra, làn da trắng nõn bại lộ trong không khí, thắt lưng nhỏ nhắn tình tứ, hai đóa hoa mai hồng trước ngực như trêu chọc lòng người. Hắn tặc lưỡi một cái, “Thôi kệ, ăn trước tính sau...” liền áp xuống, dùng miệng ngăn chặn người nào đó kêu gào.

Tôn Gia Khánh cổ gãy dựa nhưng y vốn là một công tử chơi bởi lâu lỏng, ăn chơi hưởng thụ nên khí lực làm sao bằng người đã tập võ như Lý Minh? Chẳng mấy chốc bị Lý Minh khống chế, hai tay bị một tay Lý Minh giữ trên đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ bừng, quần áo xộc xệch, một bộ dáng bị người ta khi dễ.

Cả đêm hôm đó Tôn công tử bị làm đến kêu như heo bị chọc tiết, khiến cho mấy vị huynh đệ ở cạnh tưởng y thi triển hùng phong làm cô nương người ta kêu cha gọi mẹ.

Gần sáng hôm sau, Tôn Gia Khánh ôm mộng nhỏ nhe răng trợn mắt chạy trốn, kẻ bại hoại kia còn ngủ say, y muốn một cước đạp chết tên này nhưng sợ làm hấn tỉnh lại, liền cầm tức mà trừng hấn, nhớ kỹ khuôn mặt này, sau này gặp đâu đánh đó, rồi mới khập khiễng ra khỏi lầu xanh. Y ra về một mình, không dám gọi bọn bằng hữu, chỉ sợ bị lộ ra thì mất mặt.

Thời gian trôi qua, Tôn Gia Khánh hồi phục, lại cùng đám bạn bè hi hi ha ha ngoài đường, nghĩ rằng tên kia chẳng qua là khách lai vãng qua đường, chắc cả đời sẽ không gặp lại.

Không ngờ mấy ngày sau gặp lại hấn ở Xuân Phong trấn, đúng là nghiệt duyên mà.

“Tiểu mèo hoang, lại gặp.” gặp gặp cái đầu người ấy.

Kẻ thù trước mặt nhưng chí khí lại biến đâu mất hết, Tôn Gia Khánh anh dũng... chạy trốn về nhà.

Không ngờ kẻ đó lại tìm đến nhà y, còn ngồi trò chuyện vui vẻ với cha y, cha y còn cung kính gọi hấn một tiếng tiểu Vương gia. A a a, lần này đụng phải thứ dữ rồi, Tôn Gia Khánh trốn ở một góc nhìn trộm, ôm đầu thống khổ.

Kẻ ác kia còn mở miệng: “Hôm trước ta có gặp qua lệnh lang, quả là đáng yêu, khụ, mặt mày sáng sủa.”

Tôn đại nhân cười như hoa nở, vội vàng: “Cái thằng không nên thân ấy được tiểu Vương gia yêu mến đúng là có phúc mà. Còn rón rén ở đó, mau lặn ra đây.” Rồi quay lại cười nịnh nọt: “Để tiểu Vương gia chê cười rồi.”

Tôn Gia Khánh méo mó kéo rê ra ngoài.

“Ngày mai không ra ngoài chơi lung tung nữa, dẫn tiểu Vương gia đi thăm quan Xuân Phong trấn.”

Cái gì, không cần a, nội tâm gào thét.

“Vâng ạ...” vẫn là thỏa hiệp, được rồi, là ta không có cốt khí.

Lý Minh nhìn vật nhỏ vụn vụn không phục, càng nhìn càng đáng yêu. Vì thế hắn không khách sáo nữa, cả ngày lôi kéo tiểu mèo hoang đi chơi, trêu chọc tiểu mèo hoang đã trở thành lạc thú cuộc sống của hắn. Thỉnh thoảng nắm tay nhỏ, hôn trộm lên má, nhìn thấy mèo hoang xù lông, mặt đỏ bừng có bao nhiêu đáng yêu a ~~~

Chuyến đi thăm bằng hữu của hắn vì vậy mà kéo dài vô thời hạn. Ai ngờ, dùng một cái Phong Thiên Trí nổi hứng, dẫn Triệu Lam tiểu thân ái của hắn đi trốn, lưu lại Lý Minh chơ vơ, phải chống chịu với phụ mẫu của Phong Thiên Trí.

Trong đầu hắn cũng lóe lên một ý tưởng.

Vài ngày sau.

“Mọi người biết gì không? Tôn công tử bỏ nhà theo trai!”

“Cái gì? Cái gì cơ?”

Mọi người nhao nhao, sau vụ Triệu Lam hiền lành bỏ trốn theo Phong tiểu công tử thì đây lại là một tin tức chấn động.

Tôn Gia Khánh nếu nghe được hắn sẽ tức sùi bọt mép, ta không phải đi trốn, ta là bị bắt cóc a a a!

Lý Minh yêu chết biểu tình này của Tôn công tử, đệ đệ dưới khổ lại rục rịch, cười râm tà đề lên người Tôn công tử.

“Xem ra ngươi vẫn dục cần bất mãn a, là vì phu không tốt, đến, vì phu thỏa mãn ngươi.”

“Cút đi, ai, ai cần ngươi thỏa mãn chứ.”

“Vậy không biết ai đem qua còn quần lấy ta nói còn muốn đâu.”

“Phi phi phi, là ta nói không muốn, không muốn, người nghe nhầm rồi.” Tôn Gia Khánh nhảy dựng lên.

Lý Minh thấy vậy buồn cười, ôm lấy tiểu mèo hoang của hắn, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, trong mắt lộ ra ôn nhu hiếm thấy. Chẳng đường còn dài, nhưng hắn tin tưởng chắc chắn rằng có thể làm cho tiểu mèo hoang yêu thương hắn.

17. Chương 17: Phiên Ngoại 2: Truyện Của Trần Lão Sư X Hứa Bồ Đầu

Trần Thanh Khê – mọi người hay gọi là Trần lão sư – vốn không phải là người của Xuân Phong trấn. Mười hai năm trước khi mới đến trấn này, lão sư tròn hai mươi tuổi. Thanh Khê, người cũng như tên, tuần tú nho nhã, giọng nói êm êm, thái độ hòa nhã.

Lão sư từ nhỏ thông minh đỉnh ngộ, mười lăm tuổi thi đỗ tú tài, tiếp tục lên kinh ứng thí.

Trên đường lên kinh, lão sư gặp cướp, lão sư không có nhiều tiền nhưng lại có vẻ ngoài thanh tú, suýt nữa thì bị bọn thổ phỉ làm bậy. Lúc này có bạch y đại hiệp đi ngang qua, cứu được. Lão sư vô cùng cảm kích, biết được đại hiệp cũng lên kinh thành liền xin được đi cùng.

Đại hiệp khôi ngô tuần tú, cử chỉ có lễ, võ công cao cường khiến Lão sư thốn thức không thôi. Hỏi ra mới biết đại hiệp vốn không phải là đại hiệp – đại hiệp là con trai của thừa tướng, vì thích hành hiệp trượng nghĩa nên hành tẩu giang hồ, giờ sắp là sinh thân của lão thừa tướng nên đại hiệp về chúc thọ cha.

Một đường lên kinh vô cùng thoải mái, thiếu niên mười lăm tuổi vô ưu vô lo, tuy đầy một bụng kinh thư nhưng đối với cuộc sống bên ngoài vô cùng lạ lẫm. Đại hiệp luôn kiên nhẫn giảng giải cho y, giọng nói ôn nhu, ánh mắt dịu dàng.

Lão sư không biết mình đã yêu, chỉ cảm thấy càng ngày càng không muốn xa rời đại hiệp.

Đại hiệp nói, lần này về kinh là để mừng thọ cha, cũng là để định chung thân. Cô nương ấy đã đợi đại hiệp mấy năm rồi, cho dù sắt đá cũng phải mòn.

Lão sư bàng hoàng, cảm thấy như tim bị ai bóp nghẹt, hô hấp như ngưng trệ. Tình đầu như nụ hoa chớm nở, chưa kịp nở bung đã vội héo tàn.

Lão sư chôn chặt tâm sự trong lòng, sợ đại hiệp biết được thì ngay cả bằng hữu cũng không làm được nữa. Khi đến kinh thành, Đại hiệp mời lão sư về ở trong phủ. Đại hiệp trút xuống bộ xiêm y giang hồ bụi bặm, lại trở thành một công tử thế gia hiên hách. Lão sư cuối cùng cũng gặp vị tiểu thư kia – nàng không quá xinh đẹp, nhưng vô cùng dịu dàng, tri thư đạt lễ. Đặc biệt, đôi mắt của tiểu thư khi nhìn Đại hiệp – vô cùng ôn nhu, vô cùng đắm đuối – giống y.

Lão sư biết mình chẳng có chút cơ hội nào.

Thời gian trôi đi, rốt cục cũng đến ngày Đại hiệp thành thân. Ngày ấy hồng sắc rợp trời, pháo nổ râm ran. Lão sư tận mắt nhìn thấy Đại hiệp mặc hỷ phục tân lang, dẫn theo tân nương trùm khăn yểu điệu, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái.

Cả đêm hôm đó, lão sư đứng một mình trong mưa, rồi phải bỏ kỳ thi trạng nguyên vì bệnh liệt giường, nhưng y cũng không hối hận, tiếc nuối.

Bệnh đỡ, lão sư không từ mà biệt, lẳng lặng rời khỏi kinh thành, đi ngao du tứ hải.

Đến rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, nhìn thấy rất nhiều chuyện.

Khi đến Xuân Phong trấn này nghỉ chân, tình cờ biết được lão sư của học đường trong trấn đã tuổi cao sức yếu mà chưa có người thay thế.

Thế là lão sư quyết định ở lại. Dạy hết lớp học trò này đến học trò khác, kể cho chúng nghe về thế giới rộng lớn bên ngoài. Nhìn từng lứa từng lứa học trò từ khờ dại trở nên trưởng thành, âu cũng là một niềm vui.

Thoắt cái mười hai năm lại trôi qua, lão sư giờ cũng đã ba mươi hai, nhưng dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú nhìn trẻ ra đến mười tuổi. Nhưng lão sư cũng không lấy vợ sinh con, bao nhiêu năm qua vẫn một mình.

Lão sư còn yêu đại hiệp sao? Không biết nữa, có lẽ đại hiệp bây giờ đơn giản chỉ là một hồi ức khó quên thôi. Lão sư hiện tại cũng rất hài lòng với cuộc sống của mình. Hằng ngày hai buổi sáng chiều đều đến lớp dạy bọn nhỏ đọc chữ, tối về lại cặm cụi chấm bài vở của tụi nhỏ. Hàng xóm láng giềng vô cùng thân thiện, phụ huynh cũng kính trọng lão sư hết mực. Lão sư cảm thấy cứ bình yên như vậy đến hết cuộc đời cũng là một loại hạnh phúc.

Tuy nhiên, gần đây lão sư rất phiền. Có người trắng trợn theo đuổi lão sư.

Hứa bổ đầu trong trấn, năm nay vừa tròn hăm tám, có một đứa con lên sáu, không có vợ.

Ngày ngày Hứa bổ đầu đưa con đi học, rồi lại đến đón con, đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm lão sư, làm lão sư giận dữ đỏ cả mặt.

Còn nhìn nữa có tin ta khoét mắt ngươi không. Lão sư xù lông, không còn bộ dáng đăm đăm như trước.

Hứa bổ đầu không phải là háo sắc, chẳng qua là hấn vụng về, không biết phải làm sao để bày tỏ với lão sư. Hấn là một thô nhân, ko biết nói những lời hoa mỹ. Đó cũng là một phần lý do năm xưa thê tử của hấn bỏ hấn đi theo một người đàn ông khác, để lại đứa con mới lọt lòng lại cho hấn. Hứa bổ đầu lúc đó đã quyết tâm ko lấy vợ mà một mình chăm sóc con nhỏ. Nhưng ý định đó đã sụp đổ ngay lần đầu tiên hấn nhìn thấy Trần lão sư.

Lúc đó hần lần đầu tiên đưa con trai đến học đường, lão sư đứng ở cửa học đường, mặc một bộ thanh y nho nhã, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng cười chào đón học sinh của mình. Nụ cười đó, phảng phất như gió xuân tươi mát, so với người sống trong môi trường toàn thô nhân tráng hán như Hứa bổ đầu mà nói thì là hoàn toàn khác biệt.

Biết được lão sư chưa có gia đình, Hứa bổ đầu càng thêm kiên định. Nhưng hần lại ko biết bắt đầu như thế nào.

Mỗ tác giả chạy theo giờ cao biểu ngữ ‘bắt cóc, bỏ trốn’, Hứa bổ đầu không buồn nâng mắt nhìn, đi thẳng.

Lớp học bị đột, Hứa bổ đầu nghe con nói liền xung phong đến lợp lại, lão sư thấy vậy cũng không tiện từ chối, chỉ phất tay áo hừ một cái.

Bàn ghế lớp học bị gãy, Hứa bổ đầu nhiệt tình đến đóng lại, lão sư lờm nguýt rồi quay đi.

Một hôm lão sư không may bị trượt chân, mất cá sừng vù, hần là không đi được. Lũ học trò nhỏ đã về, lão sư nhin không được rơi nước mắt, y vốn vẫn chỉ là một con người, vẫn cảm thấy cô độc.

Hứa bổ đầu bất ngờ đi vào, lão sư ngạc nhiên không thu kịp nước mắt, cứ thế ngơ ngác nhìn bổ đầu dùng ngón tay thô ráp quệt đi nước mắt của mình, rồi cứ thế công y về nhà.

Lão sư bưng tỉnh, giấy dựa trên lưng ai đó, dùng tay đầm đầm, kêu buông ta xuống.

Hứa bổ đầu coi như không nghe tiếng, vẫn đi về phía trước.

Lão sư đánh mỗi tay, thở phì phò ghé vào lưng bổ đầu nghỉ tạm.

Tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến tai lão sư, nhiệt độ cơ thể thấm qua lớp áo. Bước chân bổ đầu thật vững chắc. Lão sư đột nhiên cảm thấy cảm giác này cũng không tệ lắm.

Lão sư bối rối.

Hôm nay đang dạy học thì có người xông vào học đường, nói với lão sư, xin cho tiểu Hứa về trước, Hứa bổ đầu bị thương trong lúc truy bắt tội phạm.

Sách trong tay lão sư rơi xuống, không khống chế được bản thân run rẩy. Tiểu Hứa òa khóc, lão sư cho lớp nghỉ sớm, trấn định dất Tiểu Hứa về nhà.

Hứa bổ đầu nằm trên giường, mặt nhợt nhạt, cánh tay băng bó, còn có ít máu thấm qua lớp băng vải.

Hôm nay vậy bắt một nhóm cướp, bọn chúng chó cùng giết dậu, Hứa bổ đầu bị trúng một đao vào cánh tay nhưng vẫn cố gắng chiến đấu, lúc thu thập xong bọn chúng cũng là lúc hấn gục xuống.

Cũng may, bổ đầu không nguy hiểm lắm, chỉ là mất máu nhiều, với sức lực của hấn thì tỉnh dưỡng vài hôm sẽ khỏe. Cơ mà bổ đầu có lẽ sẽ bị đau tay thêm một thời gian nữa, hấn quyết định thế, vì giờ hấn đã có người bón cơm cho ăn.

Lão sư trải qua cảm giác kinh hoàng của ngày hôm trước, rốt cục đã hiểu rõ lòng mình. Thay vì cứ mãi nuối tiếc quá khứ thì hãy biết trân trọng hiện tại.

Nhưng mà lão sư đang phân vân không biết phải giải thích thế nào với bọn trẻ ở học đường về chuyện hai người nam nhân chung sống, nếu chúng tò mò tìm hiểu.

Tác giả lấp ló người cửa, giơ cao biểu ngữ “bỏ trốn bỏ trốn!” bị Hứa bổ đầu không lưu tình xách cổ đá dít ra ngoài, kèm theo một tràng mắng chửi.

“Bỏ trốn cái đầu người ấy, chưa từng thấy tác giả nào như ngươi, vừa lười vừa dốt, không muốn viết tiếp truyện nên cứ tổng chúng ta bỏ trốn hết! Lão tử lấy vợ đàng hoàng việc gì phải bỏ trốn!” tiếp theo đó là tiếng cửa đóng sập.

“Ô ô...” mõ tác giả tiếp đất bằng mông, ngồi chồm hổm khóc lóc than thở, “Con trai có vợ không cần mẹ, ta không thiết sống nữa ~~~”

“Còn làm ồn coi chừng ta bắt vào nhà lao nhốt hai ngày giờ!”

“Hứa Hứa ngươi được lắm, dám uy hiếp cả mẹ đẻ, để xem ta cho Đại hiệp bỏ vợ về tìm Lão sư, cho ngươi ra rìa muahahaha”

“Ngươi dám...” cửa mở toang, Hứa bổ đầu hùng hổ lao ra toan bắt người.

“Oa oa, An An ngươi cứu ta ~~~”

Trần lão sư nhỏ nhẹ lên tiếng.

“A Hứa, mặc kệ nàng ta đi.”

“Ngươi nói vậy là có ý gì, phải chăng ngươi cũng muốn thế?” Hứa bổ đầu đánh đổ thùng dấm chua.

“Không phải... Cho dù đại hiệp có đến... ta cũng không đi theo hấn đâu...” Lão sư mặt sấp bốc cháy.

“Trần trần ta biết người tốt nhất ~~~”

“Ừm.”

Tiếp theo là một màn tình chàng ý thiếp làm tác giả muốn phun.

Trời cao, trăng sáng.

Xuân Phong trần, còn nhiều chuyện chưa kể lắm

18. Chương 18: Phiên Ngoại 3: Trở Về

Đã gần một năm trôi qua từ ngày hai người bỏ trốn.

Triệu Lam nói thích ngắm mặt trời mọc trên biển, Phong Thiên Trí liền đưa y ra biển. Biển cả rộng bao la, trong tầm mắt chỉ thấy màu xanh ngút ngàn của trời và biển, Triệu Lam hào hứng không thôi, hét lên thật sáng khoái. Phong Thiên Trí thấy vậy cũng hét theo. Cả hai người đùa giỡn trên sóng đến ướn nhẹp.

Triệu Lam nói thích ngắm đại mạc bao la cát vàng cuộn cuộn, Phong Thiên Trí liền đưa y đến đại mạc, chuyển đi khá nguy hiểm, mấy lần gặp bão cát khiến hai người suýt chết.

Triệu Lam nói thích ngắm núi tuyết, Phong Thiên Trí liền đưa y lên phía bắc, lên núi băng tuyết phủ quanh năm. Hai người cùng đắp người tuyết, cười đùa như những đứa trẻ.

Triệu Lam còn muốn đi nhiều, nhiều nơi lắm.

Phong Thiên Trí mỉm cười nói: Được.

Triệu Lam nhìn hắn, trong đôi mắt tràn ngập yêu thương: Kỳ thật, đến nơi nào cũng được, chân trời hay góc biển, chỉ cần người nắm tay ta.

Hai người nhìn nhau không lên tiếng, nhưng trong lòng đã thấu hiểu.

*

Gần đây Phong Thiên Trí phát hiện tâm tình Triệu Lam không tốt. Y vẫn vui vẻ như ngày thường, nhưng thỉnh thoảng lại ngăn người.

Hiện tại bọn họ đang nghỉ ngơi trong khách điếm, ăn cơm tối, dỡ Củ Cải ngủ xong rồi đặt bé vào nôi, hai

người nhẹ nhàng lên giường.

Bé Củ Cải sắp được hai tuổi, nằm trong nôi ngủ say, miệng thỉnh thoảng lại chóp chép vô cùng đáng yêu.

Triệu Lam sinh? Không, đương nhiên không phải rồi. Trong một lần đi qua nơi có bọn thổ phỉ, hai người vô tình cứu được bé được giấu trong chiếc hòm. Đáng tiếc, cha mẹ bé cùng người nhà đều bị thổ phỉ giết chết, chỉ có mình bé được mẹ nhét vào trong hòm thì may mắn tránh được một kiếp.

Triệu Lam thấy vậy thương bé vô cùng, bé mới có hơn một tuổi mà đã mất cả cha cả mẹ. Hai người chôn cất cho những người xấu số rồi mang theo bé. Vì không biết trước đây bé tên là gì nên nhất trí đặt tên bé là Phong Thiên Trí – nghĩa là bé chính là do trời ban cho bọn họ – nhũ danh Củ Cải (lý do đặt là củ cải ấy hả, tại lần đầu đến nhà chơi mẹ nó bắt bố nó đi bán củ cải chứ sao:v).

Triệu Lam ghé vào trên ngực Phong Thiên Trí, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn.

Phong Thiên Trí không nói gì, nhẹ nhàng ôm lấy y, một tay ôm eo, một bàn tay vuốt mái tóc dài của y, chờ y mở lời. Hắn biết y có điều muốn nói.

“Thiên Trí, chúng ta... trở về đi.”

“Sao đột nhiên muốn trở về, ngươi còn muốn đi nhiều nơi lắm cơ mà?”

“Không phải đột nhiên, ta suy nghĩ khá lâu rồi. Chúng ta đã đi gần một năm rồi, ngày đó đi vội vã không kịp chào từ biệt ai, giờ ta cũng rất nhớ mọi người. Hơn nữa, cha mẹ của ngươi... chắc đang rất mong ngươi về.”

Lý do lớn nhất đó là Triệu Lam không muốn Phong Thiên Trí mang tiếng bất hiếu, ngay từ ban đầu vốn y cũng không định bỏ đi luôn, chỉ đi một thời gian rồi quay lại.

“Cũng được, vậy mai chúng ta lên đường nhé!”

“Ừm, Thiên Trí ngươi thật tốt, luôn ủng hộ ta.” Cho dù ta tùy hứng như thế nào, lúc đòi bỏ trốn lúc đòi quay về.

“Còn phải nói. Vậy ngươi đền đáp ta thế nào đây?” Phong Thiên Trí cười tà, nghiêng người đè Triệu Lam xuống, hai tay sờ mó lần mò “Hay là lấy thân đền đáp đi.”

“Ngươi... Có Củ Cải ở đây, đừng làm loạn.” Triệu Lam thở hổn hển đáp.

“Nhóc con ngủ say rồi, chỉ cần nhẹ nhàng một tí là không sao đâu.”

Triệu Lam cuối cùng cũng không chống lại được thâm uy của Phong Thiên Trí, đành mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Triệu Lam nằm úp sấp trên giường, cái mông vĩnh viễn nhếch cao cao cho kẻ đằng sau dễ dàng tiến tiến xuất xuất. Dù khoái cảm mạnh mẽ đến mức y muốn hét lên nhưng một tia lí trí vẫn còn, Củ Cải còn đang ngủ trong nôi bên kia, y cắn chặt môi, bàn tay nắm chặt chăn đệm dưới thân, mặc cho Phong Thiên Trí khi dễ.

Phong Thiên Trí nhìn Triệu Lam cả người đỏ ửng, muốn kêu mà không dám kêu lại nổi máu trêu ghẹo, hắn tiến vào nhưng cố gắng không đâm vào điểm mẫn cảm của Triệu Lam mà nhẹ nhàng cọ xát. Triệu Lam bị bức đến phát điên, cảm giác tê ngứa làm y không thể chịu đựng, vịn vịn cái mông cầu xin kẻ thích đùa kia.

“A Lam muốn sao... muốn thì cầu ta...” Phong Thiên Trí cười hắc hắc rất hạ lưu.

Triệu Lam làm sao có thể nói ra lời như vậy, mặt đỏ bừng không chịu thỏa hiệp, y trả thù bằng cách thỉnh linh kẹp chặt hậu huyệt một cái, Phong Thiên Trí đang đắc ý, suýt thì bị kẹp cho bắn ra. Hắn lập tức rút tiểu đệ ra, thở hổn hển mắng một câu: “Tiểu yêu tinh.” Rồi đâm mạnh vào, bắt đầu đâm chọc nhanh đến nỗi Triệu Lam không còn thời gian mà kêu nữa, chỉ có thể há miệng thở dốc. Phong Thiên Trí luồn tay ra đằng trước ngắt ngắt nhéo hai đóa hoa đào trước ngực Triệu Lam, nước bọt trong suốt tràn ra khỏi miệng Triệu Lam.

Không biết qua bao lâu, Phong Thiên Trí bắn vào cơ thể y, ghé vào lưng y thở hổn hển. Một lát sau hắn rút tiểu đệ ra, Triệu Lam thở ra một hơi, nghĩ rằng cuối cùng thì màn tra tấn cũng kết thúc. Ai ngờ y mới há miệng thở một hơi thì người kia lại đột ngột đâm vào, chất lỏng trắng đục tràn ra khỏi hậu huyệt chảy xuống, y không kịp phòng bị rên lên một tiếng A~ ngọt lịm.

“Người...” Y đã bắn hai lần rồi, thêm nữa sẽ chết mất.

Phong Thiên Trí cười tà, “Mới hai lần thôi mà...” nói rồi lật cơ thể Triệu Lam lại, hai người ở tư thế mặt đối mặt, hắn gập chân Triệu Lam lên ngực y, tiếp tục ra sức tiến vào rồi lại rút ra, cúi người hôn lên đôi môi của Phong Thiên Trí, nụ hôn ôn nhu như nước hoàn toàn trái ngược với động tác như vũ bão dưới thân.

Đêm, còn rất dài a.

Sáng hôm sau, hai người bọn họ lên đường. Phong Thiên Trí đánh xe ngựa, Triệu Lam không ngồi trong thùng xe mà cũng ra ngồi một bên, bế Củ Cải đang hưng phấn y y nha nha không thôi. Nhóc con hôm qua ngủ say (mặc cho hai vị phụ thân giở trò cầm thú bên cạnh) nên sáng nay rất có tinh thần, đôi mắt lúng liếng ngo ngoàng, thỉnh thoảng lại hét lên mấy tiếng vô nghĩa gì đó.

Triệu Lam vẽ mặt cương chiêu bế bổng Củ Cải lên, chọc cho nó cười khanh khách, lại cầm bàn tay nhỏ bé của Củ Cải, ngậm vào bập bập. Phong Thiên Trí ở một bên mỉm cười nhìn vợ và con trai chơi đùa.

Tiếng vó ngựa lộc cộc đều đặn gõ lên mặt đường, hai bên đường là cây cối xanh tươi, chim ca hót líu lo. Phong Thiên Trí cảm thấy nếu con đường này cứ dài mãi như thế cũng thật tốt.

Hành trình của bọn họ kéo dài gần một tháng, cuối cùng cũng về đến nhà.

Xuân Phong trấn vẫn như trước đây. Hai người bước vào trấn, thấy mọi người tò mò nhìn theo cũng chỉ tươi cười đáp lại, thẳng một đường về đến Phong phủ.

Triệu Lam có chút chùn bước, Phong Thiên Trí thấy vậy nắm tay y, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, có ta ở đây. Là ta dụ dỗ ngươi, phụ mẫu sẽ không làm khó ngươi.”

Tiếp đó hai người đi vào, Phong phu nhân thấy con về thì òa khóc, làm sao còn thời gian trách cứ chứ, chỉ ôm lấy con khóc lóc kể lể. Phong Thiên Trí để cho mẫu thân khóc một hồi, an ủi nàng vài câu rồi kéo tay Triệu Lam lên, “Mẫu thân, đây là vợ và con của con.”

Phong phu nhân sưng mắt nhìn Triệu Lam tay bế Củ Cải, cũng chẳng biết nói gì.

“Bá mẫu hảo, con là Triệu Lam.” Triệu Lam rốt cục lên tiếng phá vỡ bế tắc.

Phong phu nhân gạt đầu một cái, quay ra nói: “Con mau đi nhận lỗi với phụ thân đi, biết con về nhưng vẫn nhốt mình trong thư phòng kia.”

Phong Thiên Trí nắm tay Triệu Lam vào, thấy cửa thư phòng của Phong lão gia đóng chặt, hấn lên tiếng:

“Phụ thân, con trai bất hiếu mang theo thê nhi đã về.”

“Còn biết vắc mặt về, sao không đi luôn đi?”

Cửa phòng im lặng không động tĩnh, Phong Thiên Trí cười khổ một tiếng, quỳ xuống. Triệu Lam vội vã quỳ theo, Phong Thiên Trí ngăn y lại, “Người đứng một bên bế Củ Cải, đừng quỳ theo ta.”

Nhưng Triệu Lam kiên quyết quỳ xuống, “Chúng ta đã thành thân, lấy chồng theo chồng, ta cũng quỳ với người, huống hồ trong chuyện này ta cũng có lỗi.”

Vậy là hai người quỳ ở đó, Phong phu nhân một bên sốt ruột nói: “Lão gia, con nó biết lỗi rồi, ông ra gặp mặt nó đi.”

“Bà còn nói, tại mà cứng chiều nó nên nó mới hư đốn như vậy.” Phong lão gia kiên quyết cố thủ trong phòng.

Lúc này, Củ Cải vì đói bụng nên bắt đầu khóc ré lên. Triệu Lam nựng con: “Củ Cải ngoan, không khóc.” Nhưng Củ Cải không nghe lời cứ há miệng gào to.

Phong phu nhân cũng sốt ruột theo: “Làm sao vậy làm sao vậy, Triệu Lam, người... con mau đứng dậy đi.” Rồi tiến lại xem đứa bé trong tay Triệu Lam. Chu choa thật kháu khỉnh nha, tuy là đang gào khóc không thôi cũng rất đáng yêu, liền đỡ nó từ trong tay Triệu Lam, nựng nựng: “Củ Cải ngoan, Củ Cải đói bụng sao, bà nội thương.” Rồi quay lại bảo nha hoàn: “Các người mau mang cháo lên đây.”

Lúc này cửa phòng mở ra, Phong lão gia nghiêm nghị đứng trên hiên nhìn Phong Thiên Trí và Triệu Lam đang quỳ dưới sân, hừ một tiếng.

“Phụ thân, là con trai bất hiếu, có ý đồ với A Lam từ lâu nên đã dụ y bỏ trốn, người muốn trách thì hãy trách con. Hai đứa bọn con đã thành thân, A Lam giờ đã là vợ của con, mong phụ thân chấp nhận.”

Triệu Lam thấy vậy lên tiếng: “Phong lão gia người đừng trách hần, là con không tốt.”

“Cả hai đứa đều đáng phạt.” Phong lão gia lên tiếng. Lại nhìn thấy Phong phu nhân bế một thằng cu đáng yêu, vừa ăn xong lên tươi cười hơn hở, hai mắt to tròn long lanh đang nhìn lại đây.

Ai da muốn véo má một cái.

Phong lão gia khụ một tiếng che đi xúc động. Bất quá thằng con bất hiếu này thì phải phạt.

“Hai người, đến từ đường quỳ sám hối cho ta, phạt quỳ không được ăn cơm. Bao giờ nhận ra lỗi lầm thì đến gặp ta.”

Phong Thiên Trí vui mừng ngẩng mặt lên, nắm tay Triệu Lam dập đập trước phụ thân rồi dẫn y vào từ đường. Hai người vừa đi khuất bóng, Phong lão gia liền không kìm nén được nữa đi lại chỗ phu nhân đang bế Củ Cải.

“Lão gia ông xem, thằng bé kháu quá.” Phu nhân làm sao không biết con giun trong bụng ông chồng nhà mình, nói năng chua ngoa nhưng thật ra thương con không xiết, mấy hôm trước còn than thở chỉ cần con trai về sẽ tha thứ hết.

Phong lão gia được phu nhân cho bậc thang để xuống, giơ tay bế thằng bé, ôi chao nặng trĩu cả tay. Nhóc con không hề sợ người lạ, giơ tay khua khua, miệng nha nha:

“da... da...”

Phong lão gia cười tươi như hoa, tức giận vừa rồi quăng qua chín tầng mây, nựng nựng Củ Cải: “Không phải cha, là ông nội, gọi ông nội nào ~”

Nhóc con cười khanh khách, Phong lão gia cùng phu nhân vui vẻ quanh quay nhóc.

Phong Thiên Trí nắm tay Triệu Lam trong từ đường, lòng vui vẻ không thôi.

“A Lam, cha cho chúng ta vào từ đường quỳ tức là đã chấp nhận ngươi là con dâu trong nhà rồi đấy.” Từ đường vốn chỉ cho người trong nhà tiến vào, không phải sao?

Triệu Lam sững sờ, “Thật... thật sao?”

“Ừ, ngươi yên tâm, từ giờ đến tối thể nào mẫu thân cũng phái người gọi chúng ta ra.”

Triệu Lam vui mừng rơi nước mắt, nắm tay Phong Thiên Trí không biết nói gì.

Phong Thiên Trí ôm lấy y, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt, nói: “A Lam của ta, đừng khóc, trước mặt tổ tiên Phong gia, ta thề cả đời này sẽ đối với ngươi thật tốt.”

Triệu Lam nín khóc mỉm cười, đập đầu trước bàn thờ gia tiên: “Ta cũng xin tổ tiên Phong gia chứng giám, cả đời này chỉ yêu mình ngươi.”

Ta từng oán hận cuộc đời, sao lại nghiệt ngã như vậy.

Ta từng oán hận ông trời, sao lại cướp hết người thân bên cạnh ta.

Hóa ra ông trời vẫn có mắt, mang người đến.

Hóa ra bao nhiêu may mắn trong đời ta đều được dồn lại thành một, để cho ta được người yêu thương.

Ta biết ngày sau dù có thể nào, ta cũng sẽ thật hạnh phúc.

./.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ta-bo-tron-duoc-khong>